

ЧОМУ Я

ПІНГІ ПАЙ?

Добре, я не знаю, чи хтось це чує, чи читає, чи як там взагалі, але я намагаюся використати легендарні здібності Пінкі Пай ламати четверту стіну, щоб передати повідомлення.

Якщо ви це чуєте — мені потрібна допомога. Я в Еквестрії, і, скажу вам, це дуже дивно. Але з якоїсь причини я ще й застряг у тілі Пінкі Пай.

Так, це настільки дивно, як і звучить. І тепер мені потрібна ваша допомога... бо всі поні в цьому місті думають, що я божевільний!

Ем... привіт?

Привіт? Хтось мене чує?

Привіт?

Ем...

Гаразд, це так тупо. Я навіть не знаю, чи це працює. Ну, гаразд... спробувати ж варто.

Я просто припущу, що хтось це таки почує. Ці здібності ламати четверту стіну мають хоч на щось згодитися, правда ж? Якщо вони взагалі справжні і якщо я можу їх використати.

Добре, мабуть, слід почати з самого початку.

Привіт. Я — цілком звичайна людина. І з якоїсь причини я ще й Пінкі Пай. Дозвольте пояснити...

Гаразд, ні, пояснити я не можу. Я не маю ані найменшого уявлення, як це сталося. Я просто ходив за покупками в місцевий Таргет, брав лампочки та пакети для сміття... таке от буденне. Проходив повз відділ меблів, мимохідь думав зазирнути в «рожевий» ряд, щоб подивитися, чи з'явився новий понячий мерч.

Глянув у виставлене дзеркало — й завмер від шоку, бо у відповідь на мене витріщилася дуже здивована, але знайома рожева поні.

Я моргнув — і відчув дивне зрушення. Відкрив очі — й побачив власне обличчя, але я вже точно був не в Таргеті. Моргнув ще раз — і моє обличчя зникло, а в дзеркалі знову була розгублена Пінкі Пай.

Тобто, гаразд. Це неймовірно дивно, і, очевидно, я галюциную, так? Забив собі голову поні, і тепер у мене нервовий зрив. Я з'їхав з глузду й насправді лежу на підлозі в проході Таргет, піною з рота булькаю заставку з *Мій Маленький Поні*.

Але відчуття були занадто справжні. Я чув запах пилюки, з домішкою дівочих парфумів, але ще й аромат випічки, що підіймався знизу. Печиво, кекси, тортики, таке інше. Чув приглушені голоси з вулиці. Усе виглядало чітко, без жодних сонних спотворень. І я відчував твердий дерев'яний настил під своїм задом.

Найбільше мене збило з пантелику те, що я відчув у роті легкий смак крему. Таке я б ніколи не вигадав, навіть у маренні. Тож, не в змозі це досягнути, я просто сів. Сидів, дивився в дзеркало широко розкритими блакитними очима й намагався заперечити, що все це насправді відбувається.

А тоді крапля поту скотилася в око й нестерпно защипало. Я почав моргати й поволі усвідомлювати: *це справді реально. Але ж не може бути. Але це було. Але ж не може...*

Бачили колись старі науково-фантастичні серіали, де злих роботів чи комп'ютери збивали логічними

парадоксами, і в них вибухали мізки? Оце було приблизно те саме відчуття.

На щастя, мій мозок не вибухнув. І я не знепритомнів, як це буває з героями у книжках. Натомість зацікавився і спробував підвестися. Треба ж було перевірити, чи справді я в Понівілі, бо безсумнівно був у кімнаті Пінкі. Я її впізнав із серіалу, і це точно вона. Ще й маленький беззубий алігатор дивився на мене загадково.

Ходити на чотирьох ногах важко, я трохи спіткнувся, але не впав. Проте на перегони мене точно не пустять. Відчуття від м'язів і кісток під шерстю було просто сюрреальне.

А ходити на копитах? Забудьте! Це зовсім не як на пальцях ніг. Я думав, копита тверді, наче важкі черевики. А ні, я відчував під собою дерев'яну підлогу. Нижня м'яка частина, яку я дізнався, що називають «жаба», була дуже чутливою. Принаймні у Пінкі. І ще копита трохи розпружувалися, коли я ставав на них. Це було... дивно.

Я дійшов до вікна, розчинив його й незграбно обперся на підвіконня. Так, це був Понівіль. Звідки я знав? Та бо всюди, куди не глянь — різнокольорові поні, балакають, сміються, граються...

От халепа.

Хто бачив серіал — той знає. Будинки, як у старовинному селі: білі стіни, солом'яні дахи, оздоблення в різних пастельних кольорах, особливо

багато рожевого, але й зелене, блакитне, фіолетове.
Красиво, ностальгійно й водночас лячно до нестями!

Я знову сповз на підлогу, притулився спиною до стіни, хапаючи повітря. Чорт забирай, я ж просто хотів за покупками, а тепер я в Понівілі! Я — Пінкі Пай! І навіть без лампочок, заради яких усе це почалося!

І тоді в голові пролунав голос: - Принаймні ти не Твайлайт Спаркл.

- І чому це? - спитав я. - Мені ж подобається Твайлайт!

Правильно, голосе в голові! Не смій чіпати Твайлайтлішес! Але голос спокійно відповів:

- Бо Твайлайт, мабуть, єдина, хто здатна з'ясувати, що трапалося, й відправити тебе назад.

Він мав рацію.

Я сидів кілька хвилин, думаючи, що робити і як пояснити Твайлайт, що я — чужопланетна істота в тілі її подруги. І тут мене відволік дивний чавкаючий звук: на моє копито причепилася якась зелена штука!

- А-а-а! - вигукнув я. Так, красномовність не на висоті, зате ефективно. Я смикнув ногою, і зелена штука (а це, звісно, був Гаммі, беззубий алігатор) полетіла й м'яко приземлилася на ліжко Пінкі. Я злякався, щоб не травмувати малого, але він лише кліпнув оком, а тоді іншим.

Схоже, все гаразд.

І тут мене зацікавив мій новий голос. Я повторив:
«А-а-а». Хм. Дивно.

- А-а-а. А-а-а! А-а-а-а-а! Аааааааа-ха-ха-ха-хаааа!

- Усе добре, люба? - раптом озвався голос.

- А-А-А-А! - відповів я.

Я підскочив і глянув на сходи. Пані Кейк виглянула в кімнату, дивилася з легкою тривогою, але й усмішкою.

- Ой! Е-е-е... - промимрив я. Просто блискуче, правда?

- Я... е-е... тренуюсь робити звуки!

Я посміхнувся в паніці, вона усміхнулася у відповідь і спустилася вниз. Сто відсотків вона подумала щось типу: «Ох уж ця Пінкі, така дивна».

Мій голос був такий, як і мав бути: високий, дівочий, у стилі Андреа Лібман. Що означало — ура-ура, тепер я дівчина. Тобто кобила. Рожева кобила. Рожева дівчина-кобила-поні — і я в паніці...

Гаразд, гаразд, пробачте. Таке досі трапляється. Втрату мого «звичайного оснащення» важко порівняти з втратою людської природи взагалі. Повірте.

Не думаю, що треба описувати, як я виглядаю. Хоча, може й треба? Я ж розраховую, що ламанням четвертої стіни дістануться до броні, але, може, це читає якась дівчинка-фанатка. Тоді... е-е, даруйте за згадку про... ну ви зрозуміли. Забудьте.

Нотатка: не згадувати «це», якщо раптом діти.

Або, може, це читають узагалі не фанати. Сподіваюся, хоча б люди. Якщо інопланетяни — то хай це не ті, що викрадають і «досліджують». Бо й так вистачило стресу. Хоча обіймашки-липучки з фільмів були б гірші. Якщо ви такі — не треба допомагати, я сам якось впораюся.

Ой, знову відволікся. Може, це мозок Пінкі так впливає.

Де я там зупинився? Ага, опис. Я — поні. Рожева поні, яскраво-рожева. Грива й хвіст темніші, пухнасті, розпатлані, живуть власним життям.

Очі — величезні, блакитні. Такі невинні, що аж смішно. Бо я ж дорослий чоловік! Я робив «дорослі речі» з жінками, і взагалі!

Ой, знову забув про дітей. Мозку, не думай про «дорослі речі»!

Упс. Хе-хе, пробачте. Справді сподіваюся, що це не пройшло крізь четверту стіну. Це як намагатися не думати про слонів — і все, думаєш тільки про слонів.

Добре, рухаємось далі.

У мультфільмі Пінкі рівномірно рожева, але тут, у «реальності», шерсть складається з безлічі відтінків, від світло-рожевого до темно-рожевого, навіть поодинокі майже білі волоски.

І знак відмінності — три повітряні кульки з обох боків. Дві сині й одна жовта, і кольори справжні, на шерсті. Виглядає круто.

Копита трохи темніші. Зовнішня стінка тверда, а знизу — м'яка тканина й «жаба». Не знаю, чи це магія поні, бо у звичайних коней такого не буває. Але в Пінкі так.

Гаразд, досить описів. Якщо ви не бачили серіал, то запам'ятайте: я — магічна рожева поні у світі магічних поні.

Іронія в тому (ха-ха), що я завжди мріяв сюди потрапити. Але у власному тілі. А не в тілі Пінкі Пай. Тож, послухавши голос у голові, вирішив знайти Твайлайт Спаркл.

Наче для цього потрібна причина. Вона ж моя улюблена!

І якщо хтось і може розібратися в моїй ситуації, то це вона — надрозумна чарівниця, яка... ну...

...яка живе у бібліотеці в дереві? Твайлайт Спаркл!

Вибачте, це я вже «Спанч Боба» наспівую. О боже, мозок Пінкі заражає мене божевіллям!

Добре, мені треба лягти. Я ще повернуся до своєї історії, як тільки трохи відпущу.

Вибач за це.

У мене час від часу трапляються такі маленькі зриви, навіть досі. Воно просто накриває мене, розумієш? Ну, я ж мріяв потрапити сюди, так, але все одно... Коли твоє відчуття того, що реально, а що вигадка, так перемішується, дуже важко зберігати спокій і просто «триматися й йти далі». Розумієш, що я маю на увазі?

Ну, гаразд, повернімося до моєї історії. Як я вже казав, я вирішив піти до Твайлайт Спаркл. Це сталося не відразу, ой ні. Мені знадобилося, мабуть, півгодини, аби наважитися прийняти таке рішення, і ще з півгодини, щоб заспокоїти шалене калатання в грудях, перш ніж бодай спробувати вирушити вперед.

Я підвівся, підійшов до сходів і обережно (пам'ятай, копита й чотири ноги) спустився на другий поверх — як ти вже здогадався, це було в Цукровому Куточку. На цьому поверсі жили Кейки — містер і місіс, і, о так, близнюки. Я про них забув, аж доки не пройшов повз відчинені двері в те, що, мабуть, було дитячою. Де місіс Кейк... ну, кажучи прямо, годувала. Немовлят. У дитячій.

Одразу обох. Треба віддати їй належне — це вміння.

Отже, так, годувала. Місіс Кейк побачила, що я витріщився, і, мабуть, прийняла мій вираз чистого жаху за захоплення чи радість від побачених немовлят (вони й справді милі, визнаю). Вона посміхнулася й помахала мені. Я відірвав погляд від цього тривожного видовища та у відповідь криво всміхнувся. Щось промимрив про

те, що йду до Твайлайт, і місіс Кейк кивнула, певно занадто зайнята «материнськими справами», аби слухати, чи звертати увагу.

Я хитко спустився на перший поверх, махнув містеру Кейку, ледь знову не знепритомнів від самої сюрреальності всього, й підійшов до дверей.

До тих дверей. Вони мене неабияк лякали! Щойно я їх відчиню, опинюся поза відносною безпекою Цукрового Куточка, цього дивного, але принаймні трохи знайомого місця.

А за дверима — поні. Багато й багато різнокольорових, щасливих маленьких поні. Чесно кажучи, сама думка про це була доволі страшною. Я мав вийти на відкритий простір, беззахисний. Я вагався... аж поки не згадав, що з цього боку дверей — годуюча грудьми місіс Кейк. І раптом все здалося набагато легшим!

Я штовхнув двері й зробив перші кроки у справжній Понівіль. Насправді це було не так дивно, як я собі уявляв. Наче потрапив на фестиваль Ренесансу, тільки замість чоловіків у колготах і жінок у костюмах барменок — барвисті розмовляючі поні.

Я сумую за барменками. Ой. Жодних непристойних думок. Вибач.

Я йшов дорогою (ґрунтовою), добре просуваючись, аж раптом зупинився й зрозумів, що геть не знаю, куди прямував. Озирнувся, намагаючись знайти дерево, яке б здіймалося над дахами, та так і не побачив. Зате

побачив багато знайомих облич. Точніше, знайомих грив, шерсті, хвостів і к'юті-марок, бо в мультику обличчя в них усіх були майже однакові, чи не так?

Он там, за прилавком із овочами, стояла Керрот Топ. Чи то, може, справді Голден Гарвест? Чи... взагалі хтось інший? Хто сказав, що «Хасбро» бодай якісь імена правильно подали, не те що фандом! Мене трохи почало накривати від усвідомлення, що я в містечку, де поні, мабуть, знають моє ім'я (чи думають, що знають), а я не можу бути певен щодо їхніх!

Ота маленька єдинорожка... Я майже певен, що її справжнє ім'я не Колґейт і не Романа, але вона стоїть там, махає й усміхається до мене, наче ми давні друзі! І, мабуть, ми справді давні друзі! Я помахав у відповідь, сподіваючись, що вона не підійде, і на щастя, вона просто пішла далі.

А та маленька лавандова лошиця з білявою гривовою? Так, вона крихітна, але вона справді Дінкі? А оті два жеребчики, що ганяють м'яча? Так, їхні к'юті-марки правильні, але чи це справді Сніпс і Снейлс? Бо ж... Снейлс. Хто б назвав дитину «Слимак»?

Я гарячково ламав голову, що робити з цією проблемою імен, коли м'яч прилетів просто мені в пику.

- Ой! - вигукнув я, потираючи морду, поки м'яч відскочив убік.

- Ой, пробачте, міс Пай! - скрикнув маленький Сніпс (?), підбігши з вибачливим виглядом.

Добре, час для першого епізоду «А що б зробила Пінкі Пай?»

- О, та це... супер... чудес...но-пречудес...лі-дудесно?

Арргх, ні, це не Пінкі Пай, це Нед Фландерс! І це було жахливо. Просто жахливо. Вибач.

А далі я вчинив ще гірше. Ну, на той момент це здавалося геніальним, але чесно, це було найдурніше, що тільки можна уявити.

- Думаю, цей удар по голові викликав у мене тимчасову амнезію! - сказав я. - Тож швидко скажи мені, як тебе звати!

Бачиш? Я ж казав, це була повна дурість.

- Ем... Я Сніпс, міс Пай, - відповів жеребчик, дивлячись на мене так, як усюди розумні істоти дивляться на божевільних. - А він Снейлс, - додав він, кивнувши на свого друга, який бездумно витріщався на стіну.

Гм. Хтось таки справді назвав дитину «Слимак». Ну, гаразд! Двоє впізнані, лишилося кілька сотень!

- Чудово! Звісно! А... де тут бібліотека, Сніпсе? - цього разу ідея була хороша. Я ж і так переконав його, що я божевільний, тож чому б не спитати дорогу?

Маленький товстенький єдиноріг показав копитом. Назад, звідки я прийшов. Чудово.

- Дякую, Сніпсе! - сказав я вже з щирою бадьорістю. Повернувся й пішов у вказаному напрямку.

Я почувався на диво добре. Точніше, навіть полегшено, бо раптом стресу стало значно менше. І от маятник мого настрою хитнувся від «переляканого» до «радісного», і я почав наспівувати собі під ніс, ідучи дорогою.

Потім мені здалося кумедним, якби удари копит збігалися з ритмом мелодії. Довелося трохи повчитися, щоб не заплутатися у власних ногах, але зрештою вийшло.

І от я йду, наспівуючи собі, і раптом у голові виникли слова пісні.

«Зовуть всі Пінкі-Пай, і тут, щоб довести...»

Ой лишенько. Я наспівував мелодію *Сміх-сміх*. Я дуже сподівався, що це лише уява, але здавалося, ніби навколо мене починає наростати якась енергія, немов я стою під швидко насуваючись грозою.

Я різко зупинився й почув позаду величезний гамір. Кров у жилах похолола. Я повільно, дуже повільно повернув голову, боячись побачити, що там.

Позаду стояло з добрих два десятки барвистих поні, що наштовхнулися одне на одного від різкої зупинки, й дивилися на мене з широкими усмішками та блискучими, сповненими очікування очима.

О, Боже милий, вони ось-ось вибухнуть спонтанним музичним номером прямо за моєю спиною!! Я глянув на них і сказав перше, що спало на думку:

- Аааааааа!

І дременув геть, залишивши по собі лише купку розгублених поні.

Мушу тобі сказати, здібності Пінкі зовсім не перебільшені в серіалі. Коли вона хоче, ця поні може бігати, як вітер! Будівлі пролітали з обох боків, поки я мчав у паніці. Додам стандартних описів, щоб уявити краще: громкі копита, миготливі ноги, вітер у гриві, хвіст майорить позаду — словом, *«поні біжить дуже швидко!»*

Природно, трохи заспокоївшись, я зрозумів, що знову геть заблукав. Я опинився в одному з тих випадкових парків, що час від часу з'являються в шоу. У цьому стояв фонтан із статуєю безіменною кобилиці в сідлі, яка стала дибки.

Маятник настрою знову хитнувся, цього разу до задумливості й смутку. Тож я сів під деревом, щоб перевести подих. Я ще не був готовий повертатися до міста, тож просто намагався розслабитися й узяти себе в руки.

Добре. Ментальна нотатка: більше ніякого співу, поки я — Пінкі Пай. Бо відбуваються дивні речі.

Я сидів там... ну, не знаю, хвилин двадцять? Потім мій мозок трохи вгамувався, і я почав мислити ясніше. Ну, добре, не зовсім ясно, але краще, ніж до того.

І тут у голові знову озвався голосок: *«Якщо ти і новачок у місті, і Пінкі Пай, то хіба ти не повинен влаштувати вечірку самому собі?»*

Мені це здалося абсурдно смішним, і наступної миті я вже качався по землі від істеричного сміху. А ще вперше в житті (принаймні, в людському житті) я відчув нове дивовижне явище — легендарне «хіхікання з хрюканням»!

Напевно, воно не здалося б таким кумедним, якби я кілька хвилин до того не був у пригніченому стані. Копит... до того. Ну, ти розумієш.

Коли приступ сміху минув, я підвівся, відчуючи себе значно краще. Хоч і мучила спрага, тож я напився води з чаші біля ніг статуї. Бр-р-р, гидотна на смак, зате позбавила мене від присмаку крему у роті. Думка, що я відчую смак того, що їла Пінкі, перш ніж я застряг у її тілі, була ще тим жахіттям.

А потім я помітив питний фонтанчик неподалік і вдарив себе копитом по обличчю за дурість.

Добре, кажу вам цілком серйозно, народ (чи дівчата? чи... які ви там потенційні інопланетяни?). Якщо у вас колись з'являться копита замість рук, будьте дуже обережні з фейс-хуфом! Я врізав собі добряче й майже знепритомнів. На лобі залишилася гуля, яка... ну, певно, допоможе в будь-яких наступних історіях про амнезію, так?

Тож не все так погано. Правда ж?

Коли я вже закінчив сам себе дубасити, попив води з фонтанчика. Значно смачніше.

А потім я неквапом повернувся в місто. Без співів, без наспівування. Жодних дурнувятих музичних поні!

Я довго блукав, думаючи, що врешті-решт натраплю на «дерево-бібліотеку». Понівіль же невелике містечко, правда? Ну, так я собі думав. Але насправді воно величезне, принаймні тоді, коли не маєш уявлення, де знаходишся. Я випадково проходив повз Бутік Карусель разів п'ять, так і не побачивши жодних інших знайомих орієнтирів.

Нарешті, я знову опинився біля Цукрового Куточка. Сніпс і Снейлс досі там ганяли м'яча, й Сніпс пильно дивився на мене, певно, думаючи, яку ще дурницю я вигадую.

Але тепер, коли я (нібито) орієнтувався в просторі, настав час іти до бібліотеки!

І я таки дістався б, якби не...

Ой, мушу йти. Вибач, у мене гості, і дуже важко тримати увагу на четвертій стіні, коли треба говорити з іншими людьми. Продовжимо трохи згодом, гаразд?

То, де я зупинився?

Ага, точно. Я ж прямую до бібліотеки. Якщо здається, що я вічність добираюся до того моменту, коли вже

дійшов туди, то повірте — для мене це тривало ще довше!

Отже, я був у Цукровому Кутку і приблизно уявляв, у якому напрямку йти, бо Сніпс показав дорогу. Я рушив, опустивши голову, роблячи вигляд, що замислився. Хоча удавати й не довелося — я справді був занурений у думки!

Адже мені спало на думку: переконати когось, що я насправді людина, яка якимось дивом потрапила в тіло Пінкі, буде набагато важче, ніж я думав. Бо будь-яку дивину в моїй поведінці всі сприйматимуть як «та це ж просто Пінкі Пай».

- Може, перевірити цю теорію? - підказав голос у голові.

А чому б і ні. Усе одно кращих справ у мене не було. Так, це приверне багато уваги, але хай вже. Я ж відчайдушно потребував бодай чогось. Бо інакше я застрягну тут...

Назавждиини!

Тож я видерся на найближчу дощову бочку. Пінкі, мабуть, могла б просто підстрибнути й опинитися нагорі, а мені довелося незграбно дертися. Нарешті піднявшись, я глянув навкруги: поруч був ринок, повно поні. Одні купували продукти, інші сиділи біля кав'ярні, їли й розмовляли.

Ідеальне місце для перевірки теорії. Я встав на задні ноги (ледь втримавшись), набрав повні груди повітря і вигукнув:

- Увага всім! Це дуже-дуже супер-ду-пе-рично важливо!

Усі, хто був у межах чутності, подивилися на мене: одні з цікавістю, інші з виразом «о ні, знову вона». Я не зважав і продовжив:

- А тепер, коли ви слухаєте... Я не Пінкі Пай! Так, я схожий на неї, але насправді я інопланетянин, що застряг у її мозку!

Реакція була... змішаною. Дехто закотив очі, інші засміялися, хтось знизав плечима. Але всі продовжили займатися своїм, наче нічого й не сталося.

Кожен. Другий. Всі.

Ну, крім однієї.

- Ну, тепер багато чого стає зрозумілим, - сказала поні, схожа на Бон-Бон, закриваючи очі.

- Я серйозно! - крикнув я, ігноруючи її. - Я не Пінкі Пай! Я насправді...

- Справжній сором, от хто ти, - пролунав інший голос. Я глянув вниз — там стояла сердита Епплджек. - Ану спускайся й перестань чудити. Мені треба яблука продавати.

Я зістрибнув, точніше гепнувся пикою об землю, і засоромлена Епплджек допомогла мені підвестися.

- Епплджек! Ти мушиш мені повірити! - вигукнув я, виплюнувши повен рот землі. - Мене справді захопив інопланетянин!

...Чому я так сказав?

- Я маю на увазі, я і є інопланетянин, який захопив тіло Пінкі Пай!

Аргх, тепер це звучало так, ніби я зробив це навмисно — і, мабуть, із злими намірами!

- Тобто я був звичайним інопланетянином, який раптом опинився в тілі Пінкі Пай без жодної причини, і тепер хочу повернутися назад!

Епплджек дивилася з недовірливо.

- Ну, по-моєму, ти все та ж Пінкі, - сказала вона. - У будь-якому разі, ти лякаєш клієнтів, тож іди грайся в інопланетянина деінде.

Я зітхнув, розчарований. Якщо вже саме Втілення Чесності мені не вірить... це було справді сумно. Я побрів з ринку, переконаний, що моя теорія правильна: я міг би робити будь-що шалене, і всі спишуть це на «це ж Пінкі Пай».

А тоді мене наче вдарили дві думки водночас.

По-перше: ого, я щойно зустрів Епплджек! Це так круто! Ну, хай вона мене й насварила, але все одно! Час для фанбойського вереску!

По-друге... чому я сказав «супер-ду-пе-рично»?

Оце вже мене справді налякало. Я ж ніколи в житті так не говорив! Це ж навіть не слово!

Так, у дитинстві я іноді вигадав слова, бо діти ще не дуже розуміють, як працює мова. І вони створюють слова, які ніби-то й за правилами, але насправді не існують, і сиплють дивними прислівниками без упину. Пам'ятаю, якось я сказав «велезно», і мама сміялася, наче це було найсмішніше у світі. Вона всім про це розповідала! Потім ще з місяць усі в родині повторювали: «велезно» туди, «велезно» сюди!

Навіть тітка через деякий час потому підписала мені вітальну листівку: «Я б купила тобі ще велезніший подарунок, але це був найбільш велезний із усіх».

А я ж вигадав те слово через обмежений словниковий запас! А вони глузували! І ще й неправильно його вживали! «Велезно» було прислівником, а не прикметником! Типу: «кульку надули велезно», а не «це була велезна кулька»!

Це був найгірший день народження у житті! Мені навіть не подарували справжніх «Трансформерів»! Лише дешеві підробки. Наприклад, робот-трансформер, який мав бути «Фольксвагеном-жуком», але звався «Бадді Бі». Що це взагалі за маячня? Я намагався бути чемним і гратися з ним, роблячи вигляд, що це не катастрофа, але коли я вперше його трансформував — у нього відпала голова!

Може, я зможу компенсувати це, влаштувавши собі ще одне свято тут? Було б круто. Я міг би... Ой.

Вибачте. Знову відволікся, еге ж?

Про що я говорив? Ага, про ринок.

Думаю, саме тоді я вперше серйозно задумався: а чи не почав мозок Пінкі впливати на мене? Якщо я не лише застряг у її тілі, а ще й поступово перетворююсь на неї... то виходить, що на додачу до всього я ще й змагаюся з часом!

Яке ж... чудово (саркастичний закочений погляд).

У будь-якому разі, мій експеримент довів одне: якщо я хочу переконати Твайлайт, що я справді не Пінкі Пай, доведеться діяти рішуче. Я маю зробити щось абсолютно не-Пінкі, щось таке, після чого вона не матиме вибору, окрім як повірити, що я — не я!

Тобто... «повірити, що я не вона»!

Аргх. От бачите, з якими труднощами я тут борюся?

У будь-якому разі, саме в такому настрої я йшов Понівілем, знову шукаючи цю дурнувату бібліотеку-дерево, де жила Твайлайт. Мені вже навіть було важко тішитися цим, бо я напівпереконаний, що вона не повірить мені, що б я не зробив!

Я був настільки пригнічений, що просто пройшов повз Рейнбоу Деш і навіть не помітив її! Я б так і пішов далі, але ж у Деш зовсім не в характері дозволяти мені отак просто її ігнорувати.

- Гей! - сказала вона просто поруч, і я так злякався, що, здається, підстрибнув футів на три. - Ти збираєшся мене просто ігнорувати?

- О Боже, це ж Рейнбоу Деш! - вигукнув я схвильовано, вказуючи на неї копитом.

Вона глянула на мене з порожнім виразом обличчя, а потім закотила очі.

- О Боже, це ж Пінкі Пай, - сухо відказала вона. - Отже, я думала, ми сьогодні йдемо розігравати поні. Тільки не кажи, що ти забула! Ти ж мене цілий тиждень діставала цим!

- Я не забув! - сказав я, що, технічно, було правдою. — І я не Пінкі Пай. Я інопланетна істота, яку називають людиною, і я якимось чином потрапив у її голову та тепер намагаюся знайти спосіб повернутися додому!

Тиша була... глибокою.

- А-га, - нарешті сказала Деш, глянувши на мене дивно.
- Мушу сказати, я не знаю, який у тебе цього разу підхід. Ти справді намагаєшся мене розіграти?

- Ні-ні-ні, це правда! - вигукнув я. - Я інопланетянин!

Вона деякий час просто дивилася на мене, а тоді посміхнулася.

- О, це геніально! Ми будемо інопланетними загарбниками! Чекай тут, я зараз принесу костюми!

І, сказавши це, вона злетіла в повітря та зникла. Я постояв, закашлявшись від пилуки, яку вона підняла, а тоді роздратовано гримнув копитом.

Арргх! Чому ніхто не хоче мене слухати?!

У будь-якому випадку, у мене не було часу на жарти, тож я пішов шукати Твайлайт, фактично непослухавшись прямого наказу Рейнбоу Деш. Це ж не матиме жодних наслідків пізніше, чи не так?

Нууууу...

Так чи інакше, я пішов далі й знову почав шукати бібліотеку, думаючи, скільки ще доведеться йти, і все ще занурений у думки.

Насправді я був настільки заглиблений у думки, що пройшов повз неї й навіть не помітив! Окей, я увімкнув у Пінкі-задниці реверс і повернувся до дверей дерево-бібліотеки (вона насправді називається «Книги й Гілки», якщо ви не знали). Ура, я нарешті тут!

Я постукав у двері (ні, не головою, копитом). Незабаром двері відчинилися.

- О, привіт, Пінкі, - сказав Спайк, і вау, він був такий милий у реальному житті! Я так хотів ущипнути його щічки, але ж у мене не було пальців, тож я, мабуть, просто зім'яв би йому мордочку копитами чи щось таке.

- Привіт, Спайкі! - сказав я. - Чи є Твайлайт удома? Мені справді треба негайно з нею поговорити!

- Ну, так, вона тут, - відповів Спайк. - Але вона зараз у розпалі великого дослідницького проекту для принцеси Селестії.

- Але це дуже важливо. Ну, прям дуже-дуже.

- Ага? - запитав Спайк, виглядаючи підозріло й трохи зухвало. - А наскільки саме важливо?

О ні. Я вже забагато пережив сьогодні, щоб мене зупинив цей мініатюрний дракон-двірник, хай які в нього милі-пухлі щічки! Я нахилився й подивився йому просто в очі, вкладаючи всю можливу силу у свій погляд.

- Це неймовірно суперважливо, - сказав я, намагаючись вкласти в голос непереможну міць тисячі льодовиків. - Це найсуперфантастичніше важлива річ, яку я коли-небудь мав сказати Твайлайт за все своє життя.

Технічно правда, бо я ще ніколи нічого не говорив Твайлайт.

- Ого... - сказав дракон, явно вражений. - Добре, можеш заходити. Якщо це настільки важливо, я знаю, що Твайлайт захоче почути.

Він відчинив двері, і я увійшов. Спайк попросив почекати в головній залі, поки він піде й покличе Твайлайт Спаркл від її досліджень. Я підійшов подивитися на книжки, цікавий, чи вони справді мали той дивний шрифт, як у серіалі.

Довго чекати не довелося — так, мали! Я глянув на деякі корінці, й усі вони були з тим дивним, майже-англійськоподібним письмом. Навмання я витягнув одну книгу з полиці, щоб зазирнути всередину (довелося взяти її в зуби, і на смак вона була як пил і цвіль. Бр-р-р!)

Я гепнув книгу на підлогу й розгорнув на випадковій сторінці. І це було так дивно! Наче я майже міг це прочитати. Я пробігся поглядом, усміхаючись на чудернацькі літери. Оця була схожа на Ф. Оця — трохи на А. А цей уривок, на який я дивився, майже виглядав так, ніби там було написано...

«...наймогутніша магія докласичної ери, яка поєднує як викликання, так і створення, використовуючи силу майже двадцяти таумів. Це заклинання викликає ефект, що...»

Окей. Тобто я міг читати еквестрійську. Не панікувати, правда? Це, мабуть, якась магія, і мені ж не треба пояснювати ніш... нічого. Правда?

Так, я сказав «нішого». Тепер це слово. Змиріться.

Мої панічні думки перервали важкі кроки єдиноріжки, яка спускалася сходами, — і ось на сцену вийшла сама Твайлайт Спаркл! Усередині я мало не робив сальто від захвату. Вона була занадто мила для будь-яких слів!

- Добре, Пінкі, - сказала Твайлайт у явно роздратованому тоні. - Це краще щоб було щось справді важливе. Що тобі треба?

- Твайлайт, я можу це читати, - сказав я, відчуваючи, як голос тремтить від страху, і вказав на книгу.

Вона глянула на книгу, а тоді насупилася, піднявши очі на мене. Саме тоді я й помітив, що Твайлайт насправді була трохи нижча за мене — і з якоїсь причини це здалося дуже дивним.

- Не бачу причин, чому б і ні, Пінкі. Це ж не якась складна книга.

- Ні! Тобто... - я похитав головою. Я знав, що зараз не час знову йти вбік! Я ж нарешті тут! Я міг нарешті отримати відповіді — але тільки якщо переконаю цю буркотливу бібліотекарку, що я зовсім не Пінкі Пай!

- Добре, Твайлайт Спаркл, тримайся. Бо це буде справжній «шокер»! - сказав я їй.

Очі Твайлайт розширилися, мабуть, згадавши, як востаннє її подруга оголосила про «шокер», і вона мало не стала обідом для гідри. Її роздратування зникло, бо вона зрозуміла: я справді серйозний, відбувається щось важливе!

- Добре, Пінкі. Я слухаю. Що сталося?

- От саме це, Твайлайт, - сказав я, набрався сміливості й випалив: - Я насправді не Пінкі Пай!

І знову — тиша, аж вуха дзвенять. Так. Твайлайт кілька секунд просто втупилася в мене, геть збита з пантелику.

- Виглядаєш ти як Пінкі Пай, - нарешті сказала вона. - Що, хочеш сказати, що ти чейнджлінг, чи як?

Ой! Я ж забув про мінявців!

- Ні! Я інопланетянин!

Ще одна довга пауза, а потім плоске:

- Що?

- Ого, інопланетянин? - вигукнув у захваті Спайк. - Оце так новина!

- Ну, технічно, я інопланетянин у тілі Пінкі Пай. Мене якось сьогодні затигло в її голову, і тепер я дуже сподіваюся, що ти зможеш відправити мене додому.

Розгубленість Твайлайт поступово зникала, відкриваючи роздратування, яке весь цей час ховалося просто під поверхнею.

- Пінкі, це безглуздо, - сказала вона з явно напруженим терпінням. - У мене купа роботи, і я не маю часу на жарти...

- Це не жарт, Твайлайт! - вигукнув я відчайдушно. - Якби це був жарт, я б сміявся! Але я не сміюся, бо це не смішно! Допоможи мені, Твайлайт Спаркл! Ти моя єдина надія!

І тоді я зрозумів, що ненароком процитував «Зоряні війни», й ледве стримав сміх. Гарний момент, ага.

- Ага, - сказала Твайлайт, звузивши очі. - Справді дуже смішно, Пінкі Пай. А тепер, вибач, мені треба повернутися до роботи.

- Ні! - вигукнув я в паніці. - Послухай, я знаю, що це звучить як типова витівка Пінкі Пай, але я кажу тобі щирі правду! Я насправді людина, з цілого іншого світу! Я ходив по лампочки, а потім — бац! — і я Пінкі Пай! Будь ласка, Твайлайт! Хоч би припусти, що я можу казати правду!

Я задіяв усю силу проникливих блакитних оченят, дивлячись на бібліотекарку-єдиноріжку, і побачив, як її небажання вірити мені похитнулося, а тоді почало танути.

- Добре, припустимо, я тобі вірю, - сказала вона, виглядаючи скептично, але готова дати мені шанс. - Як ти тут узагалі опинився?

- Ну, добре. Це було так... - почав я.

І саме в цей момент нас перервали в найгірший спосіб: у вікно влетіла пегаска в дешевому, блискучому сірому костюмі з лайкри. На ній була ще й дурнувата гумова маска з величезними штучними виряченими очима та обруч із парою антенки, що кумедно теліпалися на голові.

- О, ось ти де! - сказала мені Рейнбоу Деш. - Ти готова почати наш інопланетний розіграш?

Я буквально заціпенів. Я витріщався, як ідіот, на Рейнбоу-Пегаса-Смерті, Руйнівницю Всіх Надій, у той час як її безглузді антенки безглуздо теліпалися. На кінчиках, до речі, були зірочки.

- Якщо ви вже закінчили, - крижаним тоном промовила Твайлайт, - у мене багато роботи. Дорогу до виходу знаєте.

І з цим моя єдина надія на повернення додому розвернулася й пішла сходами нагору.

- А в неї що за проблеми? - запитала Рейнбоу Деш, повернувши голову до мене й ляснувши мене антенкою просто в око.

Ну що ж, озвався голос у моїй голові. Якщо ти хотів зірватися — то саме час.

Тож я й зірвався.

Але виходить, що на цьому в мене все. Час спати. Доведеться продовжити пізніше. Сподіваюся, сьогодні я таки зможу виспатися! Минулої ночі тут було доволі гучно.

Доброго ранку!

О, минула ніч була така тиха й спокійна. Ніяких гавкаючих собак чи ще чогось! Просто ідилія. О, до речі

про тваринок — це нагадало мені... Сподіваюся, хтось добре доглядає за Ґаммі!

У будь-якому разі, тепер мені значно краще. Я знаю, що вчора у мене була серйозна істерика та все таке, але зараз я доволі спокійний. Відносно спокійний. Ну, більш-менш.

Тобто я досі на нервах, але не настільки, як тоді. Давай просто не будемо згадувати, що сталося. Це справді дуже соромно.

...

Гаразд, гаразд. Гадаю, буде чесно, якщо я все ж таки розповім. Зрештою, якщо я прошу допомоги, то мушу викласти всю історію повністю.

Отже, Твайлайт піднялася назад нагору, а за нею поплентався винуватий Спайк. Рейнбоу Деш стояла поруч зі мною в інопланетному костюмі з теліпаючимися антенками (на кінчиках у них були зірочки). А я... відчув... дивне пульсування... у мозку.

Мабуть, Рейнбоу відчула, що я трохи розгублений, бо кинула на мене насторожений погляд і невинно спитала:

- Ей, усе гаразд, Пінкі?

Моєю головою ніби хтось інший повільно й дуже повільно повернув її до неї. І, може, я трохи надто

наблизився до її особистого простору, бо вона відступила на крок.

Я хотів заспокоїти її, що все добре, абсолютно добре. Тож я їй усміхнувся. Але чомусь вона відійшла ще на кілька кроків. Не знаю чому, адже я був цілком привітний! Я усміхався і все таке! Але нічого не спало на думку сказати, тому я просто продовжував посміхатися.

Здається, моє ліве око трохи сіпнулося.

- Ем... Ти виглядаєш... якимось моторошно. Все точно гаразд?

Вона виглядала трохи наляканою. А оскільки психувати мав я, а не вона, це видалося мені смішним. Особливо тому, що я зовсім не психував. Я ж був у повному порядку! Усмішка на моєму обличчі розширилася, і я почав трохи сміятися.

- Хе. Хе. Хе.

- Гаразд, тепер ти мене справді лякаєш, - сказала Рейнбоу, відступивши ще на крок. Чому вона така нервова? Це ж не те, щоб я збирався... ну, не знаю, зробити з нею щось жахливе! Хоча, може, щось пов'язане з примусовим зніманням і одяганням назад її лайкровою костюма! Або змусити її перевірити, чи ті антенки на смак їстівні!

- Хе. Ха. Хе хе ха!

- Е-е-е... Думаю, мені час іти, - сказала вона, наштовхнувшись крупом на книжкову полицю. Ого! Я й

не помітив, що вона вже так далеко відійшла! Хоча, мабуть, тому, що я весь час лишався лише за кілька дюймів від її морди, крокуючи вперед щоразу, як вона відступала.

Я знову відчув, як сіпнулося око. Скажу чесно, це було справді дратівливо!

- Це через розіграш? - спитала вона, а я стояв перед нею з широко розтягнутою усмішкою.

Розіграш? О, це було так смішно! Тож я розсміявся ще голосніше!

- Ха ха! Ха ха-ха!

- Ти справді мене лякаєш, Пінкі Пай! - вигукнула Рейнбоу Деш. І в той момент я буквально відчув, як у мене в голові щось *клацнуло*! Думаю, зламалося щось, пов'язане з моїми м'язами усмішки, бо вона раптово зникла. А може, це було пов'язане з моєю гривою, бо вона тут же втратила свій об'єм.

- Мене. Звати. Не. ПІНКІ ПАЙ!!!! - повідомив я їй. Досить спокійно, як на ті обставини. Хоча, можливо, наприкінці мій голос трохи... зірвався.

Серйозно, скільки разів я мушу повторювати? Хіба ця поні ніколи не слухає?

У будь-якому випадку, Деш відповіла криком «Гаа!», підскочила й вилетіла у вікно.

О ні. Так просто це не минеться! Я мушу показати їй, як я ціную її допомогу! Відчув, як усмішка знову

приклеїлася до мого обличчя, хоча грива й хвіст залишилися абсолютно прямими (заднім числом, мабуть, варто було б про це хвилюватися). Я вискочив за двері й озирнувся в пошуках райдужного сліду.

Я побачив, як він тягнеться вулицею. Усміхаючись світу загалом, я кинувся за нею.

Того дня я побачив чимало Понівіля! Це було як велика гра в квача: мені треба було зробити так, щоб «води́ла» стала Рейнбоу Деш! Я мчав за нею щосили, а бігаю я, мушу зазначити, дуууже швидко.

Я оминав поні, прослизав між прилавками на ринку, перестрибнув через містера Веддла (він теж поні, але вже дуже старий) — і жодного разу не втратив райдужного сліду з поля зору. Було приємно, що хоч щось іде правильно, для різноманіття!

Мені завжди було цікаво, як у мультфільмі Пінкі Пай примудрялася випереджати Рейнбоу Деш. Виявилось, що Пінкі просто дуже, дуже швидка, а Рейнбоу завжди заздалегідь показує, куди летить. Найбільше мені сподобалося, коли я повільно піднявся з сміттевого бака позаду неї, тримаючи кришку на голові, а вона тим часом визирала з-за рогу. Я нахилився й прошепотів їй у вухо «бу».

Можливо, мені просто здалося, але райдужний слід після цього здався трішки жовтішим, ніж зазвичай. Можливо.

У будь-якому випадку, Рейнбоу Деш, з якихось причин, вирішила, що зможе нарешті відірватися від мене в одному провулку. Бо саме там я її й знайшов. Ну, це ж було абсолютно очевидно, де вона ховається. Якимось чином.

Не знаю, можливо, це «чуття Пінкі» підказало мені, де вона. Або ж вона просто ну дуууже погано грає в піжмурки. Я зупинився на вході до провулку й став дивитися на коробки, за якими вона ховалася.

- О, Рейнбоу Деееееш! - протягнув я співуче. - Виходь-но! Я всього лише хочу з тобою погратися!

Рейнбоу Деш знову видала «Гаа!», що нагадало мені мої перші спроби новим голосом, і я трохи захихотів. Вона кинула на мене переляканий погляд і рвонула в небо, злітаючи понад дахами будинків.

Дахи? Ну, це вже нечесно! Я застрибнув на коробки, за якими вона ховалася, а звідти — на найближчий дах. Він був не надто високий, може, футів п'ятнадцять, а коробки давали половину висоти, тож це було простісінько!

Я знову почав гнатися за нею, стрибав із даху на дах. Не знаю, для найшвидшої льотчиці в Еквестрії вона справді здавалася... ну, трохи повільною. Можливо, це був той дурний костюм, який вона носила, який збільшував опір повітря, чи щось таке. Але я досить швидко її наздоганяв!

Схоже, вона це помітила, бо залишила дахи і полетіла над відкритим ринком. О, кмітлива дівчина! А в мене на шляху тільки перешкоди, через які вона могла просто пролетіти! Я стрибнув із даху, рішуче налаштований наздогнати її. Мої очі вже сильно сльозилися — здається, я навіть забував моргати.

Ринок був суцільно заставлений лотками, що могло б бути проблемою, якби мені не спала на думку геніальна ідея: пройти через них замість того, щоб витратити час, обходячи. Це було ніби мій особливий, власний скорочений шлях!

Здавалося, Рейнбоу почала втомлюватись. Вона деякий час летіла на повну, а потім нарешті приземлилася. Прямо біля прилавка Епплджек, до речі!

Дивно, але я відчував себе чудово! У мене була енергія у надлишку! Я майже відчував, як вона іскрить із моєї шерсті!

Коли я наблизився, почув, як Рейнбоу Деш благає Епплджек:

- Ти мусиш мені допомогти! - сказала вона яблучному торговцю. - Пінкі зійшла з розуму, і я думаю, що вона намагається мене зловити!

- Я не намагаюся тебе зловити, Рейнбоу Деш! - вигукнув я, широко розкривши очі і усміхаючись. - Я просто хотів сказати, яка кумедна, на мою думку, твоя витівка!

- Допоможи мені! - благала Рейнбоу.

- Тепер, ви дві можете просто припинити це, - суворо сказала Епплджек, а я підходив до них. - Я не граю в жодні ваші дурні «інопланетні вторгнення». Мені яблука продавати!

- Звісно, ти правду кажеш! Ти ж Епплджек! - крикнув я, сміючись різким голосом. Ейджей глянула на мене так, ніби в мене виріс другий кінець голови.

- Я не граю, Ейджей! - сказала Рейнбоу Деш. - Я думаю, з нею справді щось не так!

- Гадаю, ти можеш бути права, - сказала Епплджек, обережно поглядаючи на мене.

- Зі мною щось не так? - перепитав я. Абсурд! Ну, окрім того факту, що я людина, застрягла в тілі поні, звісно. Я скося нахилив голову, намагаючись обробити цю інформацію. Проте я все одно залишався усміхненим. Знаєте, щоб їх заспокоїти, і все таке.

З якоїсь причини, здається, це не спрацювало.

- З тобою щось серйозно не так! - сказала Рейнбоу Деш, стоячи за Епплджек.

- Зі мною нічого не так, Рейнбоу Деш! - відповів я з високим дзвінким сміхом, похитуючи головою від невіри. Кілька шматочків деревини впали з моєї гриви, мабуть, із тих лотків, через які я пролітав трохи раніше. Можна було б зробити їх міцнішими!

- Я не та, хто носить сірий костюм інопланетянина! Я не та, у кого на голові теліпається обруч з антенками!

До речі, я підходив до них, коли це казав.

- Я не та, хто з'явилася в самий ідеальний момент, щоб зруйнувати будь-який шанс дістатися додому, переконавши Твайлайт Спаркл, що все, що я збираюся їй сказати, — це частина якогось дурного жарту!

Ейджей відступила до свого прилавка, а Рейнбоу Деш сховалася за ним. Я помітив, що навколо нас уже досить багато поні. Проте вони, здається, чомусь трималися подалі.

- Не знаю, що тут відбувається, але, думаю, цього вже достатньо, — сказала Епплджек, намагаючись звучати розсудливо. Я лише кілька разів моргнув у відповідь, бо намагався надолужити пропущені моргання. - Схоже, що Рейнбоу Деш більше не веселиться, тож, можливо, нам усім час іти додому. Гаразд, Пінкі Пай?

Я глибоко вдихнув, готуючись знову гучно заявити, що я не Пінкі Пай, коли слова Епплджек якось вразили мене.

Рейнбоу Деш... більше не веселиться? З якоїсь причини це мене дуже зачепило. І тоді мій внутрішній голос у голові повернувся.

- Хіба не досить уже? - сказав він. - Ти їх лякаєш.

І тоді я зрозумів, що, так, я трохи перестарався. Я відчув, як шалена усмішка зникає, дивлячись на двох поні переді мною.

- Мені... шкода, - сказав я щиро. - Ти права, Епплджек. Вибач, Рейнбоу Деш. Я не хотів...

- Оце вона, офіцери! - пролунало ззаду, і я обернувся, щоб побачити Керрот Харвест, чи як там її звати, що підходила за мною у супроводі трьох поні. Двоє з них — земні поні в якійсь формі уніформи, а одна — єдиноріг у білому халаті.

- Я? - спитав я з недовірою. Вони ж не можуть полювати на мене?

- Вона рознесла мій прилавок! - заявила Голден Топ. - Вона небезпечна для спільноти!

- Я не небезпечна, я інопланетянка! - відповів я. Зараз, думаю, це було необачно сказати, і, мабуть, саме тому все так і розвивалося.

Двоє поліцейських (я навіть не знав, що в Понівілі є поліція, але що ще вони могли бути?) подивилися один на одного і кивнули.

- Чому б вам просто не піти з нами, пані? - сказав той лівий, намагаючись, мабуть, звучати заспокійливо, хоча вийшло так, ніби він полоскотав горло гострими каменями.

- Давайте залишимося спокійними і розберемося з усім розумно, - сказав правий.

- Я спокійна! - відповіла я, хоча це була брехня. Насправді я вже трохи нервував.

- Ем, офіцери? - сказала Епплджек. - Моя подруга Пінкі трохи стресує. Чому б вам не дозволити мені відвести її додому, і...

- Будь ласка, тримайтеся подалі, пані, - відповів правий, а лівий перемістився з мого лівого боку.

Ох, хлопці. Це мало бути погано. Вони оточили мене!

- Слухайте, офіцери... Я відшкодную збитки, обіцяю! - сказала я, глянувши на зруйновані ринкові лотки. Гм... мабуть, ні. Вони були трохи... вибухнувши. - Або я куплю нові! Як вам така ідея?

- Звучить добре, - сказав Лівий заспокійливо. - Як щодо того, щоб просто піти в центр міста і вирішити все там?

- Чекайте... У Понівілі є центр міста?

- Лови її! - закричав Правий, і обидва кинулися на мене.

Я стрибнув прямо вгору, і обидва офіцери лобом врізалися один в одного. Я приземлився серед переплутаних кінцівок і миттєво рвонув далі. На жаль, це відразу ж привело мене прямо до Керрот Батт, яка впала на землю, верещучи:

- Вона мене з'їсть!

- Це дурниця! - крикнув я, тікаючи. - Припиніть дуріти!

Та далеко я не втекла, бо яскраве магічне поле підняло мене з землі. Воно виходило від того єдинорога в лабораторному халаті! Мої ноги безпорадно тріпались в повітрі, коли я намагався втекти від нього.

- Епплджек, Рейнбоу Деш, будь ласка, слухайте мене! - вигукнув я, коли доктор наближався. Двоє поліцейських поні повільно піднімалися, масажуючи голови.

Ох, справи для людської Пінкі Пай виглядали кепсько!
Але принаймні я мав увагу Ейджей та Ерді!

- Вибачте, що налякав вас, я справді вибачаюсь! -
сказав я відчайдушно, поки наближаючийся доктор за
допомогою телекінезу витягав щось із халата, чого я не
міг розгледіти. - Але ви маєте мені повірити! Скажіть
Твайлайт Спаркл!

Поліцейські поні наближалися, виглядаючи суворо.
Доктор вертів у руках те, що витягнув із халата.
Епплджек і Рейнбоу Деш дивилися на мене з виразами,
які мовчали: *«Ми не можемо повірити своїм очам»*.

- Скажіть їй, я Пінкі обіцяю, що я справді інопланетянка,
застрягла в тілі Пінкі Пай! - крикнув я. - Хрест на серце,
полечу, кексик в... дупу?

Ні, я не забув, як це було: той божевільний доктор
вставив голку мені в зад!

Я одразу почав відчувати запаморочення і зрозумів, що
мене підсадили заспокійливим. Це було так
несправедливо! Перед тим, як втратити свідомість, я
вигукнув свою лютість і фрустрацію в небо, засуджуючи цю
несправедливість перед самими небесами:

- Я просто хотів купити лампочки!

Як останні епічні слова, це, мабуть, потребує
вдосконалення.

Мій зір почав темніти, і останнє, що я пам'ятаю перед непритомністю, — це шоковані обличчя Рейнбоу та Епплджек.

Не знаю, скільки часу минуло, перш ніж я прокинувся тут. Коли ж я нарешті прокинувся, то опинився в кімнаті з м'якими стінами, а мої передні ноги були зафіксовані в смузі-регулювальнику. Вони думали, що я божевільна поні!

Взагалі-то, я тут уже дві ночі. Я не бачив нікого, крім медсестер, які приносять мені пігулки і допомагають у туалеті, та санітарів, які приносять обід, стежать, як я його їм, а потім рахують столові прибори. Думаю, лікар проведе зі мною інтерв'ю пізніше сьогодні. А зараз мені нічого робити, окрім як пильно дивитися на ці м'які стіни.

Саме тому я намагався надіслати вам це повідомлення. Власне, мені просто нічим зайнятися!

Отже, йде санітар із моєю їжею. Я продовжу розповідь після обіду, а обід... Ммм! Пюре з моркви! Смачно!

Це був сарказм. Будь ласка, допоможіть мені!

Їжа тут жахлива.

Серйозно. Морквяне пюре? І їсти я мушу його пластиковою ложкою? Вони що, бояться, що я зійду з глузду й заколю когось сирим овочем, якщо не перемелють усе в кашу?

Коротше, кілька годин тому лікар брав у мене інтерв'ю. Той самий Містер Колюча Голка, який вколов мені заспокійливе в зад. Я думав, що з цими четвертостінними звітами вже покінчено, але... сталося щось таке, через що я вирішив: краще спробую ще раз. Схоже, все може бути набагато гірше, ніж я думав!

Мене привели в невеличку кімнату з єдиним столом посередині й змусили сісти на стілець. Дивно, але садили мене по-людськи, і це виявилось не таким уже й незручним для поні (може, Ліра не така вже й божевільна!). За кілька хвилин увійшов лікар, тримаючи у магії величезну папку-гармошку, ручку й дошку для нотаток.

Він поставив папку на стіл, глянув на мене поверх своїх окулярів півмісяцем. Потім сів, дістав дошку й почав щось писати, наче й не звертаючи на мене уваги.

Я сидів і чекав, коли він заговорить. Але ні, він тільки далі шкряботів пером.

Зрештою мені урвався терпець, і я сказав:

- То... ви збираєтесь зняти з мене цю гамівну сорочку, чи як?

Він перестав писати, відклав дошку й глянув на мене.

- А ви думаєте, я повинен? - спитав.

- Ну, в мене жахливо свербить ніс, і я не можу його почухати. Це мене вже майже... - я вчасно зупинився, бо не хотів казати «зводить з розуму», сидячи ж у дурці.

- Так? - підштовхнув він.

- Та забудьте, - відмахнувся я, і він знову повернувся до записів.

За хвилину я зітхнув і мовив:

- Слухайте, я справді хочу додому. Можна я просто піду?

- Піти? - він відклав дошку. - Я не можу вас відпустити, поки ви ще хворі! Ви становите небезпеку для себе й оточення.

- Ні, не становлю! - заперечив я. Чесно, я ж був найменш небезпечним поні з людським мозком у всій історії!

- Ви розгромили половину торгових яток у Понівілі. Це досить небезпечно, - зауважив він.

- Половину?! Та ви що! - я обурився. - Ну, максимум відсотків десять! Може навіть вісім!

- Це все одно значна шкода. До того ж ви вважаєте себе інопланетянином.

Я вже трохи обміркував усе це. Правду їм казати було безглуздо — вона й справді звучала геть божевільно!

- Ні-ні-ні, - замахав я. - То був жарт! Я просто грався з Рейнбоу Деш і трохи... ну, занадто розійшовся.

- Занадто що?

- Занадто розкопитувався.

- Але я сам чув, - нагадав він. - Чув, як ви казали це, коли ми підійшли до вас на ринку.

- Ну... так. Але ж то було частиною гри, еге ж?

- Не думаю, міс Пай. Ви виглядали цілком переконаною. І не лише я: багато свідків розповіли, що ви цілий день твердили, ніби ви інопланетянка.

Аргх! Із усіх поні, що могли почути мої слова, це зробив саме той, хто вирішив, що я божевільний!

- Це друзі мої вам сказали?

- Ні, з ними я не зміг поговорити. Схоже, вони уникають ситуації. Ви ж завдали їм чималої травми своїми діями, - сказав він, і я відчула, як у мені ворухнулося почуття провини. - Але я поговорив із тими, хто був на ринку. Вони розповіли, що ви з самого ранку влаштовували цілу виставу, волаючи, ніби ви інопланетянка, застрягла в тілі поні.

- Добре. Скажу вам прямо, лікарю, - я втомився від цієї гри. - Я справді інопланетянин. Але річ у тім... ви думаєте, я божевільний, але звідки вам знати, що це неправда?

- Ну, ми не любимо тут слово «божевільний». Ми кажемо... «розгублений». І, відверто, міс Пай, абсолютно очевидно, що це неправда. Я бачу перед собою поні.

- Ну ще б пак! - вигукнув я. - Я ж казав, що мій мозок застряг у тілі Пінкі Пай!

- Тоді де сама Пінкі Пай?

- Що?

- Якщо ваша свідомість у тілі Пінкі, то де свідомість Пінкі?

Непогане запитання, правда ж? — підказав мій внутрішній голос.

Мене пробрав холодний жах, коли я збагнув: найімовірніше, вона тепер у моєму тілі... на Землі!

- О ні. Ні-ні-ні! - вигукнув я. - Це жах! Це найстрашніше й найкрутіше лихо, яке тільки могло статися!

- Заспокойтеся, міс Пай, - промовив лікар.

- Ви не розумієте! Вона ж, мабуть, у моєму тілі вдома! Ох, вона точно доведе, що мене заарештують!

- Чому ви так вважаєте?

- Бо за мірками мого світу Пінкі Пай — ну... трохи божевільна! - сказав я. - Ох, я вже бачу, як воно буде...

І моя уява підсунула мені таку картину:

- «Усім потрібна вечірка!» - каже Пінкі Пай, вмикаючи музику в секції електроніки. - «Давайте, люди! Танцюйте!»

- «Гей, руки прибери!» - каже працівник «Таргета», коли Пінкі намагається завести конга-лінію.

- «Ти якийсь кислий!» - каже Пінкі. - «Знаю, це через одяг! Моя подруга Рейнбоу Деш теж стає кислою, коли довго носить одяг. Давай я допоможу зняти!»

- «Гей, відчепися! Охорона! Охорона!»

- «А хто така Охорона? Вона гарна поні? Думаєш, їй сподобаються кексики?»

Поліцейський підбігає з електрошокером у руці.

- «Ооо, що це таке? Воно таке... аааа!»

Або ж, можливо, ось так:

- «Отже, ви кажете, що ви поні з Понівіля, вас звати Пінкі Пай, і ви просто хотіли влаштувати велику вечірку?»

- «Правильно! Там було стільки торта, що я вирішила: чому б не влаштувати велике свято!»

- «Ну, це, мабуть, пояснює звинувачення у „нападі тортом“.»

- «Я не нападала тортом! Я дарувала торт!»

- «Ви „дарували торт“ із допомогою саморобної гармати, зробленої з повітродувки й деталей із господарського відділу!»

Як не глянь — нічого доброго з цього не вийде!

- Повірте, якщо Пінкі в моєму тілі, то закінчиться все кепсько! Вона вже, мабуть, у лікарні... в психлікарні... саме такий... як... ця.

Хмм. І лише тоді до мене дійшло, що, мабуть, я теж лишив їй величезний безлад, який їй доведеться розгрібати, якщо ми колись знову поміняємось тілами.

- Так, саме як ця, - сказав лікар. - І ось ви тут!

- Слухайте, я не божевільний, гаразд?

Він лише подивився на мене, піднявши одну брову.

- Добре, “сплутаний”, хай буде так. Але я справді помінявся мозком із Пінкі Пай. Ну серйозно! Після всього, що тут відбувалося, це вже не може бути чимось надто дивним!

- Що ви маєте на увазі?

- О, не знаю, - сказав я трохи саркастично. - Як щодо повернення Найтмер Мун? Або Урси Молодшої що шматував Понівіль, чи як параспрайти майже все з'їли? А як щодо Кризаліс і її мінявців у Кантерлоті? І, ох, не знаю... може, чортів Діскорд із хмар з цукрової вати, які лили шоколадне молоко! Після всіх дивних речей, що траплялися тут останнім часом, хіба моя історія про те,

що я — прибулець, настільки вже дивна? Хоча б припустіть, що я кажу правду!

- Так, неймовірна кількість дуже дивних речей тут траплялася. І остання з них у тому, що ви тепер вважаєте себе прибульцем. Коли ви сказали, що це сталося?

- У той самий день, коли ви накачали мене седативами й привезли сюди! - вигукнув я, вичерпаний.

- Саме так, - сказав він, роблячи нотатку у своєму блокноті. - І все ж... ви знаєте про всі ці дивні події, деякі з яких відбулися майже два роки тому?

Ох. Чорт.

- Ми, прибульці, дивимось на вас по телевізору, - спробував я пояснити.

- По чому?

- Телебачення. Це... як магічна скринька, яка показує нам історії. І деякі з цих історій — про вас, поні. Тому я знаю все про Пінкі Пай і її пригоди.

- Розумію. Дуже винахідливо, - сказав він, щось занотовуючи. Потім він витяг щось із папки і показав мені. - На що це схоже, як ви думаєте?

- На аркуш паперу з розлитим чорнилом, - віджартувався я.

- Ні, я знаю, що це таке. Я хочу знати, на що воно схоже.

- А, так чому ж ви відразу не сказали? - я нахилився ближче. - Гм... це схоже на тест Роршаха!

- Ви маєте на увазі "Хоршаха"? - спитав лікар. Я зітхнув і кивнув. Чудовий жарт зіпсований несподіваним кінським каламбуром! Таке вже моє життя...

- Я мав на увазі, - сказав лікар суворо (і я зізнаюсь, був радий, що нарешті вибив із нього бодай якусь емоцію!) - на що схоже чорнило на цьому аркуші?

- Оооо, - протягнув я. - Воно схоже на... марну трату хорошого паперу!

Лікар зітхнув і прибрав аркуш.

- Я бачу, що ви мені тут зовсім не допоможете, - сказав він. - Але я скажу, що думаю. Думаю, ви дуже розумна, чутлива поні, яка багато пережила за останні роки. Усі ті жахливі речі, що траплялися з вами та вашими друзями, зробили так, що ви просто перестали хотіти бути Пінкі Пай. Історія з "прибульцем-людиною" — це лише хитрий спосіб втекти від суворої реальності вашого життя.

- Це неправда! - обурився я. - У мене вдома було абсолютно нормальне життя! Робота, дівчина, все!

- Цікаво. То ви ще й чоловіком були?

- Ага! - підтвердив я, а він знову щось занотував.

- Отже, міс Пай. Якщо ви так добре пам'ятаєте те інше життя, скажіть: як вас звали?

- Та це ж просто! Мене звали...

Я замовк, невпевнено. Там, де мало бути моє ім'я, була порожнеча. Я не міг згадати! Я пам'ятав усе своє життя, дитинство... навіть що я їв того ранку! (Скрембл, ковбаски й хешбраун). Але імені не було!

- Це дуже просто, міс Пай. Ви, без сумніву, дуже кмітлива та винахідлива молода леді. І ваше життя останнім часом було доволі жахливим. І, до речі, ви самі це сказали раніше, коли я запитав, де може бути сама Пінкі Пай. Ви сказали: "Пінкі Пай трохи божевільна".

О. Я ж справді це казав, чи не так?

- Тож ви використали свою уяву, аби вигадати собі нове життя з нуля. Таке, де вам більше не довелося б бути Пінкі Пай. Де ви навіть не мали б бути поні. Ви лише забули одну річ: дати цій новій особистості власне ім'я.

Він підвівся, залишивши мене сидіти, абсолютно приголомшеного. Невже це правда? Я ж навіть повадився трохи як Пінкі Пай! Ні, багато як вона!

- Я попрошу санітара відвести вас назад до палати, добре? Подумайте над цим, міс Пай. У вас є друзі й сім'я, які люблять вас і хочуть, щоб ви одужали й повернулися до них. Я поговорю з вами завтра, Пінкі.

Санітар забрав мене назад, але я майже цього не помітив. У голові вирувала каша зі сумнівів, заперечень і страху.

Я просидів у своїй кімнаті кілька годин, обмірковуючи. Невже я справді Пінкі Пай? Чи це все лише маячня? Я

вже майже повірив у це, коли в моїй голові знову озвався той маленький голос.

Він сказав “прибулець-людина”, ти помітив? - мовив він. - Але ти ж ніколи не казав йому слово “людина”. Лише “прибулець”. Це ж цікаво, чи не так?

Я кліпнув. О боже. Це ж правда. Я жодного разу не вживав слова “людина” з ним. Може, він почув це від когось іншого, але...

Я відмотав у пам'яті події того дня. Я казав «людина» лише Твайлайт і Рейнбоу Деш. Але ж лікар казав, що він із ними не говорив!

І якось він просто так знав, що саме твоє ім'я буде тією деталлю, якої бракуватиме, - підказав голос.

Мене пробрала крижана хвиля. Лікар знав щось, чого він мені не казав!

А ще інше. Він сказав, що «мої друзі» — тобто Твайлайт і решта — відмовились із ним говорити. Але наскільки це ймовірно? Вони ж друзі Пінкі, вони б хотіли допомогти! І чому вони не прийшли відвідати мене?

І тут я зрозумів одну річ. Те, чого мені бракувало від Пінкі Пай, — це її сумнівів у собі, отих думок, ніби друзі її не люблять. Я ж точно знав, що Твайлайт та інші прийшли б! Я тут уже три дні! Хтось забороняє їм бачити мене, і я бився об заклад, що це лікар Брехун-Патч!

Щось тут не так. Дуже й дуже не так! І я доберуся до суті, у стилі «Людина, що застрягла в тілі Пінкі Пай»!

Отож, вирішено. Сьогодні вночі я вириваюся звідси. Я знайду друзів Пінкі. Я дізнаюся, що сталося. І я все виправляю!

Але якщо я зазнаю невдачі... я сподіваюся, це повідомлення дійде до когось, хто зможе допомогти мені. Або бодай тій, справжній Пінкі Пай. Якщо я не зможу знайти спосіб повернутися назад, і вона справді застрягла в моєму тілі, будь ласка... знайдіть її. Допоможіть вибратися з халепи, у яку вона могла потрапити, і станьте їй другом. Вона потребуватиме їх якнайбільше.

Ну, а тепер усе. Час готувати мою велику втечу!

Отже, я втік!

І, певно, ви хочете дізнатися, як це сталося, га? Гаразд, тримайтеся міцніше... бо зараз буде атракціон!

Або ж ні, я не знаю. Але для мене це було захопливо!

Тепер я вже трохи краще розумів, що відбувається. Так, я чомусь успадкував деякі дивацтва характеру Пінкі разом із її тілом, але я не був Пінкі Пай. Я точно був... кимось іншим, яким би там не було моє справжнє ім'я. Це все зробили зі мною, можливо, той поні-лікар, а можливо й хтось інший. І мені треба було дізнатися — хто, як і навіщо!

А для цього мені були потрібні союзники. І, на щастя для мене, разом із Пінкі йшла ціла компанія союзників! На жаль для мене, троє з них зараз, певно, були переконані, що я — справжній псих. Це лишало Реріті та Флаттершай як найбільш ймовірних, хто вислухає мене, перш ніж здати владі.

Маленький голос у моїй голові підказував, що почати варто з Флаттершай. Вона й справді виглядала найкращою кандидаткою на мою першу союзницю. І не лише тому, що в неї та Пінкі один і той самий актор озвучки. Основна проблема була в іншому... я не мав жодного уявлення, де знаходиться її будинок відносно Понівіля! Ба навіть лікарні я не знав, де саме вона розташована в місті!

Але це все — потім. А зараз... треба було вибратися з цієї кімнати! Проблема лиш у тому, що я не мав жодного поняття, як це зробити.

Я знав, що Пінкі змогла б. Вона зробила б щось божевільне — вискочила б крізь стіну, чи закрутила б розмовою санітара, чи ще якусь подібну дурницю. Але я не був по-справжньому Пінкі, і робити таке не вмів.

Але... може, зміг би? Може, все, що треба, — якось дістатися до моєї внутрішньої Пінкі Пай.

Тож я сів медитувати. Я думав про вечірки. Думав про щастя, радість і сміх. Думав про своїх друзів удома, і про друзів Пінкі тут. Торт і морозиво, вечірки з кульками та веселими іграми... Я тоді не усвідомлював (бо мав заплющені очі), але грива й хвіст Пінкі поступово знову закручувалися, поки я сидів, занурений у думки.

І тоді раптом у мене з'явився план. І першим кроком було позбутися гамівної сорочки!

Виявилося, тіло Пінкі надзвичайно гнучке. Майже ніби воно зроблене з іриски чи щось таке. Трохи покатавшись по підлозі, вигукнувши пару добірних слів, зробивши версію Пінкі - відомої скакалки Світі Белль і хаотично повикручувавшись, я нарешті скинув цю кляту штуку. Гаррі Гудіні й поруч не стояв!

Наступна частина плану була відносно простою. Треба було зібрати кілька простих речей. Я швидко нашкрібав невеличку купку пуху та вирвав кілька волосин зі свого тепер уже пишного хвоста. Я саме оглядався у пошуках

спальника Бунзена, коли почув, як у замку моїх дверей дзвенять ключі.

О ні! Я був зовсім не готовий! Мені ж ще треба було знайти гарбуз, три свічки, банку розсолу та пропелерний кашкет!

Санітар відчинив двері, несучи в зубах піднос із вечерею. Спершу він мене не помітив. Тож я вирішив імпровізувати!

- План Б! - вигукнув я й стрибнув на нього. Він від шоку впустив піднос, а я накинув йому на голову гамівну сорочку. Він почав судомно здирати її, і щойно зміг, я запхав йому в рот повну жменю своєї вечері.

Я подивився на нього, відчуваючи докори сумління, коли він лежав на підлозі. Він здригався й булькав від огидного смаку розім'ятих горошин.

- Мені дуже шкода, - сумно сказав я. - Але краще ти, ніж я.

Я вийшов із кімнати, тихо причинивши двері за собою. Операція «Втеча з божевільні» розпочалася! Будь-який план, що спрацює, — це хороший план, і крапка!

Звісно, наступним кроком було вибратися з лікарні. Поні-собака-що-лає загавкала на мене, коли я проходив повз її кімнату, але вона робила це доволі часто, тож я не надто переживав, що мене видадуть.

Я прослизнув у найближчі сходи, сподіваючись дістатися першого поверху непоміченим. Я щойно почав

спускатися, коли мій хвіст почав шалено смикатися. Це відволікло мене настільки, що я спіткнувся й покотився сторчголов униз.

Чи це, «Чуття Пінкі»? Прокляті самоздійснювані містичні передчуття!

На щастя, падіння пом'якшило щось м'яке внизу сходів, щось, що вигукнуло «Уф!». Я підвівся й побачив у купі самого лікаря-брехуна!

- Міс Пай? - пробелькотів він. Я не дав йому шансу на продовження, чкурнувши, поки він був приголомшений. Моя дивна земнопонська швидкість винесла мене з радіусу дії його ще дивнішої єдинорожої магії. Та вже незабаром я почув, як він здійняв тривогу.

Недобре! І зовсім не частина плану! Бо початковий план був простий:

1. Вибратися з кімнати.
2. Вибратися з лікарні.
3. Все виправити.
4. Повернутися додому.

Переслідування санітарами там не було. Може, я й міг би додати пункт 1б: «Втекти від санітарів», але тоді треба було придумати, як знайти місце у списку. Хоча він був у моїй голові, тож, мабуть, це було б неважко. Стій,

чого я про це думав саме зараз? У мене ж були важливіші справи!

А саме — тікати від санітарів!

Три дні в крихітній кімнаті майже не вплинули на шалену швидкість Пінкі, тож я рвонув на повну й швидко відірвався від переслідувачів. Я вискочив крізь головні двері назовні, у вечірнє світло, коли сонце вже починало хилитися. Удалині виднівся Понівіль, тож я увімкнув форсаж і залишив за собою хмару пилу.

Позаду чулися вигуки: «Ось вона!», «Хапай її!» і «Нам за це доплачують?», коли я дісталася околиць міста. Я перейшла на крок, проходячи між першими будинками, бо найменше хотілося привертати увагу.

Я все ще посміхалася, але цього разу — щиро й радісно, на відміну від моторошної посмішки, з якою я гнався за бідолашною Деші. Поні усміхалися у відповідь, дехто навіть махав! Або в них коротка пам'ять, або ж ніхто їм не сказав, що я «божевільна». І це здавалося дивним.

Пройшовши ще квартал, я різко звернула у провулок і сховалася за зручну діжку для дощу. Санітари разом із самим доктором Нідлзом підбігли й почали плутано нишпорити навколо, намагаючись зрозуміти, куди я поділася. Я мусила прикрити рот копитом, аби не вибухнути сміхом, дивлячись на їхні розгублені пики!

І тут мене осяяла ідея для маленького жарту. Я швидко нацепила фетровий капелюх, натягла плащ і приміряла

окуляри Граучо. Коли маскування було готове, я вийшла до збентежених лікарняних поні.

- Он вона! - крикнула я, зробивши голос грубішим. - Швидше, вона тікає!

Лікарняні поні витріщилися на мене, а тоді лікар вигукнув:

- Хапай її!

І всі рвонули в тому напрямку, куди я вказала.

О, це було так смішно! Я впала на спину, б'ючи копитами в повітрі й сміючись так, що зловила гикавку!

Хихочучи й зрідка гикаючи, я пішла далі через Понівіль. Я розуміла, що санітари й доктор Страшнопика шукатимуть мене в місті, тож чим швидше я звідси виберуся, тим краще. Тоді я зможу знайти хатину Флаттершай! От тільки я не врахувала, що знову заблукаю, бо ще не дуже добре знала Понівіль.

Я вже збиралася почати бурчати від роздратування, аж тут побачила саму Флаттершай, яка неквапом йшла містом. Яке щастя! Ніби хтось наглядав за мною й підлаштовував, щоб усе йшло, як треба!

Тож я включила режим «стелс» і почала йти за нею. Я ж не хотіла підходити в центрі Понівіля — вона могла б злякатися й привернути до нас увагу. Я подумала, що краще почекати, поки вона вийде з міста, тоді я прослідкую до її хатини. А вже там спробую поговорити з нею про все, що сталося.

Якщо я зможу переконати Флаттершай стати на мій бік, вона допоможе мені схилити інших. І тоді, один за одним, усі друзі Пінкі стануть моїми союзниками — і ми разом візьмемося за поганця! Хто б він там не був!

Я подумав, що Флаттершай робить покупки, але насправді вона просто прогулювалася містом. Я тримав на собі маскування, крадькома йдучи за нею. Ховався за поштовою скринькою, на ліхтарному стовпі, за возом і навіть під знайомим коричневим земнопоні з кудлатою гривною та к'юті-маркою у вигляді пісочного годинника.

- Е-е, перепрошую? - сказав він, здивовано глянувши на мене.

- Не зараз, Докторе! - відповів я. - Я ж тут, типу, ніндзя!

- Ем, я не Доктор. Мене звати Т...

- Ап-бап-бап-бап! - перебив я, приклавши копито йому до рота. - Якщо твоє ім'я не «Доктор», я не хочу про це знати!

Бурмочучи, він відійшов, залишивши мене без укриття. Тож я стрибнув у велику квіткову діжку.

Саме тоді я впізнав район. І точно — Флаттершай прямувала до бібліо-дерева, яке я так довго шукав у свій перший день тут!

Я сам підійшов до бібліотеки й крадькома притулився до стіни, аж поки не дістався зручного вікна. Я обережно зазирнув усередину й побачив Шістку без однієї. Щойно прибулу Флаттершай пригощала чаєм усміхнена Реріті,

а Епплджек стояла збоку, насупившись. Рейнбоу Деш зависла під стелею, схрестивши передні ноги на грудях, а Твайлайт Спаркл щось говорила.

Я приклав вухо до скла й почав слухати.

- ...Я лише кажу, що це в будь-якому випадку не має сенсу, - говорила Твайлайт. - Та й те, що нам навіть не дозволяють її побачити, це... дивно! А ще ця нісенітниця про перервану терапію — ну, це ж зовсім нелогічно!

- Незалежно від того, що вона зробила, очевидно, що вони перегинають, - сказала Реріті.

- Я дуже хвилююся за неї, - додала Флаттершай. - Замкнена там, зовсім одна...

Чутлива пегаска заплакала, і Реріті лагідно погладила її по спині.

Я на мить задумався, про кого вони говорять. Здавалося, у когось проблеми!

- Ми просто мусимо її звідти витягти, - сказала Рейнбоу Деш. - Ну так, вона мене налякала, але вона моя подруга, і я не залишу її там!

- Мене непокоїть оця штука про «прибульця», - сказала Епплджек, насупившись. - Якщо вона й справді в це вірить, а це неправда — гаразд, їй потрібна допомога. Але якщо правда — то що сталося з Пінкі Пай? Нам потрібні відповіді, а вони нам нічого не кажуть.

Вони говорили про Пінкі? О, то про мене! Ну... частково.

- Але ми не можемо просто так туди вломитися, - сказала Твайлайт, нахмурившись. - Є правила й процедури, вони для чогось існують. Дозвольте мені написати Принцесі, я впевнена, вона допоможе.

- Минуло вже три дні. У нас нема часу на бюрократію! - заперечила Рейнбоу. - Давайте просто вломимося туди, гепнемо кожного, хто стане на заваді, і докопаємося до правди!

- Ти крута, Деші!

- Гей, хто це сказав?

Ой. Це я вголос? Я зірвав маскування й визирнув, бачачи, як усі витріщилися на мене з виразами від «здивовано» до «ще більш здивовано».

- Привіт, усі! - сказав я, помахавши копитом. - Вгадайте, хто вирвався з лікарні?

Після кількох дивних і метушливих секунд мене швидко затягли всередину бібліотеки й посадили на стілець.

- Пінкі Пай! Як ти сюди потрапила? - вигукнула Твайлайт.

- Як хитрий ніндзя! - відповів я.

- Ні, я мала на увазі... Та годі, - сказала єдиноріжка, подарувавши мені свій «справляюся з Пінкі» погляд. - Слухай, насамперед... Ти в порядку?

- Ага, ще й як, Твайлайт!

- Це добре. І... ти все ще наполягаєш, що ти прибулець?

- Аякже! Хоч я й знаю, що це звучить божевільно.

Твайлайт зітхнула й потерла скроню копитом.

- Має ж бути спосіб з'ясувати, чи вона з глузду з'їхала, чи каже правду, - сказала Рейнбоу.

- Це справді загадка, - мовила Реріті, добираючи «великі слова». - Але після всього, через що ми пройшли, цілком можливо, що це правда. Пам'ятаєте Діскорда?

- Я справді кажу правду, чесно! Обіцяю по-Пінківськи!

- Так, але якщо ти божевільна, то можеш вважати себе прибульцем, навіть не брешучи! - заперечила Рейнбоу. І це, треба сказати, було напрочуд кмітливо з її боку. Напевно, результат тих книжок, що вона останнім часом читає.

- Ооо, гарна думка, Деші. Але я ж не божевільна!

- Припини вживати слово «божевільна», - роздратовано сказала Твайлайт. - Я хочу тебе обстежити, Пінкі Пай, чи як там тебе насправді звати. Ти не проти?

- Звісно. І, Твайлайт?

- Так?

- Дякую, що готова хоча б спробувати мені повірити, навіть якщо ще не впевнена, - сказав я, щиро

усміхнувшись. Твайлайт трохи вагалася, а тоді теж усміхнулася.

Вона легенько торкнулася мене рогом по голові, й мене оточило фіолетове сяйво, від якого все приємно поколювало! Хвилини-дві потім Твайлайт відступила й замислено на мене глянула.

- Ну що? - нетерпляче спитала Рейнбоу. - Вона прибулець чи просто з'їхала з глузду?

- «З'їхала з глузду» не краще за «божевільна», Рейнбоу, - відповіла Твайлайт. - І... я не впевнена. Відчувається, що щось не так, але... я не можу сказати, що саме.

- Вона ж поводить, як наша Пінкі Пай, - сумнівалася Епплджек. - Я не кажу, що це неправда, але я думала, прибулець поведився б... інакше.

- Я можу бути прибульцем, але ж користуюся мозком Пінкі, - пояснив я. Принаймні, до такого висновку я дійшов, чому поводжуся саме так.

Твайлайт здригнулася від самої думки, а Реріті тихо її підбадьорила. Флаттершай жахнулася, прикривши рот копитом.

Рейнбоу ж просто розсміялася.

- І як воно? - запитала вона, хіхікаючи.

- Е-е, принаймні цікаво, - відповів я. - Слухайте, а може, я просто розповім вам свою історію? Може, це прояснить ситуацію.

Усі погодилися, що це чудова ідея. Я попросив у Твайлайт перекусити перед тим, як почати, й збури в поні справжній жах, коротко описавши, що мені довелося їсти останніми днями. Та вже незабаром переді мною стояла тарілка з печивом, кілька шматочків торта, буханець хрусткого хліба й велика салатниця.

Приблизно за двадцять секунд я відкинувся на спинку стільця з блаженним зітханням, задоволено поплескуючи повний живіт.

- Їсть теж, як Пінкі, - сказала Рейнбоу, дивлячись на порожні тарілки з чимось на кшталт захвату.

Я вишкірився до неї й почав розповідати свою історію, почавши з...

Стій. Хвилинку. А звідки взялося це маскування?!

Гаразд, забудемо про це.

Серйозно. Забудь про маскування. Я не знаю, як це сталося. І мені байдуже, як це сталося! Просто залишу це у спокої на якийсь час і вдам, що відповідь така: *«Це ж Пінкі Пай, і мені не треба нічого з'ясовувати»*.

Тож замість того, щоб перейматися тим перевтіленням, я почав розповідати іншим про те, що пережив досі. Про те, як я ходив за покупками, мою трагічну відсутність лампочок, історію з дзеркалом...

Звісно, Твайлайт одразу підхопила тему про те, звідки я так багато про них знаю, і запитала, що це означає. Довелося трохи розповісти про телебачення. Я пояснив це як вікно, крізь яке можна зазирнути в інші світи. Це не зовсім точне пояснення, але мені не хотілося вдаватися в довгі розмови про мультики й тому подібне.

Я подумав, що їх, мабуть, добряче злякає, якщо скажу, що у моєму світі вони вигадані персонажі. Я не здогадався, що думка про прибульців, які потенційно можуть спостерігати за кожним їхнім кроком, теж їх налякає. Довелося пояснити, що ні, ми можемо бачити їх лише... приблизно двадцять дві хвилини на тиждень, і то тільки близько двадцяти шести тижнів на рік. І лише тоді, коли вони роблять щось цікаве. Не впевнений, чи дуже їх це заспокоїло.

Але, серйозно. Я що, діставав речі з якогось міжвимірнього складу, який Пінкі наповнила

маскуваннями? Чи створював матерію з нічого, лиш силою уяви?

Вони не дуже повірили. Аргумент Деш, що навіжена Пінкі цілком може порушити обіцянку Пінкі, мав велику вагу. Але я не впав у відчай, бо вони погодилися допомогти мені розібратися й тримати мене подалі від лікарні.

Те, що поведінка лікаря справді була трохи дивною, — з цим погодилися всі. У них був лише мій доказ про «людину», але кожен у кімнаті визнав дивним, що він ставив питання всім, окрім найближчих друзів Пінкі.

Реріті сказала це найвлучніше: *«Складається враження, ніби він шукав рівно стільки доказів, скільки потрібно, щоб виправдати досить хитке обґрунтування тримати тебе під замком».*

Так! Саме так воно й було! Дякую, Реріті!

І крім маскувань, що ще може бути в тому міжвимірному складі? Щоденник Пінкі? Нескінченний запас тістечок? Святкова гармата?

Звісно, їх непокоїло, що сталося з Пінкі Пай, якщо вся ця історія про прибульців правдива. Я запевнив їх, що мій світ фізично досить безпечний, без лютих монстрів чи ще чогось, і що в мене достатньо грошей, аби купувати їжу деякий час. Якщо Пінкі не влізатиме в халепи, то, найімовірніше, з нею буде все гаразд.

Вони виглядали такими ж сумнівними щодо цього, як і я сам, і я не міг їх у цьому винити.

А як же ті окуляри Граучо? Ну, федору я ще можу зрозуміти, плащ-тренч теж не надто дивно, але навіщо поні окуляри, що нагадують Граучо Маркса?

Клятий мій бунтівний мозок. Я ж не хотів про це думати!

У будь-якому разі ми обговорили план дій. У якийсь момент Рейнбоу Деш знялася в повітря і полетіла до Вічновільного. Її завданням було зазирнути до Зекори й дізнатися, чи можна мені пожити у неї день-два, щоб залишатися подалі від міста й у сховку, поки Твайлайт напише Принцесі й попросить допомоги в розв'язанні ситуації.

І тепер мені знову довелося про це думати! Я ж не можу просто гуляти містом, мені потрібне маскування!

Я спробував повернути своє круте маскування — і нічого! Воно не було потрібне раніше, я просто жартував. А тепер, коли воно справді знадобилося, я не мав жодного уявлення, як його дістати!

Я на мить задумався про те, щоб знову «доторкнутися до своєї внутрішньої Пінкі», але без нагальної потреби дуже хотів цього уникнути. Я все ще боявся, що можу втратити себе!

Ба більше, ти справді поводишся як Пінкі Пай чи лише так, як тобі здається, вона б поводитися? - запитав голос у моїй голові.

Гарна думка, голос у моїй голові. Дуже гарна. Запишу це у свій список речей, про які намагаюся не думати, бо від них болить голова, але все одно не зможу уникнути.

О, і ще одне. Я вирішив не розповідати їм про голос у голові. Не хотів додавати нових доказів до купи під назвою «Пінкі — божевільна»!

Реріті великодушно (хе-хе) запропонувала дістати мені одяг, щоб замаскувати мою надто очевидну, дуже рожеву зовнішність. У підсумку я отримав блакитну мереживну сукню, що прикривала більшу частину тіла, з високим коміром, який ховав більшу частину мого обличчя, принаймні збоку. Завершувала образ капелюшна конструкція, схожа на весільний торт, що зійшов з розуму.

Останні кілька днів у тілі яскраво-рожевої поні вже вбили мій чоловічий гонор — він навіть не протестував, а лишень жалібно скиглив, коли я вдягнув ті фру-фру вбрання.

- Ти виглядаєш божественно, люба! - вигукнула задоволена Реріті.

- Дякую, Реріті! - сказав я. А потім: Ауч!

Я зробив один крок і відразу гепнувся обличчям до підлоги.

- ААААА! Це психована сукня жерла мої ноги! Заберіть, заберіть, заберіть її!!! - заверещав я, б'ючись у паніці й змусивши Флаттершай шугнути за спину Епплджек.

- Зупинись! Ти зіпсуєш її! - наказала Реріті. Я зніяковіло перестав смикати ногами. Вона обережно розгорнула сукню й допомогла мені знову піднятися на копита.

- Вибач, - пробурмотів я сором'язливо. - Я просто не звик ходити в сукнях.

- У себе вдома ти ніколи не носив суконь? - спитала Епплджек, тоді як Флатершай знову обережно виглядала з-за неї.

- Та ні. У моєму виді сукні носять тільки самки, іноді. Але не самці.

- Стій, стій, - насупилась Твайлайт. - Ти не лише прибулець, ти ще й хлопець-прибулець?

Флаттершай миттю розвернулася й знову сховалася за Епплджек.

- Ем... Так?

- Уф! Це вже занадто дивно! - сказала Твайлайт, масажуючи скроню.

- Я знаю, правда? - озвався я. - Уяви, як це для мене!

- Краще не треба, - буркнула вона.

- Ну, я не думала, що доведеться наряджати тебе в драг, але виглядаєш ти все одно чудово, люба! - вигукнула Реріті, підстрибуючи.

Я на мить замислився, що вона робила внизу, та помітив, що Раріті підколола поділ убивчої сукні так, аби він менше чіплявся за мої копита. Красуня!

Рейнбоу Деш повернулася трохи згодом, і, як тільки відсміялася від одного тільки мого вигляду в сукні,

повідомила, що Зекора буде більш ніж рада прихистити мене у своїй хатині стільки, скільки треба.

Ура, я йду до моторошного лісу загибелі!

Флаттершай подолала свою сором'язливість настільки, що погодилася йти зі мною до своєї хатини, а Реріті склала нам компанію. Сказала, щоб було веселіше, але, думаю, ще й хотіла приглянути за Флаттершай та за своїм одягом, який мені позичила.

Прогулянка вечірнім Понівілем була цікавим досвідом. Поні зачиняли крамниці, безтурботно перемовлялися, загалом розслаблялися. Атмосфера відрізнялася від денного гомону — була спокійнішою.

Флаттершай і Реріті йшли по обидва боки від мене, наче пара кольорових пухнастих книжкових упорів, а я збуджено крутив головою навсібіч. Не буду брехати: навіть після всього, що сталося, я все ще шалено радів бути в Понівілі! Якби не застряг у тілі Пінкі та не тікав від божевільного фаната шприців, я був би у захваті просто від можливості блукати тут днями й роздивлятися все. Це ж неймовірно!

- Пінкі, перестань! - прошипіла на мене Реріті, вириваючи з мого поні-дзену. - Ти привертаєш увагу!

- Перестань що? - щиро здивувався я.

- Ти... ем... підстрибувала, - сказала Флаттершай.

О, так... упс! Я абсолютно йшла підстрибуючи в стилі Пінкі дорогою. Думаю, це й пояснює деякі здивовані

погляди. А ще протяги під сукнею. І те, як будівлі то піднімалися, то опускалися. От молодець, так тонко замаскувався!

Я зосередилася, щоб іти спокійніше крізь місто, хоча посмішку стерти з обличчя просто не могла.

- Ти, здається, дуже рада тут бути, - сказала Реріті. - Хоча не розумію чому, це ж звичайнісінький Понівіль.

- Та в тому ж і річ! Це ж Понівіль! Ти навіть не уявляєш! Я ж бачила це місце тільки по телевізору, а тепер я тут насправді — це таке неймовірне відчуття, що я ледве витримую!

Реріті подивилася на мене так, ніби я з глузду з'їхала.

- Це ж просто Понівіль, - нагадала вона. - От якби ти говорила про Кантерлот...

Я застигла на місці, подумавши: «Оооо, Кантерлот!» Треба обов'язково сходити й подивитися...

- Ні, стоп, сказала я собі. - Жодних відволікань. Ніякої екскурсії! Потрібно виправити ситуацію! Пам'ятай план! Ми ж на кроці 3 - "Виправити все", пам'ятаєш?»

Ми продовжили шлях і досить швидко дійшли до хатинки Флаттершай. І я навіть не знаю, як це пояснити. Це точно була її хатинка, виглядала так, як я й очікувала... але... ну, чесно кажучи, там трохи тхнуло! Як у хліві, хоча я й ніколи в хліві не була, тож не знаю точно, як там пахне. Але, мабуть, дуже схоже!

- Тут... гарно, - сказала я, намагаючись не скривитися від смороду, що йшов від тварин, які явно справляли свої тваринячі справи просто посеред цього добре удобреного подвір'я.

Нотатка собі: ходити тут обережно!

- Дякую, - усміхнулася Флаттершай.

Окей, ця усмішка була того варта. Вона була така... не знаю... щира, тепла. Хотілося її обійняти. Хотілося блювати від запаху. Хотілося якнайшвидше зайти всередину, де, можливо, пахло не так жахливо!

Ми зайшли — і справді, стало краще, хоча запах хутра й пір'я все одно був сильним. Гей, я тільки що зрозуміла! У Пінкі Пай немає алергії! Якби це було моє людське тіло, я б уже лежала на підлозі з розпухлими очима й задихалася!

Звісно, якби я була у своєму людському тілі, то сиділа б удома й не мала б таких проблем.

У хатині Флаттершай було повно звірят, що визирали з будиночків для пташок, нірок і дір у стінах. Схоже, вони соромилися гостей. Я бачила різних тварин, деяких навіть не впізнавала (ну я ж не любитель природи! Навіть кемпінг ненавиджу!). У Флаттершай навіть був маленький алігаторчик! Прямо як... зачекайте-но...

- Гаммі! - вигукнула я радісно. Я підбігла й хотіла його погладити, а він вкусив мене за ногу. - Ти його забрала? - спитала я у Флаттершай.

- О, е-е... так, - сказала вона, втупившись у підлогу й водячи копитцем по колу. - Сподіваюся, ти не проти?

- Та звісно ж, не проти! - відповіла я. - Я ж так хвилювалася за нього! Дякую, що доглядаєш за ним, поки я була... ну, замкнена.

- Це не проблема, - знову усміхнулася вона.

Д'оооов!

- Ну що ж, давай знімемо цю сукню, - сказала Реріті, відриваючи Гаммі від моєї ноги.

- О, Реріті! Така наполеглива! - сказала я, кліпаючи на неї віями.

Вона зупинилася, здивувалася, а потім глянула на мене сердито.

- Припини, - наказала вона. І почала знімати з мене ту мереживну штуку своєю магією.

- О ні! - я зображала вереск. - Не можна! Не тут, не перед Флаттершай! Реріті! Поганий дотик! І-і-і-ік! І спіднички теж? Ах, не будь такою агресивною! Подумай про всіх цих невинних тваринок, які змушені це бачити!

Обличчя Реріті тим часом ставало все червонішим і червонішим, хоча, мабуть, то був радше гнів, а не сором. А от Флаттершай... навіть тихенько засміялася. Є! Я розсмішила Флаттершай! Це було того варте, навіть попри той ляпас магією, що Реріті мені дала, коли таки зняла сукню.

- А капелюха можна залишити? - спитала я, показуючи на той безглуздий білий головний убір, що все ще красувався на моїй голові. Реріті підняла його без слова.
- Ааа...

- Чесно кажучи, я інколи відчуваю, що я єдина при здоровому глузді, - пробурмотіла вона сердито, хоча я помітила ледь помітну посмішку, коли вона відвернулася, щоб покласти капелюха в коробку, яку принесла з собою.

Флаттершай дала мені запасні сидельні сумки, в які вже склала їжу й пляшку води. Вони ж не відправляли мене в дику місцевість з порожніми копитами — і я була дуже вдячна! Ми вийшли надвір, і Флаттершай показала мені стежку, якою треба йти.

- Якщо рушиш одразу й триматимешся стежки, то встигнеш до Зекори до заходу сонця, - сказала вона. - Ти впевнена, що не хочеш залишитися на ніч? Вдень ліс значно безпечніший.

- Та все буде гаразд, - відповіла я. Скільки б я не обожнювала Флаттершай, але ночівля в зоопарку звучала... не дуже привабливо. - Та й зрештою, Епплблум ж постійно ходить до Зекори, правда? А я ж доросла поні з розумом людини! Абсолютно впевнена, що все буде добре!

Вона виглядала сумнівно, але на прощання обняла мене. Реріті теж, схоже, відійшла від історії з сукнею.

- Будь обережна, - сказала вона.

- Не хвилюйся, все буде чудово! - відповіла я.

Я рушила стежкою, а за десять хвилин уже тікала щодуху від мантикори.

- Аааааа! - заверещала я, налякана до смерті.

Щось сіпнулося в моєму тілі, і я раптово відчула потребу відскочити вліво. Я так і зробила, і мантикор упав саме туди, де я щойно стояла. Гарчачи, він піднявся й знову кинувся на мене.

Ставало темніше, стежка була вже майже невидимою. Мабуть, тому я перечепилася за корінь і розтяглася на землі. Мантикор загарчав і почав наближатися.

Я знаю, що ви, мабуть, подумали, бо я теж про це думала: якщо я дам тіло Пінкі зжерти, вона мене ніколи не пробачить!

І саме тоді зеленкувата хмара чогось огорнула мантикора. Він скавчав і втік, залишивши мою дупцю в цілості.

- Тобі пощастило, що я опинилася поруч, - сказала моя рятівниця. - Бо поні не зраділи б, якби ти загинула.

Зекора! Я ще ніколи не раділа зебрі так сильно в житті! Вона підняла мене на ноги, я подякувала, вона відповіла «без проблем» — звісно ж, у римі.

Дорога до її хатини була, ну, настільки нудною, що я навіть не буду її описувати.

Це місце трохи моторошне.

Не зрозумій мене неправильно — Зекора чудова господиня, хоча її римування іноді важкувато сприймати. Просто... ну, у її хатині ростуть рослини наскрізь! Лози пробиваються крізь стіни, крізь дах. А це означає, що всілякі повзучі гидоти й жуки постійно лазять туди-сюди.

Ви колись бачили багатоніжку з лісу Еверфрі? Ні? А от я бачила, і скажу вам... Хрггблблблхххааргх! Це просто жах! А ще вони завбільшки з мою передню ногу!

Зекора того вечора зварила нам рагу: пікантний овочевий суп із дивними коріннями та ще всякою всячиною, яку вона, як розповіла у римі, зібрала в навколишньому лісі. Потім показала мені жорстку підстилку, яку розклала просто на підлозі. Я була виснажена, тож лягла й майже миттєво заснула.

Не знаю, скільки я проспала, але прокинулася від дуже моторошного відчуття, що на мене дивляться. Я підняла голову... а Зекора стояла прямо наді мною й просто витріщалася. Чомусь мене це страшенно налякало, і подих застряг у горлі.

Ми так і застигли на кілька секунд, а тоді Зекора заговорила — трохи загрозливим тоном:

- Для тих, хто хропе так гучно, Пінкі Пай, мабуть, краще спати під відкритим небом, а не в хатині знай.

Я все зрозуміла й зніяковіло зібрала ковдру та подушку, тихенько вибравшись на двір. Там було темно.

Справжня пільма — нічого не видно через хмари, що закрили місяць. Я майже відразу перечепилася об щось.

- Ой! - сказала я. Потім: - Вибач!

- Нема проблем, - відповів низький, гаркотливий голос.

Вдруге тієї ночі я завмерла від первісного жаху. Я на мить задумалася, хто це міг бути, але відразу ж вирішила, що краще не знати. На жаль, моє солодке незнання розвіялося: хмара, яка весь цей час закривала місяць, нарешті посунулася далі.

Це знову був той самий жахливий, лютий мантикор.

- Ох, - сказала я слабко.

- Привіт, - відповів він, усміхаючись крізь свої величезні ікла.

Запала довга тиша. Мантикор моргнув від розгубленості.

- То... - сказав він, ніяково соваючи кігтями. - Ти збираєшся тікати, чи що?

- Мабуть, можу, - сказала я. - Мені ще й верещати в смертельному жаху, поки тікаю?

- Як хочеш, - люб'язно відповів мантикор.

- Ну добре тоді, - сказала я. - Але спершу... он там, диви! Величезний, соковитий кролик із пораненою лапкою!

Я вказала на порожнє місце. Коли мантикор повернув голову, я драла в ліс, верещачи на все горло. Позаду я почула, як він вилаявся, а потім гуркіт погоні.

Так почалася весела гонитва: я пірнала під кущі, перестрибувала яри, дерлася на каміння й навіть гойдалася на ліанах по-тарзанівськи. Одна з колод, через які я перестрибнула, здригнувся, піднявся в повітря... а за ним ще три. І одна з них, чомусь, носила циліндр та монокль.

Гідра заревіла й подалася за мною, долучившись до гонитви.

О, чудово! Тепер за мною женуться і мантикора, і гідра! Що ще може піти не так?!

- Ба-кааак! - закудкудакав василіск, вискакуючи з куща, ідеальна демонстрація драматичної іронії.

Я кинулася тікати й від цього дивного півня-змія, старанно уникаючи його погляду. Що ще? Хто ще в цьому клятому лісі вирішить на мене полювати?!

А як щодо дерев'яного вовка? Я рвонула геть, але він завив і кинувся за мною. І тут просто переді мною з куща вискочила ще якась жовта пухнаста потвора! Я опинилася в пастці! З усіх боків мене оточили страшні створіння!

- Роооар! - заревів мантикор, наближаючись.

- Грррр! - загарчала гідра, стрясаючи землю.

- Каааа! - закричав василіск, підповзаючи ззаду.

- Ауууу! - завив вовк із колод, підкрадаючись збоку.

- Пікачу! - пискнула маленька миша, іскрячись енергією...

...стоп, що?

- Та ну, - сказала я, сідаючи. - Це ж сон, правда?

Монстри всі разом завмерли й презирнулися.

- Ох, трясця й халепа, = сказала одна з голів гідри, та, що в циліндрі. - Маленька рожева вже здогадалася.

- Ну й нудота, - пробурмотів дерев'яний вовк, хекаючи. - Я ж навіть нікого не поганяв.

- Гонися за Пікачу, - сказала я. - Він узагалі не з цього мультфільму.

- Піка?

- Гарна ідея!

- Піка!

Вовк радо кинувся навздогін за товстеньким малим, який у паніці дав драпа. Ми ж решта лишилися стояти в гнітючому мовчанні.

- І що тепер? - спитала я хвилиною пізніше.

- Не знаю, - озвався василіск. - Хтось хоче щось зробити?

- Наприклад що? - спитала я, ігноруючи крики та тріск електрики з боку лісу.

- Хтось бажає крапельку чаю? - поцікавилася голова гідри з моноклем. Одна з інших голів пирхнула, решта ж монстрів пробурмотіли щось про байдужість до заварених листочків.

У лісі знову спалахнуло світло, пролунало скавчання й гуркіт. Дерев'яний вовк вискочив із темряви, зад трохи димів. Трохи згодом вийшов Пікачу, глянув на мене з відразою, похитав головою й поплентався геть.

- У когось є карти? - спитала я. І тут щось із занадто великою кількістю лап проповзло мені по морді, й я прокинулася з вереском, цілком перелякана!

- Чого це ти кричиш? - невдоволено буркнула зебра з ліжка. - Занадто рано, щоб будити всіх від страху!

- У мене на обличчі була багатоніжка! - повідомила я своїм найспокійнішим і найраціональнішим вереском.

- Вона тебе вкусила чи вжалила? - спитала вона.

Я похитала головою.

- Тоді не лякайся будь-якої дурної штуки!

Я вже розтулила рота, щоб відповісти, але зупинилася. Як вона це робить? Це потребує дослідження.

- А що б ти сказала, якби я відповіла "так"? - спитала я.

- Якби ти стверджувала, що тебе вжалила? -

Я кивнула.

- Я мала б іншу риму на язиці готова.

Ого. Вона справді майстерна!

- Зекоро, ти завжди римуєш усе, що кажеш?

Вона глянула на мене, досі трохи роздратована, що я її так розбудила.

- Ні, - сказала вона.

- О. А чому тоді?

- Мої рими тебе дратують? Тобі краще, щоб я їх не робила?

- О, ні! Мені подобається! Просто цікаво, чому саме.

- Це культурна річ, люба Пінкі. Для мене ці рими звучать, як музика в вусі.

- Ааа. Ну, я думаю, це класно!

Вона кивнула, вже не така сердита.

- Тоді я піду приготую нам їсти, - сказала й рушила на кухню. Ну, або принаймні в ту частину хатини, яку вона так називає. Там був вогнищевий майданчик із величезним казаном.

Я підвелася, потягнулася й почала перевіряти, чи не завелось в гриві або хвості ще якихось жуків. На мить зупинилася, бо здалося, що останнє речення вона не заримувала. А потім зрозуміла: вона ж заримувала його з моїм!

О, вона занадто крута!

Зекора зробила сніданок — тобто просто виклала на тарілку овочі й фрукти. Було доволі смачно, особливо з соком, який вона подала.

Потім вона взяла порожні сидельні сумки й сказала:
- Нічого не чіпай, поки мене не буде. Бо інгредієнти ці небезпечні, ще наробиш біди.

Я пообіцяла не чіпати ні її зілля, ні інгредієнти. Вона стала в дверях і якийсь час дивилася на мене. Чомусь у мене склалося враження, що вона мені не цілком довіряє — залишати одну в хатині, повній рідкісних і, можливо, небезпечних речовин.

- Пінкі Пай, ти не підеш зі мною? Я краще, коли бачу тебе перед собою.

От нахабство! Наче мене не можна залишити без нагляду! Я поставила на місце скляні баночки з різними рідинами, які щойно хотіла було підкидати в повітря, і весело підстрибуючи попрямувала за нею у ліс Еверфрі.

Знаєте, цей ліс удень не такий уже й страшний, коли він активно не намагається тебе вбити. Досить тихо, навіть трохи спокійно. Принаймні, поки Зекора не почала спокійно показувати всі ті рослини, що були смертельно отруйними.

«Ось ця викличе смерть із жахливим судомним болем. Оця інша лише змусить сніданок вийти назовні знову. А ця квітка дає гарний синій барвник; але не їж її, бо твої кістки розчиняться в рідину».

Ментальна примітка: *Не. торкатися. НІЧОГО! Це місце — як супер-Австралія чи щось таке.*

Коротше, після того як вона показала мені перші кілька миттєво-смертельних речей, я майже притулився до хвоста Зекори, тримаючись якомога ближче. Я навіть на хвилинку думав знайти кущ Жартівливої Рослини й подивитися, що вона зі мною зробить, або використати для розіграшів (Флаттерґай!). Але рідкі кістки? Ні, дякую!

Хоча для йоги це було б дуже зручно.

Зрештою Зекора зібрала все, що їй було потрібно, і ми повернулися до її хатини. І, на мій подив, перед дверима нас чекала Твайлайт, нетерпляче постукуючи лавандовим копитом.

- Ось ви де! - різко кинула вона. - Я чекала вже майже годину! Я ж сказала залишатися тут!

Ого! Тривога: роздратована Твайлайт!

- Вибач, - сказав я, - Зекора захотіла, щоб я пішов із нею. Щось там про небажання, аби я жонглював делікатними контейнерами з летючими рідинами чи щось таке.

Зекора глянула на мене з виразом «я так і знала».

- Неважливо. Я отримала відповідь із палацу. Селестія зникла!

- Що? - я щиро здивувався і, мушу визнати, відчув неабияке занепокоєння. - Її викрали? Е-е... поні-викрали... ні... принцесу-викрали?

- Викрадення? - сухо перепитала Твайлайт.

- І це теж!

- Ні, вона на терміновій дипломатичній місії в Грифонячому Королівстві й не повернеться кілька тижнів. Луна, схоже, по вуха завалена справами. Її знання законів і податкових кодексів на тисячу років застаріли, і вона постійно кричить на всіх.

- Королівським Кантерлотським Голосом? - уточнив я.

- Ні, від роздратування, - відповіла Твайлайт, і сама виглядала трохи роздратованою. - Луна сказала, що розгляне твою ситуацію, щойно зможе, але це може бути за кілька днів. Вона також сказала, що ніколи не чула про щось таке, щоб мінялися місцями свідомість поні й істоти з цілком іншого світу.

- Чи не обманули мене вуха? - здивувалася Зекора. - Що це ти сказала?

- Рейнбоу Деш не розповідала тобі, що Пінкі каже, ніби вона насправді інопланетянин, який застряг у тілі Пінкі?
- Твайлайт насупилася.

- Вона, на жаль, про це мені не сказала. А мені було б цікаво почути й таке.

- Ну й чому ж ти сама нічого не сказала? - сердито глянула на мене Твайлайт. Справді, ця єдиноріжка чудово опановувала роль роздратованої.

- Гей, кожен, кому я це кажу, думає, що я божевільний. Якби я розповів Зекорі, вона теж вирішила б, що я

божевільний, - виправдовувався я, хоч і не надто переконливо.

Зекора подивилася на мене з таким виразом, що мені стало трохи не по собі.

- Нам слід обговорити це в моїй хатині, - нарешті сказала вона. - Там я очікую почути всю правду.

Відчуваючи легкий сором, я пішов за зеброю в хатину, за мною буркотіла Твайлайт.

Я знову розповів всю історію — про дзеркало, про те, як побачив Пінкі Пай, став Пінкі Пай, і всі ті шалені пригоди — яку вже розповідав Твайлайт і компанії ввечері. Але тепер усе було інакше: Зекора дивилася на мене дуже замислено.

- Схоже, ти натрапив на дзеркальну магію, - мовила Зекора. - Наслідки якої часто бувають...

- Ти що, віриш їй отак одразу? - перебила Твайлайт, вражена.

- ...досить трагічні, - закінчила Зекора й кинула сердитий погляд на Твайлайт. - Я вважаю, що її слова цілком можуть бути правдою. Залишається лише вирішити, що робити.

- Ого... - сказала Твайлайт, сідаючи. - Якщо ти кажеш, що таке можливо...

Я фрустровано фиркнув. Я кажу, що сталося, і вона думає, що я з глузду з'їхав. А варто тільки Зекорі припустити, що це можливо — і Твайлайт одразу готова

повірити. Хто я тоді — нарізаний селера? І кажу «селера», бо поні ж не їдять печінку. Ну, хіба що у фанфіках на кшталт Фоллаут Еквестрія.

- Скайгі, відома як Тіньова Відьма, — саме її слід шукати. Дорога до її замку триватиме менше тижня. Я не думаю, що це її рук справа, але відповіді на твої питання вона може дати.

Так! Епічна Подорож Дружби! Можливий таємничий новий ворог! Це мало бути чудово!

- Я думаю, краще зачекати на Селестію, - мовила Твайлайт, розтрощивши мої надії своїми крихітними фіолетовими копитцями. - Якщо хтось і може це виправити, то лише вона.

Аррргґх! Пригода-заблокована Твайлайт Спаркл! Це засмутило мене. Треба було її переконати!

- Це погана ідея, - сказав я.

- Що ти маєш на увазі?

- Подумай сама: хіба не дивно, що все це сталося саме тоді, коли Селестія поїхала з країни? - натякнув я. Гей, я купу часу проводжу в інтернеті. Я можу крутити теорії змови не гірше за інших! Твайлайт виглядала замисленою, але не переконаною.

- Крім того, є два варіанти, - продовжив я. - Або я з глузду з'їхав, тоді ми лише витратимо кілька днів на подорож. Або я кажу правду, і тоді Пінкі Пай, твоя Пінкі Пай, може бути в справжній небезпеці. Не кажучи вже

про те, що якщо частина плану полягала в тому, аби прибрати Селестію з дороги, то це може бути змова проти всієї Еквестрії!

Гаразд, я трохи переграв. Але, на щастя, чарівне сердечко Твайлайт купило це з ложечки!

- Ти права, - сказала вона повільно, а потім твердіше: - Ти права! Я зберу інших, і ми повернемося сюди ще до полудня.

- Чудово! - вигукнув я. - Ходімо за нею! З таким іменем вона точно має бути злою!

- Якщо чесно, вона досить приємна, - мовила Зекора. - Я лише порадила звернутися до неї за порадою.

От же ж! Чому ці поні (і зебра) постійно гасять мій пригодницький запал? У будь-якому разі, я не дуже вірив, що хтось із таким зловісним ім'ям, як «Тіньова Відьма», не причетний.

- Зекоро, чи не була б ти така люб'язна намалювати нам карту, як знайти цю... Тіньову Відьму? - попросила Твайлайт.

- Я охоче складу карту, щоб провести вас до мети. Замок Пенумбра — там її оселя, і дійти туди можна просто західною дорогою.

Я театральню застогнав.

- Ох, та ми ж знову маємо йти через ліс! Там так багато всього, що хоче мене вбити!

- Не хвилюйся, моя люба. Друзі допоможуть тобі пройти.

- Гаразд, - сказала Твайлайт своїм «рішучим голосом». - Ти залишайся тут, постарайся не звести Зекору з розуму, а я піду зберу інших.

Я дивився, як лавандова єдиноріжка помчала геть, а тоді повернувся до тепер уже трохи занепокоєної Зекори.

- Скажи-но, Зекоро, - промовив я з усмішкою. - У тебе, випадково, не знайдеться колоди карт?

Ура! Нарешті час для Епічної Пригоди Крутотенності!

Просто щоб ви знали — майже всі Епічні Пригоди починаються з Нудної Подорожі Нудьги. Але про це пізніше.

Твайлайт дотримала слова. Решта поні з'явилися ще за кілька годин, трохи перед полуднем. Зекора люб'язно позичила мені пару сидельних-сумок, які вона набила всілякими зіллями, мазями й подібним. На випадок надзвичайних ситуацій, пояснила вона. У римах, звісно.

Коли ми всі вместилися, провели швидку нараду. Твайлайт почала з того, що розповіла... тривожну новину.

- У мене є... тривожні новини, - сказала вона. -
Виявляється, доктор Нідлз разом із поліцією ходить по домах і шукає Пінкі. Він навіть з'явився у Флаттершай якраз перед нашим відходом і вимагав, щоб їм дозволили обшукати будинок. Здається, хтось помітив, що ти туди заходила, попри маскування.

Ой. Ну, непомітною я таки не була, навіть у цій сукні.
Хвилинку...

- Стій, - кажу. - Цього поні-лікаря насправді звати *доктор Нідлз*?

- Так? - відповіла Твайлайт, здивовано зиркнувши на мою обурену реакцію.

- О, та ну! Я весь цей час називала його так про себе, бо думала, що це образливо! Це що, його справжнє ім'я?

Твайлайт підтвердила.

- Я така розчарована... Ну, гаразд, тепер я його виключно кликатиму *Доктором Мордою-Лякайлом та Штанами-Брехуном*.

- Гаразд... - протягнула Твайлайт і спробувала знову повернути хід розмови в ділове русло. - Ми збираємось знайти когось на ім'я Скайггі, також відому як Тіньова Відьма.

- Я знаю, це її робота! - вигукнула я. - З іменем на кшталт «Тіньова Відьма» вона просто мусить бути лиходійкою!

- Ага! Давайте зловимо відьму! - підхопила Рейнбоу Деш із запалом.

- Вона не зла, до мене завжди була дуже добра, - заперечила Зекора, знову стаючи між фантазіями та реальністю. - Її титул лише тому, що ілюзії — її спеціальність.

Деш розчаровано впала на підлогу й надулась.

- Терпіти не можу, коли все так ускладнюється, - проворчала вона. - Краще б був злий хлопець, якого можна просто вдарити копитом у морду й закінчити справу.

Для протоколу: я з Деш погоджувалася.

Кожен крок уперед — це крок ближче до дому, нагадав тихий голос у голові.

- А що, як ми влаштуємо засідку на лікаря й візьмемо його в полон? - запропонувала я. Решта поні виглянули шоковано. Крім Деш — вона аж підскочила від ідеї.

- Навіщо нам це робити? - здивувалася Твайлайт.

- Змусимо його сказати, на кого він працює! - відповіла я.

Твайлайт скептично зиркнула.

- А як ти збираєшся це зробити?

- Ну, ти ж можеш використати своє заклинання визначення брехні!

- Що? У мене немає такого заклинання!

- Немає?

- Ні! Навіщо б воно мені?

- Ну, не знаю... - розчаровано буркнула я. - Просто здалося, що це саме той вид заклинання, яке в тебе має бути.

- Немає, - твердо відповіла Твайлайт. - То можемо, будь ласка, зосередитися на подорожі?

На тому й зійшлися. Твайлайт дістала грубу карту, яку накреслила Зекора. Там була маленька трикутна позначка — її хижка, лінія на захід і кілька хвилястих

ліній — річки. На місці замку стояло Х, а довкола були нотатки з попередженнями про можливі зустрічі в дорозі.

Ми вирушили приблизно за годину після полудня. Стежка була нерівна й трохи багниста, а колись тихий ліс тепер ожив хмарками дрібних дзижчачих комах. Дзижчачих, кусаючих комах, які найбільше у світі любили смак ніжної понячої шкіри.

Я дуже не люблю Еверфрі.

На диво, ніхто не скаржився. Навіть Реріті, яка, я була певна, весь час буде ниття про гриву. Вона таки пішла на поступки: замість звичайної фіолетової каскади волосся в неї був... хм, кінський хвіст. Це було майже нестерпно мило.

Попри всі незручності, я була на піднесенні. Як можна не радіти? Я ж вирушила не лише за відповідями, а ще й у компанії самих носіїв Елементів Гармонії! Хіба це не неймовірно?

Я була настільки щаслива, що вирішила: така подорож заслуговує на пісню! Я набрала повні груди повітря й заспівала:

- Оооооо~!

- Ні! - рвучко обернулася Твайлайт і вп'ялася в мене сталевим поглядом. - Ніякого співу!

- Ех... - розчаровано видихнула я.

- Вибач, Пінкі... чи, хто ти там. Просто я зараз не в настрої для пісні. Гаразд?

- Гарзд, Твайлайт, - відповіла я, намагаючись приховати розчарування.

Ми кілька хвилин ішли в тиші. Ну, у відносній тиші.

- Пінкі, - озвалася зрештою Твайлайт. - І ніякого наспівування теж.

- Ой, пробач.

Ще за кілька хвилин Твайлайт зітхнула:

- Я й не думала, що доведеться уточнювати: і свистіти також заборонено.

- Ну, пробач, що я в доброму настрої й намагаюся зробити подорож хоч трохи веселішою! - обурилася я. - У нас довгий шлях, і ми маємо пройти його в повній тиші? Хоч поговорити не можна?

- Ну... - Твайлайт виглядала невпевнено.

- Я згодна з Пінкі-Чуваком, - сказала Рейнбоу. - Шлях довгий, треба ж якось розважитися.

Пінкі-Чувак? О, ні, тільки не це.

- Будь ласка, не називай мене так, Деші, - попросила я. Але вона мене проігнорувала.

- Я не проти пісень, - додала Флаттершай. - І я завжди вважала, що у Пінкі чудовий голос.

- Можемо розповідати історії, - запропонувала Епплджек. - У мене є кілька кумедних випадків із часів, коли Біг Макинтош був ще лошам.

- С-справді? - озвалася Флаттершай, намагаючись виглядати байдужою.

- Або ж дізнаємося більше про нашого супутника, - припустила Реріті. - Якщо він узагалі здатен відповідати прямо.

- Гаразд, - зітхнула Твайлайт, але з легкою усмішкою. - Розповідаймо історії. І почнеш ти, Пінкі-Чувак.

З того, як вона пирхнула, мені стало ясно: їй ця кличка дуже подобається. Я закотила очі.

- Добре, - кажу я. - Що ви хочете знати?

- Розкажи нам про себе, - сказала Твайлайт. - Ти багато знаєш про нас, а ми про тебе майже нічого.

- Ви серйозно будете підігравати маренням міс Пай? - раптом пролунав знайомий голос попереду.

Доктор, разом із двома поліціантами, вийшли з-за кущів. Це була пастка! Або щось подібне. Обидві групи поні кілька секунд мовчки дивилися одна на одну, поки я не знайшла що сказати:

- Обережно! - вигукнула я зовсім без потреби. - Це Доктор Морда-Лякайло та Штани-Брехун!

Твайлайт кинула на мене погляд і закотила очі.

- Так, ми його бачимо, - вказала вона.

- Як ти мене назвала? - розгубився лікар.

- Залиште це, і вам нічого не буде, - мовив один із поліціантів, той із грубим голосом.

- Ви жартуєте? - викликально відповіла Рейнбоу. - Вас троє, нас шестеро.

- Я не хочу битися з поліцією, - сердито прошепотіла Твайлайт пегасці.

- Ви п'ятеро й так уже вляпалися в халепу, - додав другий поліціант. - Якщо продовжите, ми змушені будемо висунути обвинувачення.

Ну, ось і все.

- Стійте! Усі, припиніть! - сказала я. - Я не можу цього дозволити. Не хочу, щоб ви потрапили в біду, намагаючись допомогти мені.

Я виступила вперед, подивилася на трьох жеребців і сказала:

- Якщо вони не заважатимуть вам забрати мене, ви абсолютно точно обіцяєте залишити їх у спокої й не висувати обвинувачень?

- Пінкі, ні! - вигукнула Деш. Інші теж заголосили проти мого плану. Я озирнулася й підняла копито.

- Спокійно, хлопці. Я все вирішу, - підморгнула я їм.

Двоє поліціантів презирнулися, потім знову подивилися на мене.

- Добре. Ми їх не чіпатимемо. А тепер — ходімо з нами спокійно, і ми повернемося до лікарні.

- Мені потрібна обіцянка, - зауважив я, наближаючись до них. Двоє поні у формі знітилися.

- Гаразд, обіцяємо, - буркнув хрипкоголосий. - А тепер ходімо.

- Дівчата? - озвався я через плече, все ще йдучи до трійці. - Зустрінемося в тому місці, куди ми прямували, добре?

- Ні, ти йдеш з нами, - сказав лікар тоном, який, мабуть, мав здаватися заспокійливим і розумним. - Ти ж обіцяв, пам'ятаєш?

- О, я обіцяв піти з вами? - відповів я у своєму найневиннішому голосочку. - Не пригадую такого.

- Ти сказав, якщо ми залишимо твоїх друзів у спокої... - почав сердито хрипкоголосий, але я перебив його глибоким зітханням.

- Ні, це ви сказали, що залишите їх у спокої, якщо вони не завадять вам мене забрати, - солодко зауважив я. - Але не хвилюйтеся, я не нестерпний. Дивіться, навіть покладу копита за спину.

Я не був божевільний. Принаймні, так я вважав. У мене був план. Ну... свого роду. От тільки я геть не знав, чи він спрацює.

Я сів на ґрунтову дорогу, сховавши передні копита за спину, так, щоб їх не було видно. І зосередився. Внутрішня Пінкі, чи щось таке. Незабаром я відчув оте дивне відчуття, яке вже траплялося: коли я ледь не

заспівав у Понівілі; коли гнався за Рейнбоу Деш крізь усе місто — відчуття, ніби стоїш у центрі грози.

Було приємно, і я розтягнув рота в широченну усмішку. Я просто знав, що план, який би він не був, спрацює. Поліцейські поні завмерли, нервово позираючи на мій гігантський оскал.

- Ну... добре, - сказав офіцер зі звичайним голосом, намагаючись прикрити сумнів хоробрістю. Вони обмінялися стривоженими поглядами, а тоді рушили вперед, очевидно, щоб закувати мене й потягти.

- Не хвилюйтеся, - мовив я. - Я не чинитиму опору. Просто дам вам пирога в пику!

І з цими словами мої копита, раптово навантажені кокосово-вершковими пирогами, змахнули вперед, запускаючи ласощі прямо у спантеличені морди! Обидва пироги чудовою дугою пролетіли крізь повітря й гепнулися їм у очі з чудесним, густим «плясь!»

Хихочучи, я помахав розгубленим кобилам позаду, показав язика приголомшеному лікарю й застрибнув у найближчий кущ.

- За нею! - вигукнув Доктор Жахастик (я відмовляюся називати його справжнє ім'я!).

- Тобі треба попрацювати над репліками лиходія, док! - крикнув я, пролазячи крізь колючки. - Це ж суцільна кліше!

Лайливі поліцейські, витираючи крем з очей, покульгали слідом. Хоч я й почув, як хрипкоголосий пробурмотів щось на кшталт: Знаєш, воно доволі смачне.

Так почалася гра в квач, що тягнулася... о Боже, навіть не знаю. Можливо, годинами? Почали ми надвечір, а закінчилося все вже на заході сонця. Я повів їх веселим маршрутом — крізь кущі, через струмки. Намагався все ж прямувати у бік оселі Скайг'гі, бо повертати назад мені видавалося дурницею.

Ця жахлива трійця трималася напрочуд добре, хоча, певно, не допомагало їй те, що я постійно вертався, аби їх позбиткувати. То натягнути мотузку на рівні копит між деревами — всі потрапили в пастку. То сховаюся в кущі, поки вони пробіжать, а тоді вистрібну й приліплю на лікарів зад напис «Лягни мене!» — і драпала.

Знайшов я й величезні гарбузи, про які попереджала Зекора: *«Якщо гарбуз той розіб'єш — сморід тиждень не мине»*. Ну, звісно, я назбирав їх і закидав поні, регочучи, поки ті кашляли від смороду.

А тоді трапилася галявина з отруйним-жартом. Я пробіг довкола, зачекав, поки вони мене помітять, і, як і сподівався, вони пройшли прямо крізь нього. Я сидів, усміхаючись, аж поки вони майже мене не спіймали. Тоді пригадав, що отруйний -жарт діє лише наступного ранку, й рвонув далі.

Я досі не знаю, де знайшов ту бочку клею й мішок блискіток, але після цього погоня стала значно яскравішою.

Та все одно вони не здавалися. Я вже почав відчувати, що не відчеплюся від них ніколи, хіба знову трапиться мантикор чи щось таке.

- Р-р-рааауур!

- Аа-а-а! Обережно, це мантикор!

Добре, ментальна нотатка: Еквестрія обожнює драматичну іронію.

Блискучі від блискіток поліцейські заверещали від паніки, коли крилатий монстр встав перед ними, а я лиш зітхнув. Думав, що репліки лікаря — кліше, але ж це вже другий мантикор у Забутому Лісі! Третій, якщо рахувати мій сон напередодні. Це вже занадто!

Але кинути їх на поталу я не міг, навіть якщо вони й тягли мене в дурку. На щастя, Зекора дала мені баночку з відлякувачем мантикора. Ну, насправді це був відлякувач «майже-всього»: створював хмару їдкого диму, що відганяв будь-кого з носом. Але й проти мантикори мав підійти.

Я вискочив до галявини, де поні відступали від монстра.

- Гей! - крикнув я мантикорі. - Нечесно, я ще з ними граюся!

І жбурнув баночку просто йому в голову. Та, на мій подив, вона пролетіла наскрізь!

- Попався! - вигукнув лікар, і раптом я знову опинився в магічному полі, піднятий угору. Мантикор розчинився, а я тільки кліпав очима.

- Я ж казав, що вона повернеться, якщо вирішить, що нам загрожує небезпека, - захвалився Доктор Жахоморда. - Треба було лишень правдоподібна ілюзія. А тепер, де ж моє заспокійливе?

- Гей, так нечесно! - опротестував я, дарма розмахуючи ногами. - Я ж повернувся лише тому, щоб вас не з'їв звір!

- І ми вдячні, - солодко мовив лікар, сяючи самовдоволенням у променях сонця. - А, ось і він.

- Нііііі! - заволав я, коли голка знову встромилася в мій зад. Це вже справді починає дратувати!

Тут я відчув дивну комбінацію сигналів Пінкі. Хвіст смикався, але ще й копито нючим було, а нога сіпалася. Я не був певен, що це все разом означає.

Може, воно й означало, що зараз буде кліфхенгер?

...

Ага, насправді воно означало, що Рейнбоу Деш щойно влетить згори й зіб'є трьох поні, немов кеглі! Магія лікаря розсіялася, і я гепнувся на землю з «ух!» — повітря вибило з легень.

- Сюди! - гукнула Рейнбоу, доки блискітчаста трійця намагалася підвестися.

Хрипкоголосий перший прийшов до тьми й рушив до мене, але тут же отримав ласо на копита від рішучої Епплджек. Реріті підняла іншого магією, й той лише безпорадно бовтав ногами. Епплджек підбігла з іншим шматком мотузки, щоб зв'язати його.

А лікар уже зводився на ноги, насуплений, із палаючим рогом. Блискітки на його шкірі відбивали світло магії, змушуючи його сяяти, мов диско-кулю. Попереду стала Твайлайт, також насуплена. Їхня «епічна магічна битва» тривала всього дві секунди, після чого Твайлайт з легкістю його перемогла й жбурнула додолу.

Чесно кажучи, мені було б його шкода... якби він не колов мені дупу голками! А так — він просто отримав магічних прочуханів від чарівної єдинорожки, що ледве сягала йому до плеча!

- Ти в порядку, Пінкі? - запитала Рейнбоу Деш, сповнена турботи.

- О, так, - недбало відповів я, коли зір почав темніти від седативу. - Я глебеб бльон бльорглен.

- Що? - здивовано перепитала вона.

- Фларґль? - відповів я. - Гурбл єрг', мумбл вумбл...

- Ем, друзі? З Пінкі щось не так, - сказала Рейнбоу, і всі зібралися довкола мене.

А ви спробуйте чітко говорити, коли у вас дупа повна транквілізаторів! Темрява почала стискати зір, і я відчув ще одну дивну комбінацію: поколювання в яснах і

смикання задньої лівої ноги. О, мабуть, це й був сигнал
Пінкі Чуття про кліфхенгер!

Задоволений, що зрозумів значення, я знепритомнів.

Отже, я знову заснув...

Я хитався в царстві несвідомості, мов поні з желе під час легкого землетрусу. Я кульгав, украй невпевнено, крізь маршмеллоу-країну зі спіраллюючих барв і хитких форм.

Що б там не вколов мені той лікар, воно було дуже міцним!

- Схоже на снодійне, - сказав обшарпаний чоловік, кульгаючи повз на палиці. - Можливо, якийсь опіат.

- Га... - озвався я. - Я взагалі не маю уявлення, що це означає.

- Та байдуже, - роздратовано відмахнувся він. - Наче мені не все одно.

Він поплентався далі й з кожним кроком занурювався глибше в пагорб у формі льодяника, доки з поля зору не зникла навіть його голова.

- Кайфово, - сказав я.

- І не кажи, - обізвалася кішка з блискучої гілки неподалік.

Я зітхнув. Це був якийсь зовсім інший рівень божевілля.

- Замовкни, - сказав я кішці. - Кішки не розмовляють.

- Поні теж, - зауважила вона.

Ну тут вона мене взяла, мушу визнати.

- То що, кішко. Що відбувається?

- Та нічого особливого. У тебе дивний сон після того, як тебе накачали... Як воно було? Зараз, почекай...

Кішка витягнула картку-записник звідкілясь і крихітні окуляри для читання.

- Доктор Жахоморда-Неправдоморд? - прочитала вона.

- Ага, то його ім'я, - відповів я. - Він ще той йолоп. Усе тикає голками мені в зад. Я ж не подушка для голок!

- Ти ж і не справжній поні, - сказала вона. - Краще з'ясуй це.

- Працюю над цим, крихітко, - мовив я, знову рушивши дорогою. - Стараюсь як можу.

Я кліпнув — і, відкривши очі, опинився на якійсь дерев'яній вітрильній барці. Кішка сиділа на поручні, а корабель повільно погойдувався. Було трохи дезорієнтуюче.

- Уф, я ненавиджу океан, - пробурмотів я. - Усе там або отруїть тебе, або з'їсть, або заразить.

- Тоді не лізь у воду, - відказала кішка й заходилася вилизувати себе в інтимному місці. Я відвернувся, щоб дати їй приватність, хоча, схоже, їй було байдуже.

Двері кают-компанії розчахнулися, й повз мене промайнула м'ятно-зелена пляма.

- Усі на палубу! - закричала Капітан Ліра, гроза Семи Морів.

- Ага, не лізь у воду, - пробурмотів я, ігноруючи капітана.
- Ми ж усього лише з усіх боків оточені водою, не проблема.

- Припини ці балачки! - гаркнула Капітан Ліра, зиркнувши з-під свого безглуздо-гігантського піратського капелюха з пір'їною. Біле перо небезпечно погойдувалося перед моїм носом, і я відступив для власної безпеки.

- Пробач, Капітане! - вигукнув я. - Я тільки з цією кішкою балакав!

- Та ти що, здурів, кобило? Нема тут жодної кішки!

Я глянув — і справді, кішки вже не було.

- Логічно, - зітхнув я.

- Я не тримаю божевільних на своєму піратському кораблі! - заверещала Ліра. - Якщо ти знову почнеш з примарними кішками, я тебе в шлюпку й за борт!

Акцент у неї стрибав ще більше, ніж сам корабель, але я вирішив не згадувати про це.

- Так, Капітане!

- Корабель на горизонті! - крикнула боцман Бон Бон.

Ми (а саме Капітан, я й Бон Бон) заметушилися, підходячи до іншого судна, повного наляканих поні.

- Покажіть цим шибеникам страхітливу міць Піратів Багряної Руки! - гаркнула Ліра. - Потопіть того клипера з гуркотом наших гармат!

- Є! - вигукнув я, віддаючи честь і готуючись стріляти.

Я був майже впевнений, що гармата випустить лише серпантин і конфетті на нещасних поні з того корабля. Такий упевнений, що перед пострілом переконав себе: цього точно не станеться, бо це надто передбачувано, а світ так не працює.

Тож коли гармата таки бухнула й засипала корабель жертв святковим начинням, Ліра була лише трохи більше здивована за мене — але значно зліша.

- Що. Це. Було?! - проскреготала вона, наближаючись.

- Е-е... святкова гармата?

- Святкова гармата — це канон! - підтакнула Бон Бон.

- Я тебе з корабля викину! - заверещала Ліра й штовхнула мене за борт.

Чудово, тепер мене ще й акула зжере. Я заплющив очі в очікуванні укусу, але його не сталося.

Я повільно розплющив очі, відчуваючи себе млявим, хитким і, дивно, все ще так, ніби мене погойдує на хвилях. Але перед очима було щось зовсім нелогічне: блакитна смуга неба крізь верхівки дерев. Дерев рухалися повз, створюючи враження, ніби я плив лежачи горілиць.

Довгий час нічого дивного не відбувалося, хоча я чекав, що от-от щось трапиться. І тоді раптом перед очима промайнуло жовте й волохате — спершу в один бік, тоді в інший.

Мене миттєво прошила паніка: що це могло бути?
Величезний жовтий павук? Лютий вовк? Я ж не знав!

Тож, верещачи, я підхопився на копита, перечепився
через саморобні ноші з гілок і тканини, на яких мене
волокли, й врізався у щось тепле й пухнасте.

- Та що за...?! - вигукнула розгублена Епплджек, доки я
виймав свою морду з її... хвоста.

До мене почало доходити, що це — реальність. І що я
зовсім перебільшив від переляку, сплутавши хвіст
Епплджек зі страховиськом.

Вона дивилася на мене через плече ображено — і я не
міг її винити. І ні, пахне вона зовсім не яблуками.

- Ем, вибач, Епплджек, - сказав я. - Я був трохи
дезорієнтований і запанікував.

Епплджек насупилася, доки я стояв, хитаючись після
адреналіну. Потім пирхнула й відкинула розбиті ноші.

Позаду стояла Рейнбоу Деш. Вона або бачила все на
власні очі, або просто реготала до нестями з нічого.
Коли я озирнувся, вона вже лежала на спині й біла
ногами від сміху.

Я почервонів. Здається, я сказав щось дурне. Щоб
відволіктись, я роззирнувся. Епплджек червоніла й
сердито втупилася в дерево, попереду йшла Твайлайт,
кидаючи на нас погляди зі стриманим нетерпінням.

Поруч з Твайлайт крокувала Реріті з ледь стриманою
усмішкою, а поряд із нею була дуже дивна картина.

- Ем... а звідки тут це лоша? - спитав я, показуючи на милу поні ніжно-рожевого відтінку з білявою гривкою у двох хвостиках, перев'язаних червоними стрічками. Її хвіст теж був перев'язаний великим бантом.

Лоша глянуло на мене з найзлішим виразом, який я будь-коли бачив у поні.

- Якщо розповіси хоч комусь — і я тебе випотрошу, - сказала вона миттєво впізнаваним хрипким голосом.

Я кілька секунд просто витріщався, а тоді вибухнув реготом і приєднався до Деш, катаючись по землі, поки ребра не заболіли. Дякую тобі, отруйний-жарте! Зворотний Флаттергай — миттєва класика!

Хрипкоголоса лошиця палала ненавистю, а я ледве не втрачав свідомість від реготу. Нарешті я спромігся підвестися на тремтячих ногах.

- А де ж другий? - прохрипів я, ще нестійкий від седативів і сміху.

- Ем. Він тут, - озвався голос позаду. Я озирнувся — і побачив Флаттершай, яка стояла сама. Вона нахилилася до порожнечі поряд і сказала: - Міг би ти трохи повернутися, якщо не проти?

Раптом з повітря з'явився поні, змусивши мене підстрибнути.

- Що за... як?!

- Він двовимірний, - сказала Твайлайт, підходячи до мене.

- Я знаю, - відповів я. - Але ж не очікуєш, що я кожному даватиму детальне пояснення... ОЙ! Ти маєш на увазі буквально двовимірний!

Це було насправді круто. Збоку він виглядав цілком нормально. Спереду ж просто зникав! Дивина!

Отже, тепер я знав, що жартівлива ромашка зробила з двома з них. Час дізнатися, що сталося з Доктором Страшно-Мордою-Брехливо-Штанами, який лежав позаду Рейнбоу Деш.

- То що сталося з доктором? - запитав я.

- Дивись, - сказала Рейнбоу Деш. Вона нахилилася, щоб її морда опинилася прямо біля його вуха. Глибоко вдихнула і закричала: - Прокидайся!

Доктор хропнув, і всі чотири ноги смикнулися. Він кліпнув кілька разів, підводячись.

- Ви всі зробили найгіршу помилку у своєму житті! - загорлав він, очі спалахнули. - Коли ми з вами розберемося...

- Спи, - сказала Рейнбоу Деш, і очі лікаря закотилися, тіло безсило гепнулося назад у ноші.

- Це... це так круто! - верескнув я.

Я оббіг збоку.

- Прокидайся! - закричав я.

- Ти зробив велику...!

- Спи!

бух!

- Прокидайся!

- Ти пошкодуєш...!

- Спи!

бух!

- Прокидайся!

- Коли вона дізнається, ти...

- Спи!

бух!

- Про...!

- Пінкі! - вигукнула Твайлайт. - Перестань із ним гратися!

- Аааа...

Знову Твайлайт зіпсувала мені всю розвагу. Наче це її робота — бути занудою.

- Я просто трохи мстилася за всі ті рази, коли він мене присипляв, - сказав я. - У мене тоді такі дивні сни!

- Це неправильно, - сказала Твайлайт.

- Точно неправильно! - погодився я. - Ой, зачекай... ти мала на увазі мої ігри з його нарколепсією?

- Так.

- Гаразд, - пробурмотів я. - Але чому ми їх узагалі тягнемо?

Флаттершай відповіла раніше за Твайлайт:

- Ми ж не могли їх залишити!

- Це правда, - додала Твайлайт. - Двовимірний, може, й впорався б, але не маленька лошичка чи цей нарколептичний доктор!

- Я не маленька лошичка! - сердито вигукнув гравійний голос.

- Ооо, яка мила! - сказала Рейнбоу, намагаючись стримати сміх, але безуспішно.

- Припини! - він/вона тупнув крихітним копитцем від роздратування.

- Ой, - сказала Флаттершай цілком серйозно. - Така лапочка!

- Ви б не сміялися, якби знали, що це таке — опинитися в тілі рожевої лошички! - вибухнув(ла) він/вона.

- Гей, - підняв я копито. - Я точно знаю, як це, і все одно смішно, друже.

Ще більше смертельних поглядів! Так про спільні проблеми та відсутність чоловічих причин для гордості ми явно не зблизимось.

- Треба рухатися далі, - сказала Твайлайт, ледве стримуючи усмішку.

- Признайся, Твайлайт, - мовив я. - Бути по цей бік отруйного-жарту значно веселіше.

Єдиноріжка хмикнула зі сміху, а тоді швидко зробила вигляд, ніби просто чхнула.

- Я... вас всіх ненавиджу... - пробурмотіла маленька рожева лошичка, мило насупившись. - Так сильно, так дуже сильно.

- Гаразд, - зізналася Твайлайт, всміхаючись. - Це трохи смішно... що ти робиш?

Я винувато відсунув копито від миски з теплою водою, куди саме збирався опустити ліве переднє копито доктора.

- Нічого! - швидко сказав я, відпускаючи.

- Звідки ти взяв... Та забудь, - зітхнула Твайлайт. - Нам треба вирушати далі.

Усі погодилися (крім полонених, звісно), і ми знову рушили шляхом.

Виявилося, я провалявся без тями майже цілий день, і тепер до Замку Пенумбри лишалося два чи три дні, залежно від нашої швидкості. Добре, що вони не стали чекати мого пробудження — дарма витратили б час.

І хороша новина: Епплджек пробачила мене за небажане «вторгнення» в її особистий простір. Хоча, можливо, вона просто не хотіла більше про це говорити, бо Рейнбоу весь час її підколювала.

Друзі розповіли мені подробиці: після того, як мене вирубили, їм було легко скрутити решту. Спершу тримали під вартою, щоб ті не спробували зайти нам у тил.

А вже наступного дня стало ясно, що та банда натрапила на отруйний-жарт. Тому вирішили брати їх із собою, а не залишати самих у Еверфрі.

- Ще пошкодуєте, - буркнув гравійний голос.

- Стій, хвилинку, - сказав я. - Дивись, не можу ж я весь час кликати тебе "гравій-голос". Може, скажеш справжнє ім'я?»

- Навіть не думай, - огризнувся він/вона.

- Та ну, давай же, - благав я. Лошичка тільки похмуро дивилася на мене.

- Мені треба якось тебе називати. Тож або кажеш своє ім'я, або ми кличемо тебе Принцеса Пухнастик.

- Тільки спробуй!

- А ти подивись!

- Добре... мене звати, - *бурмотіння*

- Що, вибач?

бурмотіння

- Голосніше?

- Сіннамон Свірл! Гаразд? Мене звати Сіннамон Свірл!

Цього разу навіть Твайлайт не витримала.

- Ну смійтесь, смійтесь, - буркнув він/вона. - Але коли ми повернемося в Понівіль, я вас усіх заарештую.

Інший, плоский, виявився просто Террасом. Цілком звичайне ім'я для земнопоні. Нудно! Я прозвав його «Плоскач». Бідолаха не міг говорити: рот рухався, а звуків не було. Мені навіть трохи шкода стало.

Ввечері ми зробили добрий привал: вогнище, намети, навіть смачні с'мори. Доктора трохи розбудили, дали їсти й пити, а потім знову приспали.

До речі, Доктор Страшно-Морда має справжній брудний язик. Просто щоб ви знали.

Нарешті настав час спати. Я ділив намет із Епплджек, тож ми й узяли першу варту. Я все одно не хотів спати після цілого дня коми. Ми балакали кілька годин, потім змінилися з Реріті та Флаттершай.

Ось і все. День у лісі минув без пригод. Вперше зі мною нічого жахливого не сталося.

Я ліг спати в жаху, бо знав, що Еверфрі обожнює іронію... Пів ночі не зімкнув очей, чекаючи чи то дракона, чи землетрусу, чи пожежі.

А знаєте, що сталося? Нічого. Взагалі нічого.

Дурний непослідовний ліс...

...стоп, а чого я скаржуся?

Минулої ночі я дізнався одну річ...

Епплджек хропе.

Серйозно, це було майже так, ніби земля дрижала. Просто хотів поділитися — це ні на що не впливає і точно не завадило мені спати. Мої тривоги впоралися з цим самі.

Зрештою мені таки вдалося заснути. Думаю, недовго, бо коли я, позіхаючи, вибрався з намету, сонце тільки-тільки підіймалося. Всередині Епплджек, без капелюха, продовжувала хропіти в калюжі власної слини.

Зовні Флаттершай тихенько наспівувала, жваво готуючи сніданок на жарі від вчорашнього багаття. Схоже, решта ще спали. У меню були якісь млинцеподібні штуки, трохи сухофруктів і свіжі яблука. Мій живіт загарчав так голосно, що пегаска глянула в мій бік і всміхнулася.

- Доброго ранку, - промовила ангел біля багаття, всміхаючись, поки готувала їжу. - Схоже, ти не проти поснідати.

Я засміявся й примостився на одному з повалених колод, які ми вчора використовували замість лавок.

- Пахне чудово, Флаттершай, - сказав я. - Чому ти вже на ногах? Я думав, ранкова варта була за Твайлайт і Рейнбоу.

- Ох, я не могла заснути, тож дала Твайлайт відпочити.
До того ж, хотіла приготувати сніданок для всіх.

Флаттершай — роздає гори доброти й млинців!

- Уже майже готово? - нетерпляче запитав я. Вони пахли просто неймовірно, не жартую!

До мене протягнули маленьку дерев'яну тарілочку з двома млинцями. Я схопив її передніми копитами й жадібно проковтнув.

- Ох ти ж, - здивовано видихнула Флаттершай.

- Ще? - спитав я з надією, простягнувши тарілку.

- Я... боюся, ми розраховали лише певну кількість їжі, а й так вже ледве вистачає на всіх, адже тепер маємо ще три роти. Ну... поні, кобилку й двовимірну поні, яка, здається, взагалі не їсть. Але можеш взяти одне-два яблука.

- Ееех... - протягнув я й передав сумну новину своєму шлунку.

Невдоволений такою звісткою, шлунок загарчав і забурчав у знак протесту. Ну й добре, зрадницький орган! Влаштовуй страйк, побачимо, чи хтось тебе годуватиме, коли ти сам блукатимеш лісом!

- До речі, де наші гості? - спитав я, хрумкаючи яблуком.

- О, Рейнбоу Деш стежить за ними, он там, - пояснила Флаттершай, вказавши крилом, поки перевертала

млинці. - Чи можеш підмінити її, щоб вона теж поснідала?

- Та без проблем, - погодився я, хоча перспектива провести час із грубою кобилою, що говорить голосом Гарві Фаєрстайна, мені не дуже подобалась. Сподівався, що він уже хропе під нашим похапцем змайстрованим навісом, як і Доктор Голка, без сумніву.

Я підійшов до того, що сам жартома називав «Еверфрійською в'язницею». Рейнбоу Деш сиділа, повернувшись обличчям до укриття, але насправді лежала й тихо похропувала.

Вона заснула! Неймовірно... ну гаразд, це ж Рейнбоу Деш. Вона спить — не дивина. Але ж вона — Елемент Вірності, а заснула на варті?!

І це ще не найгірше!

- Де ж, трясця, Доктор Жахливо-морда?! - вигукнув я, помітивши, що його місце порожнє. Позаду почувся переляканий писк Флаттершай і бурчання від кількох наметів.

- Блееаарх?! - розгублено пробурмотіла Рейнбоу, прокидаючись.

- А де Флетс?! І пухнастик теж зник!

- Ні, я тут, - пробурчала Сіннамон Свірл, яка насправді сиділа поруч, просто я її не помітив. Чи то «його». Ну, ви зрозуміли.

- Вони втекли? - спитав я.

- Ага. Я розбудив Дока, і він разом із Террасом драпанув, поки пегаска спала, - пробуркотів голос Сіннамон.

- Що за халепа, Пінкс? - промимрила Рейнбоу, намагаючись підвестися, але знову звалившись.

Я ткнув її ліктем:

- Дивись, що ти наробила, міс Непросинайко!

- Хммм? Хто... ззззз...

Неймовірно. Вона знову заснула! Це вже занадто, навіть для Рейнбоу Деш.

Стоп. Це дійсно занадто навіть для Рейнбоу Деш.

- Що ти з нею зробив? - запитав я кобилку.

- Док її обколов, - відповів він.

- Голка в сідницю? - уточнив я, і він кивнув.

Ох, цей тип просто обожнює колоти дупи. Бідолашна Рейнбоу! А я ще подумав, що вона просто задрімала. Тепер мені соромно, що я так на неї подумав.

- Пробач, Деші, - прошепотів я сплячій пегасці. - Чому ти не пішов із ними? - звернувся я до Сіннамон.

- Бо Еверфрі — небезпечне місце. Террас зараз не допоможе, а Док із тих, хто знає: не обов'язково обігнати чудовисько, достатньо обігнати найповільнішого в групі. А це зараз я.

- Для такої маленької кобилки ти мислиш напрочуд логічно, - сказав я, маючи власні... копитні... зустрічі з «гостинністю» Еверфрі. Він лише сердито зиркнув на мене.

- Ти можеш бути втеклим божевільним, - буркнув він, - але ти повернувся, коли подумав, що на нас напав мантикор. Не схоже, що ти залишив би мене одного серед лісу.

Аааа! Тут я не витримав і притиснув цей клубочок милоти до себе в обіймах. Він пручався, бився, кусався й лаявся.

- Це так ми-и-ло! - пропищав я, отримавши копитом по носі та ще й синяк під оком.

- Пустити мене, чортова клята купа лайна на гнилій задниці цензурованого! - гаркнув він, без заміни «цензурованих», звісно.

Бачите? Я пам'ятаю, що діти можуть це читати, тож прибрав усю брудну лексику! Молодець, я!

А тим часом гамір підняв усіх, хто спав, окрім Рейнбоу Деш, яка й далі насолоджувалася кайфом від снодійного.

- Що за біса тут коїться?! - пробурчала Епплджек, виходячи з намету.

- Не знаю, але, здається, Пінкі душить Сіннамон Свірл у небажаних обіймах, - позіхнувши, прокоментувала Твайлайт.

- Ем... здається, доктор із Террасом утекли, - додала Флаттершай, яка була досить близько, щоб усе підслухати. - А Рейнбоу Деш... ну... її Док приспав.

- Бідолашна, - озвалася Раріті, виходячи з намету й виглядаючи, як завжди, бездоганно. - Вона буде в порядку?

- Якщо судити з мого досвіду, то їй зараз сняться якісь дивні й кольорові сни, - заспокоїв я.

- Думаєте, варто їх переслідувати? - запитала Епплджек, надягаючи нарешті свій капелюх. Слава небесам, бо без нього вона виглядала якось дивно.

- Ні, - після паузи вирішила Твайлайт. - Ми не можемо дозволити собі затримку. Треба вирушати якнайшвидше.

- Ну тоді... як щодо тих млинців, Шай? - Хто сказав, здогадайтесь із трьох разів. І то була не Раріті й не Твайлайт.

- Так, я вже всім роздаю, - усміхнулась Флаттершай і простягнула тарілки.

Твайлайт рушила з іншими назад до багаття, але озирнулася на мене:

- То, Пінкі, як довго ти ще триматимеш Сіннамон Свірл усупереч його бажанню?

Що? Ой... Я глянув на кобилку, що застигла в моїх обіймах і палала поглядом ненависті.

- Ой! Вибач! - я поставив його на землю й поплескав по голові. Він відмахнувся, лаючись. - Іди, поснідай. Ти ж маленька кобилка, тобі потрібні вітаміни!

Ох, що він бурмотів дорогою! Море матюків, від яких почервонів би й матрос.

Я ж, оскільки вже поснідав, допоміг Флаттершай помити посуд. Потім ми зібрали намети, спакували речі й рушили далі! Цього разу на саморобних ношах лежала Рейнбоу Деш, і тягнути випало мені. Гадаю, це чесно, враховуючи, що вчора мене тягнули майже цілий день.

Щоправда, йти з возиком було незручно. Я хвилювався за бідолашну Деші, що підстрибувала на ямах і горбах. Я старався їх обминати, але не завжди виходило!

Сіннамон Свірл, який, здається, остаточно вирішив піти з нами, чалапав поряд, ледве встигаючи за дорослими кобилами. Епплджек схопила його за загривок і, незважаючи на його крик, посадила собі на спину.

Ну от, несправедливо! А я хотів покататися верхи!

Тож, аби показати своє величезне невдоволення, я висунув йому язика, поки він понуро хмурився на спині Епплджек. Він мене не бачив, бо втупився у землю. А коли нарешті підняв погляд, я хутко втягнув язика назад і удав, ніби надзвичайно зацікавлений у розгляданні дерев і кущів навколо.

Блондиночка підозріло глянула на мене, а потім спитала:

- То в чому твоя справа, взагалі?

- Що ти маєш на увазі? - перепитав я.

- Лікар каже, що ти божевільний, у місті розтрощив купу крамниць, втік з лікарні, а тепер ви всі мандруєте... куди? І для чого?

- А тобі навіщо знати? - відповів я.

- Бо я змушений стирчати з вами у цій подорожі в нікуди, от чому! - огризнувся він.

- Ой, не дуйся, - сказав я. - Розповім, але ти маєш сказати чарівне слово!

Він збентежено глянув на мене, похитуючись на спині Епплджек.

- Абракадабра? - нарешті припустив він.

- Ні, «Будь ласка». Ти що, не знаєш чарівного слова?

- Добре. «Будь ласка», тоді.

Тож я йому все виклав, знову розповівши цю історію. Це вже ставало рутиною: Таргет, лампочки, дзеркало, Пінкі Пай, Понівіль і так далі. Я бачив, що решта Гривастої Шістки підслуховувала, хоч і чула все раніше.

- Хм, - сказав він, коли я закінчив. - І твої друзі вірять тобі?

- Авжеж, - безтурботно відповів я. - Вони й не таке бачили.

- Це що значить?

- Що? Серйозно? Ти не знаєш цих кобил?

- Ні, - відрубав він. - А мав би?

- Елементи Гармонії? - сказав я, а у відповідь отримав порожній погляд. - Та що з вами, поні! Вони ж світ рятували щонайменше двічі, а ви навіть імен їхніх не пам'ятаєте?

- Від чого вони світ рятували? - запитав Синнамон Свірл, крутячись із косичкою. Так, це було мило, але я був надто роздратований, аби розчулитися.

- Найтмер Мун, нічого не нагадує? - відповів я. - Або Діскорд? Не кажучи вже про королеву Кризаліс і ченджлінгів — хоча це було радше врятування світу «в допомогу», ніж як мета.

- Ого, справді? Це ті самі кобили?

- А-бож, - закотив я очі. За це отримав ще один «Погляд Смерті». - Гаразд, досить про мене. А що з тобою?

- Що зі мною? - перепитав він, здивовано.

- Чому ти працюєш на Дока Моторошного? - уточнив я, і він пирхнув.

- Я не працюю на нього, я працюю на Понівіль. Я — поліцейський Понівіля.

- Справді? І як довго ти знаєш цього доброго доктора? - спитав я, щиро зацікавившись.

- Ми познайомились того ж дня, як прийшли за тобою. Він з'явився у відділку й сказав піти з ним.

- Серйозно? - здивувався я. - І це часто так трапляється?

- Що саме?

- Щоб ви брали накази від звичайних громадян.

- Е-е-е... - зам'явся він. - Ну, він же лікар. Сказав, що потребує нашої допомоги.

- І навіщо ти тут тепер?

Він насуплено глянув на мене зі спини Епплджек.

- Бо я застряг у тілі лошати, ідіоте! - гаркнув він.

«Ідіот»? «Ідіот»? Та мене ще ніхто так не обзивав! Не знав навіть, сміятися чи образитися, чи й те й інше водночас!

- Ні, я мав на увазі, чому ти взагалі пішов у цей моторошний ліс приречення?

Він закотив очі.

- Та ясно ж, ми мали впіймати божевільного-втікача, - сказав він, голосом аж капало презирство.

- Ага, - промимрив я. - І скільки ж у Понівілі поліцейських?

- Двоє. Я і Террас.

- То дай я вточню, - сказав я, готуючи свою блискучу підсумкову тираду. - Отже, до вас прийшов лікар, якого ви щойно зустріли, і зумів знати заздалегідь, що я «збожеволію» в місті, ще до того, як це сталося. Потім

ви з напарником, обидва присяжні захисники мешканців Понівіля, покинули місто повністю без охорони, виконуючи накази цього лікаря, аби шастати по найбільш небезпечному лісі Еквестрії, шукаючи одного «божевільного». Це у вас така звичайна процедура?

Ооо, я його припер! Його очі широко розплющилися, а тоді він виглядав розгубленим.

- Це... тоді здавалося логічним... - пробурмотів він, розгублено. - Зазвичай у таких випадках ми поширювали б слово в сусідні міста, щоб пильнували втікача, може, дороги перевірили б.

- Контроль розуму! - раптом заволав я, аж усі навколо підскочили.

- Та що ти верзеш? - сердито спитала Епплджек.

- Синнамон Свірл під контролем Дока Моторошної-Морди! Я так і знав!

- Брехня! - заверещав він.

- Правда!

- Брехня!

- Правда!

- Брехня до безкінечності!

- Правда до...

- Та, чи заткнетеся ви двоє? - урвала Твайлайт, роздратовано. - Поводитесь як діти!

І ми водночас висунули язика на розгублену кобилу.
Коли я помітив, що й лоша висунуло язика, я захихотів.

А він теж! Справжній, дівочий смішок! Без жодного хрипу! Бідолаха відразу прикрив рота копитами й глянув на мене з жахом.

Зітхнувши, я поплескав його по голові.

- Я тебе розумію, друже, - сказав я. - І дуже добре.

- О, Свята Селестія, - прошепотів він у жаху. - Я не хочу стати лошам! А якщо це назавжди?

- Та не переймайся, - підстрибнув я радісно, перш ніж згадати, що на мені висить Рейнбоу Деш і стрибати — не найкраща ідея. - Це ж усього-на-всього жарт-квітки. Лікується трав'яною бульбашковою ванною. У спа в Понівілі тебе швидко полатають.

- Справді? - його очі наповнилися надією.

- Аякже. Може, Зекора вже й дала мені ліки. Вона ж запхала в мої сідельні сумки цілу купу зілля для різних випадків.

Його очі звузилися в щілини.

- То ти хочеш сказати... що, може, мав ліки весь цей час і не сказав мені? - його голос то провалився в хрипкий, то підскакував у писклявий.

- Не подумав про це. Слухай, давай під час обідньої перерви перевірю сумки, може, там щось є, добре?

Він пробував наказувати, наполягати, благати і врешті жалібно канючити, аби зупинитися прямо зараз і подивитися. Епплджек довелося озирнутися і наказати йому замовкнути — що він зробив, хоч і дуже неохоче. Допоки не почав позіхати й, зрештою, не заснув.

Час дрімати для Синнамона Свірла! Він удесятеро миліший, коли тримає рота на замку, клянусь. Ми йшли далі мовчки, хіба пошепки щось перемовлялися. Не знаю, чому інші дозволили йому так спати, але я й сам хотів уникнути ще одних проклять на свою адресу з уст малесенького лошати. Коли таке миле створіння лупить тебе лайкою тоненьким голосочком — це зовсім не дзен, розумієте?

Десь за дві години Твайлайт подала знак зупинитися.

- Попереду щось є, - сказала вона. - Здається, це друга річка.

- Ура! - вигукнув я. - Хвилинку... друга річка?

- Еге ж. Учора ми першу перейшли, поки ти сопів, - пояснила Епплджек.

- О. Круто! І що це означає?

- Це означає, що до вечора ми виберемося з лісу, - радісно мовила Твайлайт. - А ще це означає, що ми робимо коротку обідню перерву!

Чудово! Їжа!

Я повернуся до вас трохи згодом, час перекусити!

Кінець мирному обіду.

Я просто хотів поїсти. Але в Синнамона Свірла були інші плани. Ще до того, як хтось дістав бодай виноградину, він почав мене діставати, щоб я полазив у своїх сидельних сумках. Як добра людина (чи поні?), я вирішив, що бурчання мого живота може почекати пару хвилин, поки я розберу речі, якими Зекора так щедро мене забезпечила.

Чесно кажучи, я не дуже уважно слухав, що саме вона мені дала. Її римування таке гіпнотичне, що я згодом просто «відключився».

Отже, коротко кажучи (чи вже запізно для цього?) — я почав усе діставати. Банки й глечики, пляшки, фільтри та маленькі паперові пакуночки з порошками — все це опинилося складене на землі. На щастя для мене, Зекора написала на кожному пояснювальні нотатки. У римі. Ця божевільна зебра й справді обожнює римувати!

Останнім, що я витягнув, була маленька, гарна пляшечка з червоного скла. Я вже збирався прочитати нотатку, як мене осінило.

- Ей, гіпотетичне питання, - звернувся я до нетерплячого лошати. - Уявімо, що я тебе вилікую. Ти ж не почнеш тоді створювати проблеми групі, на кшталт арештовувати мене чи щось таке?

- Шестеро до одного, та й твої друзі вже показали, що допоможуть тобі опиратися, тож арештовувати я тебе не

буду, - пробурмотів він хрипким голосом. - Але спробую вмовити тебе повернутися зі мною по-доброму.

Я зітхнув.

- Ну, це було б трохи обтяжливо, - сказав я і прочитав етикетку на пляшці.

- Ага, ясно. Не пощастило. Ліків від отруйного-жарту у мене тут немає, - повідомив я й розтягнувся в усмішці, намагаючись підбадьорити його. - Та й взагалі, ти миліший у вигляді лошати!

Він лише витріщився на мене, поки я поклав червону пляшечку назад у сумку і почав складати речі знову.

- Не вірю я тобі, - сказав він.

- Що?

- Дай-но глянути на ту останню пляшку.

- Ну, добре, але... Я ж уже половину всього назад поскладав. Ти справді хочеш, щоб я знову все витягав?

Він холодно подивився на мене, а потім сердито попрямував до решти. Флаттершай дала йому сендвіч. Я знизав плечима, запакував речі й сам приєднався до обіду.

Хвилини за кілька Синнамон Свірл відійшов «у кущик для лошат» (це мої слова, не його). Я нічого підозрілого не помітив, аж поки за хвилину не почув шарудіння за спиною. Озирнувся — і бачу: з моєї сумки стирчить маленька лошача дупка.

- Ей, ти що робиш? - занепокоївся я.

- Використовую це! - сказав він, витягуючи червону пляшку. - Я більше не можу бути лошам!

- Ей, це ж не... - почав я, але він уже підніс пляшку, збираючись розбити її над собою. - Зачекай! Не роби цього!

- Чому ні?! - вигукнув він, засміявшись трохи божевільним сміхом. - Хіба ти не хочеш, щоб я одужав?

Рідина полилася йому на голову, намочивши гриву.

- Бо це не ліки від отруйного-жарту, - сказав я сумно, поки він кашляв і захилювався. - Це парфуми, які Зекора дала мені для Скайджі.

- Щооо?! - заверещав він і знову почав кашляти. Сильний запах троянд миттю розповзся навколо, аж у всіх очі защипало.

- Ой лишенько, який же це... насичений аромат, - сказала Реріті. - Чудовий, але, можливо, варто його трохи приглушити?

- Без проблем, - відповів я й вихлюпнув відро води йому на голову.

- Г-гей! - прохрипів він.

- Та ну, - протягнув я, витираючи сльози з очей від запаху. - Тобі потрібна ванна, друже.

Твайлайт зітхнула, відклала сендвіч і обгорнула бідолашного лошака-«дівчинку» телепатичним полем,

потягнувши до річки. Настала незручна тиша, поки ми сиділи колом, жували сендвічі й робили вигляд, що не чуємо, як десь поруч фігурує добірна лайка у виконанні лошати, якого знову й знову пірнають у воду.

- То-о-о, - протягнув я. - Сендвічі просто чудові. Хто їх робив?

- Ем... - пробелькотіла Флаттершай, здригнувшись від особливо винахідливого потоку образ щодо зовнішності Твайлайт. - Я зробила, ще перед відходом.

Ага, я й справді відчув легенький «фермерський присмак».

- Супер! - сказав я, голосно жуючи.

- Отож бо, - гримнула Епплджек, намагаючись заглушити чергову лайливу тираду про родовід Твайлайт. - Дуже смачні, Флаттершай. Дуже.

- Так, справді...

- ...та можеш заткнутися своїм цензурованим КАКТУСОМ, ти, цензурована... - долинуло з річки.

- ...смачні, - якимось невпевнено закінчила Періті.

Ми вже й не знали, що сказати, тож просто чекали, доки з води не повернеться дуже зла Твайлайт, яка кинула мокрого й похмурого Синнамона Свірла нам під копита.

- Їж! - наказала вона, засовуючи сендвіч йому до рота. - Використовуй свій рот не лише для гидоти.

Синнамон витяг сендвіч, його легені наповнилися повітрям — явно готуючись до нової лайливої промови.

- Або сендвіч, - темно сказала Твайлайт, урвавши його,
- або ось це мило.

Лоша глянуло на шматок мила, що висів у магічному полі Твайлайт, а потім на кобилу, яка сердито на нього дивилася. Він знітився й вибрав розумніший і смачніший варіант.

Обід пройшов незграбно й швидко, адже двоє з нас були на взводі одне на одного. Ми зібрали речі, я причепив Деші (щаслива кобила проспала всю цю драму), і ми рушили далі.

Не буду втомлювати вас подробицями решти шляху через ліс. Мені здається, сам Еверфрі зрозумів, що п'ять кобил, з якими я йшов, — це найкрутіше зосередження «епіку» в усій Еквестрії, і вирішив більше нас не чіпати.

По той бік Еверфрі нас зустріли скелі й рівнини. Пилові рівнини, що тяглися, доки сягає око, й лише одна-єдина гора вдалині. Дивна гора, яка стриміла з землі, наче звинувачувальний палець, спрямований у небо, висока й вузька, зовсім чужа серед рівнини.

- Мандрівницький шпиль, - сказала Твайлайт, сховавши карту з виразом задоволення. - Замок Скайджі має бути біля його підніжжя. Ми будемо там до полудня завтра.

- А не можемо піти зараз? - спитав я. - Він же прямо там! Ми б дісталися ще сьогодні вночі!

- Сонце вже сідає, - зауважила Епплджек. - Ще й добряче йти. Навіть якби йшли всю ніч, прийшли б аж під ранок. Я краще відпочину перед тим, що нас там чекатиме.

- Цілком погоджуюся, - додала Реріті. - У мене копита вже гудуть від цієї ходьби. Відпочинок був би дуже доречним.

Ми вирішили зупинитися біля Еверфрі, де було багато дров і води, і розбили табір просто за лісосмугою. Швидко розвели багаття й сіли довкола, здебільшого мовчки. Твайлайт і Синнамон Свірл досі не розмовляли, і їхня похмурість заражала всіх нас браком веселощів.

- Слухайте, а чому б мені не розповісти вам ще трохи про себе? - запропонував я, намагаючись розрядити атмосферу. - Можу згадати свої студентські роки, або що я витворяв у дитинстві, чи...

Я урвавсь, озираючись насторожено.

- Що таке, Пінкс? - запитала Епплджек.

- Просто... кожного разу, як я намагаюся розповісти вам про своє минуле, стається щось дивне. Гадаю, я просто чекаю, що з Еверфрі вискочить якась тварюка й нападе на нас чи щось таке.

- Це лише збіг, - відрізала Твайлайт, усе ще сердита після того, як її назвали *цензурована* дочкою *цензурованого* мантикори. - Думаю, ми маємо дізнатися більше про тебе.

- Гарзд, - сказав я, спокушаючи долю. - Ну, з чого почати? Я народився холодного зимового дня...

- Блург?! - долинуло ззаду, і я зітхнув. - Відчепися від мене, божевільна лакрице!

- Деш прокинулась, - зауважив я цілком непотрібно.

Ми трохи повозилися, ставлячи запаморочену пегаску на копита. Перше, що вона зробила, — вибачилась і, хитаючись, попленталась до найближчого куща «вирішити справи». Повернулася за хвилину, вже значно притомніша.

- О, отак краще, - сказала вона щасливо. - Є що поїсти? Гей, а що це тут так квітами пахне?

Сіннамон Свірл лише зиркнув на неї, поки Флаттершай подала їй їжу.

- Пінкі-Хлоп тут збирався розповісти нам свою... її історію, - сказала Твайлайт, злегка всміхнувшись на жартівливе прізвисько. Угх.

- Квудо, - пробурмотіла Деш, жуячи бутерброд. - Подофзуй

Я зітхнув і спробував знову. І, диво дивне, мені таки вдалося поговорити! Не буду вас вантажити всіма деталями свого життя, але я розповів поні багато про те, яким було дитинство людини. Звісно, знаючи себе, я не міг не прикрасити розповідь деякими своїми... цікавішими пригодами. Може, й перебільшив. Чесно, навіть не пам'ятаю, бо так захопився оповіданням.

Наприклад: Ми були так упевнені, що це вбивця-маніяк із сокирою чи лютий ведмідь, що просто драпонули без оглядки, - сказав я, переповідаючи історію про невдалий кемпінг на задньому дворі. Усі поні, навіть Сіннамон Свірл, слухали мене, витріщивши очі. - Ми вбігли на ганок, увімкнули світло... й налякали до нестями єнота, який роздирав наш кулер.

Рейнбоу Деш пирснула.

- Єнот? Ви злякалися єнота?

- Гей, у темряві він здавався велетенським. Уява зробила решту!

Це була дурна історія — про те, як ми з братами мало не намочили штанці, коли наш кулер атакував єнот, — але вона зняла частину напруги.

Я продовжував, відчуваючи, що поні навколо мене схвалюють. Багато моїх історій закінчувалися тим, що я щось ламав, чи калічив.

Мені стало ясно, наскільки все це має звучати дико для сторонніх, хоча тоді воно мало сенс. Рейнбоу каталася від сміху, коли я розповів, як стрибнув із даху в «супергеройському плащі» з рушника (зламана рука й тріснуте ребро). Епплджек уподобала історію про те, як я вкрав трактор у двоюрідного брата на фермі (довелось пояснити, що таке трактор), але закінчилося все тим, що він опинився набік у рівчак, а я — увесь у гної, бо то був гнойовий рівчак. Цього разу я заробив тріщину ключиці.

- Бачиш, є гірші речі, ніж бути облитим парфумами, - підморгнув я Сіннамону. Той, нехотя, пирснув сміхом, а тоді зморщився, наче я підло змусив його розважитися.

Я говорив і говорив, переживаючи своє життя наново. Це було... добре. Воно нагадало мені, ким я є насправді, під усім цим рожевим. Моя ностальгія заразила й інших, і вони також почали ділитися спогадами. Я був у справжньому гік-раю, слухаючи їх!

Флаттершай розповіла, як працювала офіціанткою, коли вперше приїхала в Понівіль, але замість прийняти замовлення просто пройшла повз столик і вийшла з ресторану аж на околицю міста.

Епплджек згадала, як її заманили в колодязь обіцянкою мішка бітів на дні.

Твайлайт пригадала, як невдало наклала закляття й випадково викликала з іншого виміру зубате чудовисько. Селестія приборкала його й тепер тримає як улюбленця на ім'я «Флафі-кітс».

Реріті ж зізналася, що на власній к'ютісеньйорі впала обличчям у торт: - І без жодного самозакоханого принца, якому можна було б струсити все це на голову, - сміялася вона, і її сміх був неймовірно заразливим.

Рейнбоу відмовлялася зізнаватися у своїх ляпах, але Флаттершай згадала, як та під час іспиту з польотів пролетіла трасу рекордно швидко... але у зворотному напрямку.

- Та смійтеся-смійтеся, - буркнула Деш. - Добре хоч, що мене не прозвали "Деш не-туди".

- Тільки тому, що "Рейнбоу Креш" звучить краще, - спокійно підколола її Флаттершай. Всі здивувалися від такого неочікуваного сарказму, а вона додала: - А не треба було розповідати, що я носила брекетки.

Зрештою й Сіннамон відтанув, зізнавшись, що вирішив стати поліцейським після того, як у нього вкрали рюкзак у школі. Це була не смішна історія, але приємно, що й він долучився.

Нарешті ми лягли спати. Чергування розподілили так: Твайлайт і Рейнбоу першими, Реріті й Флаттершай останніми, а мене мали підняти посеред ночі разом із Епплджек. Сіннамон мав спати у Флаттершай у наметі — він був замалий, щоб втекти, і ми йому вже довіряли.

Коли вкладалися, Епплджек глянула на мене:

- Це ти гарно зробив, - сказала вона.

- Що саме? - здивувався я.

- Розговорив нас усіх, розповівши про себе. Подорож була нервова, усі вже на взводі. Думаю, тепер краще.

- Я просто хотів нарешті поділитися своєю історією, - визнав я. - А те, що інші теж відкрилися, було приємним, хоч і неочікуваним бонусом.

- І чесний, і скромний, - усміхнулася вона. - Хочу свою Пінкі назад, але... чорт забирай, напевно, я сумуватиму за тобою.

Оце так прямо в серце. Неочікувано й до глибини душі зворушливо. Я мало не розплакався від щастя.

- Дякую, Епплджек, - проковтнув я клубок у горлі. - Я теж сумуватиму за вами. Може, Пінкі погодиться на варіант із "тайм-шерінгом", і я зможу навідуватися!

Я пожартував, бо розумів, що це навряд чи можливо. Ей-Джей розсміялася:

- Хіба що не тягнутимеш нас на ті кляті трьохгодинні лекції про тайм-шерінг!

Я теж засміявся й загорнувся в ковдру.

- На добраніч, Епплджек, - мовив я. - Побачимось за кілька годин.

- Ночі, Пінкс, - відповіла вона, вмощуючись під свою ковдру. Я вже дрімав, коли вона додала. - А ще одне прохання?

- Звісно, Ей-Джей. Що таке?

- Ти мене вчора збудив своїм хропінням. Спробуєш сьогодні тихіше?

- Звісно, я... Стривай, що?

Далі була коротка, але весела подушкова бійка, ми обидва намагалися не реготати, але марно. У результаті Твайлайт просунула голову в наш намет, і зловила подушкою по пиці. Вона лише попросила нас «трохи тихіше».

Ми здалися, оголосивши перемир'я. А тепер і мені час спати. Продовжу завтра зранку.

На добраніч!

Час вирушати!

Я не міг би бути більш збудженим! Нарешті — відповіді!

Сонце зійшло, і Флаттершай знову прокинулася першою, готуючи нам сніданок. Знову були чудові млинці й усяке таке. До того моменту, як я виповз із намету, Сіннамон Свірл уже був на ногах і виглядав у значно кращому настрої. Можливо, тому що він нарешті розплів свої коси.

Не зрозумійте мене неправильно — добре, що він їх розплів. Вони вже виглядали зовсім замученими, особливо після купання в річці, яке влаштувала йому Твайлайт. І все ж... я їх трохи сумував. Я попросив його, щоб ми могли заплести гриву знову, і натомість отримав коротке: «А чого б тобі не заплести собі лице?» Що, чесно кажучи, було напрочуд чистим від лайки.

Так чи інакше, того ранку всі справді були в набагато кращому настрої. Не знаю, чи це було через ностальгічні історії минулої ночі, чи через те, що ми нарешті вже бачили нашу ціль. Як би там не було — мені дозволили співати, поки ми йшли!

Я знав кілька пісень Пінкі Пай напам'ять, але тільки деякі були достатньо довгі, щоб їх співати, як-от «Пісня Сміх-сміх». А ще я заспівав їм головну тему серіалу. Так! І змусив їх підспівувати на другому колі. Я навіть розподілив ролі як слід! Рейнбоу Деш співала «Нові пригоди!», а Флаттершай — «Всім помагаєш» і так далі. Це було приголомшливо!

Щоправда, коли їм це набридло, довелося думати про інші пісні. Я на мить задумався над тим, щоб навчити їх «Never Gonna Give You Up», але передумав. Навіть моє почуття гумору вже цього не витримує!

Я прокручував у пам'яті варіанти, щоб підібрати щось і веселеньке, і мотивуюче. Нарешті зупинився на одній пісні. Трохи клішованій, але завжди такій, що заводить людей.

На жаль, спершу лише Епплджек і Рейнбоу Деш погодилися допомогти мені з ритмом. Я змусив їх бити копитами в певному порядку, поки ми йшли рівниною до нашої загрозливої мети, де нас чекало... хто його знає що. І ритм звучав ось так:

Туп-туп-ТУП! Туп-туп-ТУП!

Я почав співати, і вперше в історії рок-гімн Queen «**We Will Rock You**» залунав над еквестрійськими просторами! Поні дивилися на мене дивно, але я виразно почув, як Рейнбоу прошепотіла: «Крутяк!» І підспівала мені, коли я вдруге заспівав приспів. Епплджек приєдналася трохи пізніше.

Згодом усі кобили теж почали тупати копитами, хоч і не співати. Навіть Сіннамону Свірлі стало веселіше: він сидів на спині Флаттершай і відбивав ритм копитами. Отак усі шестеро (ну добре, семеро) тупотіли під найкращий стадіонний гімн усіх часів.

Просто. Епічно.

І це була не єдина пісня! Я ще заспівав «**Tubthumping**» гурту *Chumbawamba*, тільки повикидав усі згадки про алкоголь, замінивши їх фруктовими соками. Не можна ж псувати маленьких поні!

Для сміху я ще вплив «**Everybody Have Fun Tonight**». Так, це ніяк не допомогло зменшити враження, що я божевільний. Я намагався затягнути Флаттершай у «**I'm Too Sexy**», але вона категорично відмовилася, що зробило мене сумним поні секунд на десять, доки вона не почала співати зі мною «**My Favorite Things**», додаючи свої слова на кшталт «милі хвостики маленьких кроликів».

Особливо весело було з «**I'm Gonna Be (500 Miles)**», яку я виконував у дуеті з Рейнбоу. Ми співали почергово, а потім разом гахкали «Да-да-лад-да!» на всю долину. Ще кілька днів тому Твайлайт би нас суворо зупинила, а тепер тільки сміялася разом з усіма.

Я зрозумів, що Деш — чудова партнерка для співу. Вона не боялася пробувати нові пісні. Тож ми навіть затягнули іншу, поперемінно вигукуючи слова:

«Mock!» — я.

«Yeah!» — Деш.

«King!»

«Yeah!»

«Bird!»

«Yeah!»

«Ye...»

- Стоп, - перебила нас Твайлайт, геть зіпсувавши настрій. - Ми вже близько. Варто бути тихішими.

- Аааа... - унісонно протягнули ми з Рейнбоу, але все ж замовкли.

Поки ми дуркували, я мало звертав увагу на оточення. А ми тим часом уже підійшли впритул до замку. Дозвольте спробувати описати його драматично:

Гора здіймалася, як чорний стовп, що пронизував небо, мов звинувачувальний палець. У підніжжя вона розширювалася й утворювала вигнуту серпом западину. В ній, мов у колисці, лежав замок із чорного, блискучого каменю, такий безшовний, наче виріс, а не був збудований.

Він був і високий, і широкий, з безліччю шпилів, що підносилися вгору. Уздовж мурів і на вершинах башт сяяли кристали, пульсуючи білим світлом і кидаючи танцюючі тіні на землю. У центрі стіни височіла масивна брама з обсидіану.

І тут у мене раптом спрацювало якесь нове пінкі-чуття: ліве заднє копито сіпалося, а голова свербіла. Може, це сигнал «моторошний замок»?

- Ну, ховатись тут ніде, - зауважила Епплджек. - Тож сенсу крастися нема. Я кажу, йдемо прямо й стукаємо.

- Може, ми повернемось? - прошепотіла Флаттершай. І я її розумів: мій «сенса моторошного замку» розривався дедалі сильніше.

- Ні, ми мусимо це завершити. Це заради Пінкі, - сказала Твайлайт.

- Можна я тут залишуся? - вставив Сіннамон. - маю на увазі, ми з Флаттершай можемо тут почекати. Я... догляну за нею. Ну, поки вона тут. Гаразд?

- Ти нікого не обманиш, чуваче, - пирхнула Рейнбоу й штовхнула його вперед.

- Отже, пам'ятайте, ми тут як друзі, - сказала Твайлайт.
- Йдемо поговорити з нею.

Ми погодилися й рушили вперед. Обережно, але відкрито. Ховатись усе одно було ніде. Єдине укриття — кущі прямо під мурами, які я раніше навіть не помітив.

Ми були вже за якихось двадцять футів від брами, коли раптом пролунав голос.

- Ах, як приємно бачити вас, мої маленькі поні, - заgrimів він, жіночний і водночас загрозливий. - Підійдіть ближче... якщо хочете зустріти свою загибель!

Він був такий гучний і несподіваний, що я мало не намочився, а Флаттершай просто знепритомніла. Звучав знайомо, і кожне слово було просякнуте лиховісним наміром.

Ми, звісно, зупинилися. Ми не настільки дурні.

- Ми прийшли побачити Скайгі, Тіньову Відьму, - крикнула у відповідь Твайлайт. - Ми прийшли з миром, нам потрібна лише її допомога.

- Справді? - відказав голос, знущально. - Якщо підійдете ближче, Скайгі ви не знайдете. Знайдете тільки... свою загибель!

Ого, яка драматичність. І слово «загибель» він явно обожнював.

- Тіньової Відьми більше нема. Цей замок тепер належить мені! Зробіте крок — і на вас чекає ваша...

- Загибель? - підказав я.

Настала небезпечна пауза.

- О, дурне створіння! - вибухнув голос. - Ти насміхаєшся наді мною?! - Перед нами згустилася хмара фіолетового диму, з якої виступила темна постать. - Я покажу тобі справжнє значення слова... Нічний Жах!

З диму вийшла гігантська істота. Розправлені крила, довгий ріг, зелені очі, ікла... Це була потворна карикатура на поні, створена для кошмарів.

- Найтмер Мун! - вигукнули поні довкола мене. Окрім Сіннамона, який не розумів, що відбувається, і ховався за Флаттершай.

Ця Найтмер Мун була значно більшою, ніж я очікував: у чотири рази вища за інших. Справді страшна. І тут мене раптом осяяло: моє нове пінкі-чуття означав «оце вже справді лячно». Тепер я зрозумів, чому Пінкі могла сміятися з привидів, але тремтіти від гідри.

- Ой, нудно, - сказав я, сівши на землю й удаючи байдужість. - Не здається, що ти трохи переграєш?

Твайлайт витріщилася на мене, ніби я з глузду з'їхав. Монстр перед нами на мить розгубився, але швидко отямився.

- Я — Найтмер Мун! - вигукнула вона, змахнувши крилами. - Я — Королева Темряви! Всі схиляться переді мною! Втікайте, і, можливо, я вас пощаджу!

- Ти не Найтмер Мун, - відповів я з усмішкою. - Вона була частиною Луни, а Луна зараз у Кантерлоті. Хочеш ще раз спробувати?

Була довга, незручна пауза нерішучості, після якої істота перед нами заговорила знову — цього разу саркастичним чоловічим голосом.

- Ох, гаразд, ви мене розкусили, - сказав голос. Фіолетовий дим розвіявся, і Найтмер Мун розтанула, перетворившись на істоту, складену з частин різних тварин. - О, чудово, мої маленькі поні! - вигукнув він солодко. - Це насправді я, Ді...

- Ти теж не Діскорд, - перебив я. Істота просто витріщилася на мене. - Ну що далі? Збираєшся прикинутися Кризаліс? Тіреком? См-уууууу-джем? - я навмисно розтягнув «у». - А може, зараз Гільда вискочить звідкись і почне нас ображати «тупими гальмами»? Чи Тріксі ховається за кущами, чекаючи нагоди нас підловити?

«Діскорд» зник з гучним *пол*, і з-за кущів біля вхідних дверей вийшла блакитна єдиноріжка з сріблястою гривною.

- Як ти здогадався, що це була я? - запитала Велика й Потужна Тріксі. І я знав, що цього разу це справжня вона, а не чергова ілюзія, бо нове пінкі-чуття знову вщухло до фонові дрібниці, як і до появи фальшиві Найтмер Мун.

- Тріксі?! - ахнули всі, окрім мене й Сіннамон.

- Ну? - Тріксі тупнула копитом, підходячи ближче. - Тріксі поставила тобі запитання! Що мене видало? Як ти зрозумів, де я ховаюся? Як дізнався, що це була саме я?

- О, у мене є свої способи, - сказав я таємничо. І не уточнив, що цим «способом» було чистісіньке везіння. - Але взагалі, що ти тут робиш?

- Я — найвидатніша артистка всіх часів! - вихвалилася Тріксі. - Та я почула про одну, чия майстерність ілюзій перевершує навіть мою. Скайгі, Тіньову Відьму! Я прийшла й попросила її стати моєю наставницею. І, як бачиш, тепер мої ілюзії справді неперевершені!

Вона підійшла впритул і вп'ялася в мене поглядом.

- Тож я мушу знати, - проскреготіла вона. - Що видало Тріксі?

- Ну... По-перше, твоя Найтмер Мун була надто вже страшною. Було очевидно, що ти змалювала її з тієї, яка з'являється на Свято Жахів, а не з легенд. Вона була надто велика, надто загрозлива і, чесно, надто потворна. Справжня ж Найтмер Мун була і небезпечною, і прекрасною, бо була відображенням

темнішої половини Луни й тим образом, яким вона таємно хотіла бути.

Інші поні дивилися на мене, мов на божевільного, поки я сипав фанонними теоріями. І я їх розумів. Насправді я й сам не знав, чи хоч щось із цього правда.

- І ще, - додав я, бо Тріксі не виглядала задоволеною, - здається, у Пінкі є пінкі-чуття, що розпізнає ілюзії.

- Пінкі... чуття? - спитала Тріксі, збита з пантелику.

- Ага, - весело підтвердив я. - Наприклад, я знаю, що цей замок насправді так не виглядає. Це теж ілюзія.

- Ну, технічно, ні, - відповіла Тріксі. - Ілюзія — це коли створюєш образ із нічого. А це — накладене зображення на справжній об'єкт, тому це...

З рогу Твайлайт вирвався промінь чистої магії й ударив у замок. Той заблищав і зник.

- ...глемур, - закінчила Тріксі кволо, витріщаючись на споруду.

- А це було закляття розсіювання ілюзій, - задоволено мовила Твайлайт. - На глемури воно теж діє.

Моє нове пінкі-чуття миттю затих, щойно фальшива будівля розтанула. Справжній Замок Пенумбри виявився приземкуватою, незграбною вежею всього на три поверхи, з трохи перекошеними дерев'яними дверима.

- Скайгі сама наклала той ґлемур, - прошепотіла Тріксі вражено.

- То, Тріксі, - невимушено озвалася Твайлайт, - навіщо ти намагалася нас налякати?

Тріксі отямилася.

- Е-гм. Ну... Тріксі хотіла зупинити вас від зустрічі з її володаркою. У неї... гості. І зараз не найкращий час, особливо для вас шістьох.

- Чому ні? - викликально спитала Рейнбоу. - Це ж не сцена, Тріксі. Ще раз підеш у залізку — і ми тебе скрутимо, хоч які б трюки ти не витягла.

- Зазвичай я б присоромила Рейнбоу Деш за такі грубі погрози, - втрутилася Реріті солоденьким голосом. - Але я теж пам'ятаю те шоу. І зелену гриву, - додала вже з відтінком загрози.

- Думаю, тобі краще нас пропустити, Тріксі, - сказала Епплджек. - Ми надто далеко зайшли, щоб тепер відступати. Та й нашої подрузі може загрожувати небезпека. Ми мусимо побачити Скайгі.

- Я дам тобі льодяник, якщо ти нас пропустиш, - запропонував я, витягнувши величезну райдужну цукерку, як із мультиків.

- Звідки ти... - Тріксі витріщилася на смакоту. - Та байдуже. Ні. Я не можу вас пропустити. Ви не розумієте! Їй загрожує жахлива небезпека, і саме через вас! Якщо ви зайдете... Я не знаю, що з нею станеться!

- Яка небезпека? - запитала Твайлайт. І в ту ж мить двері вежі розчахнулися. Тріксі здригнулася й відійшла від нас.

- Через мене, - пролунало надто знайоме занудне голосище.

Я тяжко зітхнув. Справді, це вже починало набридати.

- Привіт, Докторе Страшноморде, - сказав я втомлено.

- Це не моє ім'я, - очі його спалахнули гнівом. - І не «Доктор Голки», теж.

- Справді? Ти що, чейнджлінг? - запитав я.

- Чейнджлінг? - він аж розсміявся. - Та ні. Вони слабкі й жалюгідні. Я — ні. Я лише покірний слуга своєї королеви, і нічого більше.

- А от і більше, - заперечив я. - Ти ще й найнадокучливіший і найтупіший лиходій усіх часів.

Він звузив очі, й на лобі в нього задригалася вена.

- Тупий... лиходій? - повторив він глухо. - Не думай, що моя попередня поразка відображала мою справжню силу. Я використовував лише частину своєї могутності, і чого ти смієшся?!

Я вже не міг стриматися! Це було настільки клішовано!

- «Лише... частину...» - ледве видушив я крізь хихотіння. - Та ти ж ніби з «порадника лиходія для сёнэн-манги» читаєш! Це робить тебе ще тупішим!

Тобто ти використав лише частину своєї справжньої тупості!

У нього смикнулося око, а тоді він розплився в божевільній усмішці.

- Справді, - промугикав він, сочачися загрозою. - Хочеш побачити мою справжню силу?

- Авжеж, чому б ні? - я оскалився.

- Ем, Пінкі, - почала занепокоєно Твайлайт. Я підняв копито, ще хіхікаючи.

- Секунду, Твай. Я хочу зрозуміти, наскільки мені шкода цього дурня.

Його ріг засвітився, і раптом довкола з'явилися десятки, може, й сотні голок, що плавали у повітрі, звиваючись, мов рій колючих риб. Поні позаду ахнули від жаху. Я теж трохи протверезів — сміятися перестав.

- Це тобі «тупий» лиходій?! - вигукнув він тріумфально.

- Ну-у... - я почухав підборіддя. - Раз ти щойно це зробив, то так, саме тупий.

Він втупився в мене, а тоді закричав від люті.

- Ти!.. Аргх! Та я тебе!.. Праааа! - він уже так кипів, що ледь міг говорити. Голки роїлися довкола, як розлючені оси. - Я загоню тебе в кому! Я зроблю з тебе решето! А тоді я...

- Спати! - наказав я. Його очі різко розширилися.

- От чо... - бух!

Голки впали додолу, кілька навіть встромилися йому в бік.

- Легкотня, - усміхнувся я приголомшеним поні. - Ну що, ходімо до відьми!

І з цими словами я розвернувся й весело потопавав у замок.

Фу-у-у! Тут так затхло...

Скайгі треба відчинити вікна чи ще щось! Це місце справді потребує провітрювання.

Ми залишили Сіннамон Свірла зовні наглядати за Доктором Жахликом. Сказали йому, що це тому, що хтось має зупинити шалені напади того доктора, якщо він прокинеться, але насправді — щоб тримати лоша подалі від небезпеки. У будь-якому разі, він повірив, стоячи на варті біля старих рипучих дверей, виглядаючи напрочуд мило.

Ти помітив, що доктор Жахлик згадав свою «Королеву»? — озвався маленький голос у моїй голові.

О, привіт, голосе в голові! Як справи? Давно тебе не чула! — подумала я.

Е-е, все добре, - відповів голос. - У будь-якому разі, фраза про «Королеву» напевно дуже важлива, як гадаєш?

Мабуть, - подумала я. - Швидше за все, Скайгі просто прикидається і називає себе Королевою. А це в Еквестрії завжди поганий знак.

Голос після цього замовк, схоже, сказавши все, що хотів.

Але хай там як, забудьмо про це. Я знаю, що ви, мабуть, зараз думаєте. Напевно гадаєте, що тепер, коли до нас приєдналася Тріксі, вона влаштує грандіозну сварку з Твайлайт, так? Чи, може, ви про це й не думаєте. Не

знаю. Чесно кажучи, трохи самовпевнено з мого боку казати, що я знаю, що у вас у голові, коли насправді не знаю. Може, ви думаєте про пухнастих зайчиків. Я впевнена, саме це зараз у думках у Флаттершай.

То ви про пухнастих зайчиків, чи про те, що Твайлайт і Тріксі битимуться?

Ну, якщо ви таки уявляєте собі, що вони б'ються, а не зайчиків, чи ще щось, тоді ХА! Ви геть неправі! Якщо ж думали про щось інше — забудьте. Твайлайт, чесно кажучи, особливо й не переймалася.

Ні, зате Реріті відразу вступила в перепалку з Великою й Могутньою. Вони почали сперечатися відтоді, як ми увійшли до замку.

- Та я ж тобі послугу зробила, - казала Тріксі. - Як тільки я змінила твою гриву, в ній з'явився справжній характер.

- Характер? - пирхнула у відповідь Реріті. - Чи ти мала на увазі своє нікчемне сценічне шоу? Без жодного смаку, самі вибухи та хвалькуватість.

- На відміну від безглузлого причепурювання? Будь ласка! Це не «стиль», якщо його треба вигадувати пляшечками й баночками! Стиль — це природне, а не те, що можна купити!

- О, так! = закотила очі Реріті, поки ми йшли запиленим коридором зі смолоскипами й павутинням. - Той вишуканий капелюх і накидка з Понівіля — то було так витончено й стримано!

- Це було для номера! Треба було вражати! - відрубала Тріксі. - Інакше ж сільським простачкам не привернеш уваги!

- Усі ті дешеві зірочки й інше? О, будь ласка! Я й уві сні зберу ансамбль, елегантний і містичний, який вразить будь-кого!

- Ха! Хотіла б я на це подивитися!

- Будь-коли! Завітай до моєї крамниці в Понівілі — і я покажу!

- Домовились! Як тобі наступного тижня? Може, в четвер?

- Ідеально! Я підготую для тебе щось особливе!

- Ха! Хіба тобі не треба спершу зняти мірки?

- Навряд чи! У мене око дизайнера: я й так знаю твої приблизні пропорції, а наступного тижня зроблю лише остаточне припасування!

- Розумію! Може, ще й на обід запросити, щоб подякувати?

- Було б чудово! Скажімо, о другій у Café de Foin?

- Чудово! Тоді побачимось!

- Стривай, ми ще сперечаємося? Бо я вже заплуталася!

- Я теж не маю анінайменшого уявлення!

Серйозно, ця розмова стала дуже дивною.

Десь тоді Твайлайт нарешті втрутилася, прикрикнувши на обох. Хоча вони все одно ще бурмотіли собі щось під ніс, не здатні вгамуватися.

- У мене є закляття «замок на уста», і я його не побоююсь застосувати, - нагадала їм Твайлайт. І, що мудро, обидві одразу втихли.

- Нам узагалі не варто тут бути, - мовила згодом Тріксі. - Скайгі... їй потрібен спокій. Останнім часом їй було важко.

- О? Виснажилась, контролюючи свідомість поні на кшталт Сіннамон Свірла? - поцікавилася я, ще й трохи зі сарказмом.

- Що? Ні! Скайгі взагалі не здатна на контроль розуму! - заперечила Тріксі.

- Ага, звісно, - підморгнула я. - То хто ж тоді контролює свідомість?

- Контроль розуму, кажеш? - заgrimів хрипкий голос далі по коридору. - Та ну! Аж знайомо звучить, ой як знайомо...

Ми всі завмерли, насторожено озираючись. Твайлайт сміливо крокнула вперед, запаливши ріг для світла. Попереду — лише тіні.

- Пробачте, що ми вторглися у ваш дім, - мовила Твайлайт. - Ми шукаємо Скайгі, Тіньову Відьму. Це ви, пані?

- Гості! Ах! Я не мала гостей вже сто років! - озвався голос із темряви. - Тріксі! У нас... Тріксі? Лихо, де ж та дівчина! Постійно зникає, коли вона мені потрібна... якби ж усі її ілюзії були такі ж добрі, як її фокуси з зникненням!

Голос захихотів у темряві. О, ну так, зовсім не моторошно, ага!

- Я тут, Скайгі, - озвалася Тріксі. - Просто... проводжу гостей до вас.

- Ах, прекрасно! - відповіла Скайгі. - Може, зроблю тебе своєю помічницею, та й позбудуся тієї безтолкової Тріксі!

Тріксі кинула нам болісний погляд. - Ходімо, - сказала, ведучи далі.

Дивно, але зла вона не виглядала, що зовсім не збігалось з моїми знаннями про її характер. Радше... сумною чи що.

Коридор відкрився у велику круглу залу. Чесно кажучи, виглядало як бібліотека. Уздовж стін стояли полиці з величезними томами. Твайлайт навіть видала захоплене «о-о-ох!» коли ми зайшли.

Там були столи, м'які крісла, гігантський камін (настільки великий, що я змогла б залізти всередину з ще одним поні на спині). Місце було запилене й занехаяне: брудні тарілки, чашки, розкидані книги під світлом свічок, папери й малюнки вкривали кожну поверхню, навіть підлогу. А посередині — купа, схожа на білизну.

І не тільки. Ліворуч від входу, навпроти каміна, висіло найбільше дзеркало, яке я будь-коли бачила. У тьмяній рамі зі срібла, воно сягало п'ятнадцяти футів завширшки й двадцяти заввишки (це приблизно 4,5 на 6 метрів, для тих, хто любить метричну систему). І відображало воно все напрочуд чітко, краще за будь-яке дзеркало, яке мені траплялося.

- Де ж та дівчина? - почулося з кімнати, і я почала обережно озиратися на власницю хрипкого голосу. Невже Скайгі невидима? Чесно кажучи, я вже почала нервувати.

Аж раптом «білизна» заворушилася, і все стало ясно. Скайгі, у подертих чорних та сірих шатах, підвелася й повернулася до нас. Відкинувши каптур, вона виявилася... лисицею!

Тільки не зрозумійте неправильно! Не «сексі», а буквально лисицею. Точніше, лисоподібною істотою на двох ногах. Досить огрядна й явно літня — її руда шерсть на морді та вухах посивіла.

Очі в неї були такого темно-коричневого відтінку, що в світлі свічок здавалися чорними. По тому, як вони блукали, а усмішка була трохи розгублена, я зрозуміла: ця істота точно не могла бути нашим лиходієм.

Я відчула лише розчарування.

- Гей, хтось бачив мою помічницю? - захрипіла Скайгі. - Звали її... Ла-щось там, здається.

Вона замовкла, розгублена.

- Я тут, - сумно сказала Тріксі й стала поруч. Скайгі лагідно поплескала її по спині.

- Вона зазвичай не така, - пояснила нам Тріксі. - Це почалося трохи більше тижня тому.

- Що сталося? - запитала Твайлайт.

- Вона пробувала закляття, - зізналася Тріксі й знітилася. - Я... намагалася допомогти. Заплуталася в своїй частині. І щось... вийшло крізь дзеркало.

- Те дзеркало? - я вказала на велетенське.

- Ти бачиш тут інше дзеркало? - різко відповіла Тріксі.

- Ну, ні, але ніколи не варто припускати! - сказала я.

- Темна Королева! - радісно вигукнула Скайгі. Потім знітилася. - Вона сказала мені позбутися вітряків. Я сумую за своїми вітряками.

- Т-темна К-королева? - прошепотіла Флаттершай, ховаючись за Рейнбоу.

- Не хвилюйся, - запевнила її Деш. - Побачимо цю Темну Королеву — надеремо їй хвоста!

- Вона в дзеркалі! - весело додала Скайгі, усміхаючись і вказуючи.

Ми всі повернулися... і так, вона там була. Я важко зітхнула. Такий чудовий день почався, а тепер — суцільний парад лиходіїв! Наче я в якійсь відеогрі.

Добре, мабуть, треба описати, як виглядала та Темна Королева. По-перше, уявіть найзарозумілішу, найзлораднішу посмішку, яку тільки можна. Це було перше, що я помітила. Вона була схожа на поні, розмірами й статурою приблизно як Селестія, але на цьому схожість закінчувалась.

Вона точно не була мінявцем. Її шкіра мала сріблясто-сірий відтінок. Ріг і копита — золоті, як і корона. Її золота грива була покладена хвилею, так надміру, що вигиналася над головою, виглядаючи кумедно. Хвіст у такому ж золотому кольорі — розчепірений віялом.

Очі в неї були дивні: без зіниць, лише кулі, що постійно змінювали колір. Від шкіри йшли хвилі кольорів, наче пара. А крила (бо, звісно, вона виглядала як якась алікороподібна істота) — мов райдужні крила метелика. Щось на кшталт тих, що мала Реріті, тільки значно більші й ніби з кристалу. Вони стирчали в боки, повільно змахуючи.

Королева ступила вперед, і дзеркало вигнулося назовні, немов гумове. Її копито пройшло крізь, а поверхня відразу знову зімкнулася, тремтячи, як ставок від кинутого каменя. Потім крізь вийшло все її тіло, і вона постала в бібліотеці Скайгі, весь час самовдоволено всміхаючись.

Вона глибоко вдихнула, без сумніву, щоб почати говорити з нами зверхнім тоном чи оголосити, що нам усім кінець, чи щось таке. Я вирішив, що в мене геть немає настрою для цього.

- Привіт, Королево! - дзвінко вигукнув я. - До речі, класне волосся.

Посмішка зникла (ура!), і Королева гнівно зиркнула на мене.

- Мовчати, нікчемо! - її голос відлунював по кімнаті, наче гумова кулька на Red Bull'і. - виявляйте належну повагу до вашої нової Королеви!

- А хто ви така, щоб ми мали так вас називати? - запитала Твайлайт.

- О, багато імен у мене є, - замуркотіла Королева, а тоді блиснула очима в мій бік, коли я хмикнув. Вирішивши проігнорувати мене, вона продовжила: - Є ті, хто кличе мене Ефемера, інші — Маб. Мене називали Мейв, Руною та Титанією. Але ви, мої маленькі поні, можете звати мене...

- Королева фей? - перебив я, усміхаючись. Я впізнав кілька з цих імен, особливо останнє. Королева знову насупилась.

- Ти хочеш, щоб я тебе знищила? Бо я із задоволенням виконаю це бажання.

- Вибач, вибач, - розкаявся я, піднявши копита. - Ти представлялася, а я перебив. Дуже невиховано з мого боку. Прошу, продовжуй. Ти ж розповідала нам, хто ти й чому ти тут?

- Можливо, ти колись і навчишся належному служінню, - сказала Королева, і посмішка повернулась. І тоді вона

почала монолог! - Оця Скайгі намагалася використати дзеркало для ворожіння, а її незграбна помічниця спрямувала погляд у моє царство, де я й захопила її розум, щоб зазирнути у ваш світ.

- Ах! І які ж багатства я побачила тут! - вона почала граційно походити по кімнаті, розмахуючи копитом.

- Книжкові полиці? - запитав я, розгублений. Королева витріщилась на мене.

- Що? Ні! Ця земля! Еквестрія! Така багата, така щаслива... просто ідеальне місце для мого народу! Але були проблеми. Ця земля добре захищена. Не лише вашими правительками, цими принцесами, - вона презирливо фиркнула (мабуть, бо вважає, що королеви вищі за принцес, не знаючи, що над Селестією ніхто не верховодить), - а ще й так званими «Елементами гармонії». Ці артефакти досить сильні, аби зупинити навіть таку могутню істоту, як я, але в них є фатальний недолік: для роботи потрібні всі шість, і нести їх мають ті, хто справді дбає один про одного.

Ага. Тепер мені стало зрозуміло.

- План був простий, - продовжувала Королева-пonti. - Варто лише усунути одну з вас. Але яку? Відповідь стала очевидною! Рожева — вона могла бачити крізь світи! Це зробило її розум вразливим для мене.

- Гей, Твайлайт, - прошепотів я. Єдиноріжка глянула на мене, я кивнув у бік Королеви й тихо мовив: - Ілюзія.

Очі Твай розширилися, і вона кивнула. Ріг почав світитися.

- Це була проста справа — атакувати її розум, відтіснити його. І так я зробила Елементи гармонії... - *лух!* - спалахнув ріг Твайлайт, - ...повністю марними! Вони більше не загрожували мені! Я могла завоювати Еквестрію, коли заманеться!

Я затулив морду копитом, щоб не розреготатися. Деш і Епплджек робили те саме, а Періті й Твайлайт лише ошелешено витріщилися, бо велична постать Королеви зникла, а її гучний, величний голос підскочив до тоненького писку.

І тепер я можу описати її знову!

Фігурка, що далі розповідала про свої плани, виглядала... майже так само. Ну, сіренька шкіра, кришталеві метеликоподібні крила — все таке. Але тепер вона була завбільшки з лоша. Її крихітні крильця тремтіли, як у колібрі, коли вона ширяла за кілька футів від підлоги, коротенький ріжок стирчав між величезними витрішкуватими очима. Її колись химерна грива й хвіст тепер були лише пушинками, що літали навколо голови, як кульбабовий пух. Кінцівки стирчали дерев'яно, а пузо випиналося, наче у поні-чіхуахуа з кришталевими метеликовими крилами.

І вона ще й говорила далі!

- Селестію усунено, а ви більше не здатні користуватись своєю найбільшою зброєю, я захоплю цю

країну за кілька днів! Мене ніхто не зупинить! Ха-ха-ха! Ха-ха-ха!!! Ха-ха... ой, чорт, чого ви не сказали, що моя ілюзія злетіла?

Її короткий ріг засвітився, і з *луф!* повернувся колишній величний образ. Вона зиркнула на нас, а ми тим часом уже корчилися від сміху. Навіть Флаттершай хихотіла в копито, хоч і виглядала винувато.

- Раджу вам негайно припинити сміятися, - огризнулася Королева. - Від цього залежить ваше майбутнє здоров'я.

- Проте ти зробила помилку, - сказав я, коли сміх ущух.

- Справді? - перепитала Королева, піднявши брову. - І що ж це за помилка?

- Ти подумала, що позбулася Пінкі Пай. Але облажалася, чи не так? - я ступив уперед, усі погляди зосередилися на мені. - Бо Пінкі Пай була тут увесь цей час!

Твій вихід! сказав я голосу в голові.

Е-е. Що?

Давай, я ж давно здогадався. Ти ж справжня Пінкі Пай, застрягла в моїй голові, правда?

Що? Ні, чувак! Я твоя підсвідомість.

Ох. Чорт. От халепа!

Я окинув поглядом довкола — усі дивилися на мене. Крім Скайгі, яка просто всміхалася до стелі.

Не-до-руч-но, сказав я голосу.

Авжеж, погодилася підсвідомість.

Що робити? - я занервував.

Швидко, кидай перевірку на брехню!

- Саме так! - промовив я повільно. - Бо... я і був Пінкі Пай увесь цей час! Ти потрапила в мою пастку! Ха-ха-ха! Ха-ха-ха...?

Я замовк, озираючись.

Випав критичний провал, друже, підсумувала підсвідомість.

Реріті, Флатершай і Епплджек лише ніяково зиркнули, Твайлайт приклала копито до обличчя, а Рейнбоу Деш закотила очі. Тріксі виглядала розгублено, що, втім, не дивувало.

- Це не обдурило жодного поні, - сказала Твайлайт, заявляючи очевидне.

Нестерпна посмішка знову з'явилася на обличчі Королеви, й вона вже ладналася до нового вихваляння. Але настав час для епічної Твайлайт, і Фейська Королева так і не встигла.

- Проте Пінкі-Чувак має рацію, - сказала Твайлайт, її рід світився, коли вона стала переді мною. - Ти таки зробила помилку. Критичну, яка стане причиною твоєї поразки.

Королева відповіла зневажливо. Але якщо придивитися, у її очах заблимала тривога.

- І яка ж це помилка?

- Ти припустила, що ми не подружимося з тим, кого ти запхала в голову Пінкі. Але ми встигли пізнати його за цей тиждень. Він добрий, він веселий, і він щиро любить нас. А ми любимо його. Елементи живляться дружбою. А це — наш друг!

Ох, Боже. Прямо в саме серце. Прямо в серце, хлопці. Справжні щасливі сльози ринули з очей. Звісно, мужні сльози, хоч я й був яскраво-рожевою поні на той момент.

- Це вам нічим не допоможе без Елементів, - зухвало зауважила Королева. - А тепер, коли ви самі прийшли до мене, я подбаю, щоб у вас більше ніколи не було шансу їх використати!

Нарешті закляття Твайлайт спрацювало, огорнувши кімнату яскравим білим світлом. Коли воно згасло, я помітив щось на шиї. Вгадайте, що я побачив, коли глянув униз!

- Ти маєш на увазі ці Елементи гармонії? - солодко спитала Твайлайт.

- Але... як..?

- Після проблем із Діскордом, що сховав Елементи, та з Кризаліс, яка завадила нам їх дістати, ми з Селестією розробили закляття, щоб я могла викликати Елементи

до нас будь-де. Тож сьогодні ти не правитимеш
Еквестрією, Темна Королево!

Вона озирнулась на нас:

- Дівчата, вишикуйтесь!

Я підскочив до інших, а в голові лунав нескінченний
радісний рефрен: О, клас! О, клас! О, клас!

Іноді справді все настільки просто, щоб перемогти
злодія. Елементи загорілися, і я відчув зв'язок із
подругами, який важко описати словами. Я відчув їхні
якості: чесність Епплджек, відданість Рейнбоу Деш,
щедрість Реріті та доброту Флаттершай. І, що все
поєднувало, — безстрашна, неперевершена лідерка,
Твайлайт Спаркл, і її дружба з нами всіма. Навіть зі
мною.

Мої копита відірвалися від підлоги, і райдужне сяйво
вирує з нас, змиваючи Королеву та миттєво розвіюючи її
ілюзію. Вона лише встигла пискнути «Нііі!» перед тим, як
розсипалася на порошок, що засмоктало назад у дзеркало.
Світло торкнулося й Скайгі, яка кліпнула й озирнулася,
наче тільки прокинулася. І я помітив, як ниточка
райдужного сяйва пішла назад у коридор, яким ми
щойно прийшли. Я здогадувався, що це означало, хоча
й не хотів вірити.

Нарешті сяйво згасло, і ми лагідно опустилися на
землю. Я був виснажений, скажу чесно. Елементи
висмоктують із тебе багато сил!

А тоді мене чекала найрідкісніша й найцінніша річ у житті: групове обіймашки з Гривастої Шістки. Моє серце розтануло!

Усе було ідеально! Ну, майже. Бо я досі був у тілі Пінкі. І залишалося ще одне питання...

- Та хто, цензура, ти такий і що робиш у моєму домі?! - вигукнула Скайгі.

А тоді мене «обстежили».

- Хмм... - протягнула Скайгі, хапаючи мене за щелепу. -
Хмм...

Вона повернула мою голову вліво, потім нахилила
вправо й заглянула мені у вухо.

- Цікаво, - сказала вона, потім схопила мене за морду,
щоб я дивився прямо на неї. Довго-довго вдивлялася
мені в очі з надзвичайно серйозним виразом обличчя.

- Ну, - сказала вона, нарешті відпустивши мене. -
Сумнівів немає. Це ж поні.

Усі в кімнаті застогнали й знітилися.

Зачекайте, вибачте, я трохи перескочив. Я тут дещо
пропустив. А це означає, що доведеться розповісти вам
про Скайгі й її Мітлу Загибелі. Повірте, ця назва більш
ніж заслужена.

Отже, ось що сталося одразу після того, як ми
перемогли Королеву.

- Геть з мого дому! - закричала Скайгі. - Тріксі!

- Так, Скайгі?

- Допоможи мені вигнати цих злодюг з мого дому!

- Але, Скайгі...

Скайгі не стала чекати пояснень. Вона перевальцем подалася до стіни, схопила звідти мітлу й заходилася виражати нею своє обурення.

- Мадам, ми не злодії, - намагалася пояснити Твайлайт.

- Ми тут тому що... - *ляпс!* - ...ой!

- Та годі ж бо... - *ляпс!* - ...ей!

- Припини, ти, скажена стара карго! - *ляпс!ляпс!ляпс!* -
Ой, годі вже! - *ляпс!ляпс!ляпс!ляпс!* - Та ж ти... -
ляпс!ляпс!ляпс!ляпс! - А-а-а, пробач! А-а-а! -
ляпс!ляпс!ляпс!ляпс!

Нікого з нас мітла не оминула. Ну, хіба що Рейнбоу Деш, яка висіла під стелею й ржала, аж за живіт трималася, та Флаттершай, яка на той час ховалася під столом. Слава Селестії, навіть уявити страшно, що було б, якби Скайгі стукнула Флаттершай мітлою! Вона б, мабуть, вибухнула від почуття провини чи щось таке. Я б точно вибухнув, будь я на її місці.

Мабуть, це виглядало дуже кумедно. Тріксі, благаючи свою божевільну наставницю, стояла посеред кімнати й кричала, а Скайгі, крокуючи за нами так швидко, як тільки могла, ганялася й гамселила нас тією мітлою.

Якось вона спромоглася загнати мене в кут, хоч це й була кругла кімната без кутів. Що сказати — Скайгі в цьому майстер. Я згорнувся клубочком і прикрив голову передніми ногами, поки вона сипала мені по макітрі щетинистим осудом.

- Геть! - *ляпс!* - З! - *ляпс!* - Мого! - *ляпс!* - Дому! - *ляпс!*

- Досить! - вигукнула Твайлайт, і Мітла Загібелі опинилася в пурпуровому магічному полі та піднялася в повітря. Скайгі піднялася разом із нею, вчепившись мертвою хваткою, аж поки її лапи не відірвалися від підлоги.

- Моя мітла! - заверещала вона. - Пусту мою мітлу!

- Не пущу, доки ти не вислухаєш! - заявила Твайлайт.

- Нізащо! - вперлася Скайгі, смикаючи за мітлу, від чого сама почала розгойдуватися, як маятник.

- Послухай, якщо ти трохи заспокоїшся, ми все пояснимо, й ти побачиш, що сталося прикре непорозуміння, - сказала Твайлайт з удаваним спокоєм.

- Тож просто відпусти мітлу, гаразд?

- Ні, це моя мітла! - відрубала Скайгі. - Ти відпусти!

- Слухай... Ох, заради всього святого, - зітхнула Твайлайт, змушена бігти колом за обертами Скайгі, щоб лишатися в неї перед очима.

- Ми прийшли сюди просити твоєї допомоги. Але коли ми зайшли, твій розум контролювала Темна Королева Фей, яка заволоділа тобою під час невдалого заклинання. Ми її вигнали, звільнили тебе... а ти замість подяки почала лупцювати нас мітлою. От і все!

Задихана Твайлайт глянула на пухкеньку лисицю, що висіла, чіпляючись за хатній засіб для прибирання (Загібелі). Скайгі кліпнула на неї, потім усміхнулася.

- Так би одразу й сказали! - мовила вона й приземлилася. - Ласкаво прошу до Замку Півтіні! Тріксі! Чому ти не сказала, що в нас гості?

Я вже почав замислюватися, скільки в її «затуманеності» насправді було від Королеви.

Далі все трохи втихомирилося, настільки, що Флаттершай навіть вибралася з-під столу.

Тріксі послали до входу по Доктора Лякайнуло й Синамон Свірла, а ми пояснювали, що сталося, й як ми перемогли Темну Королеву за допомогою Елементів Гармонії (які, до речі, ми все ще носили). Коли я розповів, як її зметнуло в порошок, Скайгі лише похитала головою.

- Королеву Фей не так легко здолати, - сумно сказала вона. - Може, їй знадобиться час, але вона ще може повернутися.

От халепа. Хоч добре, що вона дурепа. Так легше буде, якщо й справді повернеться.

У цей момент Скайгі різко відволіклася, бо саме тоді Тріксі повернулася, несучи в магії непритомного лікаря, а поряд ішов Синамон Свірл.

- Оооой! - замуркотіла Скайгі. - Подивіться на цю малесеньку кобилочку! Яка ж вона мииила!

Усі ми зробили крок назад. Флаттершай одразу затулила вуха копитами.

- Хто ця стара карга? - сиплим голосом пробурмотів Синамон Свірл.

У кімнаті запала тиша, а тоді Скайгі здивовано глянула на нас.

- Що з її голосом? - запитала Відьма.

- О, він колись натрапив на ділянку з отруйним жартом, і відтоді його голос постійно перескакує з такого от на тоненький дитячий, - пояснив я.

- Отруйний жарт? Я можу з цим впоратися! - весело сказала Скайгі, дістаючи з полиці якийсь флакончик.

- У тебе є ліки від отруйного жарту? - вигукнув Синамон, так зрадівши, що його голос кілька разів перескочив між дитячим і сиплим.

- Найкраще, що є! - сказала Скайгі, відкорковуючи пляшечку й простягаючи її нетерплячому «жеребчикові».

- Ну ж, випий до дна!

У мене всередині задзвонили тривожні дзвіночки, коли Синамон почав жадібно пити зілля.

- Ем, а що ти йому дала? - запитав я.

- Щось, щоб повернути голос у норму, маленька кобилко, - сказала вона, всміхаючись, і додала до нього:

- Мені подобається твій парфюм! Він пахне, як ті, що мені робить моя добра подруга Зекора.

- Чому ж я не повернувся назад? - вигукнув Синамон і, жахнувшись, додав: - Ох, святі фетлоки Селестії, що з моїм голосом?!

Ох, як же я ненавиджу бути правим!

- Та це ж просто засіб, щоб твій голос став нормальним, маленька кобилко! - мовила Скайгі, радісно потріпавши його по голові.

- Я не кобилка, я жеребець! - обурився Синамон високим писклявим голосом. Бідолаха.

- Ох і роблять же ж зараз жеребців маленькими й жіночними, - підозріло промовила Скайгі.

- Та це отруйний жарт мене таким зробив, у кобилку! Ти, безглузда стара!

- Ой. Ой-йой! - відповіла Скайгі. - Не переймайся, як вип'єш справжнє зілля від отруйного жарту, усе вилікується повністю.

Синамон лише зітхнув, роздратовано зиркнув на всіх і десь подався дутися.

- О, та це ж Доктор Голки? - сказала Скайгі, нарешті помітивши сплячого лікаря. - Він приходив лікувати мою люмбаго.

- То було тиждень тому, - сказала Тріксі. - Він теж був одержимий.

- Він голки в дупу встромляв! - вигукнув я.

- Мені теж! - додала Деші.

- Так, у нього така кумедна звичка, - відзначила Скайгі. - Ну, раз я тепер почуваюся чудово, мабуть, він мене вилікував! Або, може, це пройшло, коли я висіла на мітлі...

- Слухай, можемо вже зосередитися? - перебила Твайлайт. - У нас досі серйозна проблема!

- О? Яка ж?

- Темна Королева поміняла розум моєї подруги Пінкі Пай на розум інопланетянина з іншого світу!

- От це так дивина! - сказала Скайгі.

- Я ж кажу! - підтакнув я, гортаючи якісь книжки на столі. Переважно там були журнали снів.

Ми все пояснили, і це й привело до того «обстеження», про яке я вам розповідав. Окрім того, що Скайгі заглядала мені у вуха, вона ще й мацала мої копита (бр-р), смикала за хвіст, гладила шерсть проти росту (жахливо дратує, між іншим!) і навіть на хвилю заснула, розгорнувши книжку.

Я скористався нагодою й поставив їй кілька запитань. Наприклад: - Гей, Скайггі. А хто ти взагалі така?

- Я — кіцуне, - гордо відповіла вона. - Ми відомі своєю витонченістю й екзотичною красою.

Вона сором'язливо усміхнулася й відвернулася. Я глянув на пухку лисицю, обличчя якої скидалося на червонобоку яблуневу мордочку з сивиною, і поважно кивнув.

- Ну, це видно неозброєним оком, - сказав я. Гей, у кожного свої ілюзії, правда ж? - А що привело тебе до Еквестрії?

- Занадто багато конкурентів удома. Нові ілюзійністи, як гриби після дощу, повилазили. От і все.

Після того, як Скайгі поставила свій «діагноз», що я — поні, Твайлайт запитала, чи можна якось зняти цей ефект, повернути мене додому й повернути Пінкі Пай.

- На жаль, це поза межами моїх теперішніх можливостей, - сказала Скайгі, похитавши головою. Усі знову зітхнули. - Однак вам не варто впадати у відчай, маленькі поні! Якщо ви зможете дістати для мене Дзеркало Душ, я зможу без проблем повернути їх обох назад!

Ще одна квестова місія! Ура!

- Де ми можемо знайти це Дзеркало Душ? - спитала Твайлайт.

- Ви знайдете його в Печерах Жаху, у Втраченому Скарбосховищі Великого Імператора Чжина. Щоб дістатися туди, вам спершу доведеться пройти через Рівнини Страждання, де висока й люта трава-лезоріз ріже все навколо. Потім — крізь Болото Вічної Скорботи, де потопельники намагатимуться висмоктати ваш кістковий мозок, а вогники-збивайлики заманюватимуть у водяну могилу.

Якщо вам вдасться це пережити, ви опинитеся біля підніжжя Гори Майже-Напевної Загибелі, а там — вхід

до Печер. Їх охороняє давній дракон на ім'я Мілбруріу, що на стародавній мові кентаврів означає “Великий Старий Дракон”. Мілбруріу поставить вам загадку, і якщо ви не дасте правильної відповіді, він одразу вас з’їсть. На жаль, він говорить лише дивним діалектом стародавньої кентаврської, якою не користувався вже ніхто навіть до того, як кентаври вимерли тисячу років тому.

Припустімо, ви якось пройдете його. Тоді доведеться ввійти в самі Печери Жаху. Стережіться Летючих Клинків, кровожерних Тунельних Червів і Примар-тіней, які кинуться на вас щойно ви ступите копитом усередину. Прoberіться до Скарбосховища й подолайте двадцять сім смертельних пасток, кожна з яких може вас усіх миттєво вбити від найменшої помилки.

Далі треба знайти Дзеркало Душ у Залі Дзеркал. Не візьміть не те — і вашу душу висмокче та відправить у Царство Вічних Страждань. Повірте, це зовсім не весело. Дістаньте Дзеркало Душ і поверніть його мені, і я проведу ритуал обміну цих двох миттєво!

Ми всі переглянулися з широко розкритими очима, а Скайгі прокашлялася й додала:

- Або ж, припускаю, ви можете просто попросити принцесу Селестію позичити одне зі своїх. Думаю, у неї їх десь із шість.

- Е-е... Ми, мабуть, просто попросимо принцес, - сказала Твайлайт, відходячи від божевільної лисиці.

- Ви впевнені? - запитала Скайгі, звучачи майже розчаровано. - Принцеса завжди така зайнята. Дістатися до Скарбосховища Імператора Чжина, мабуть, легше, ніж пробитися в її графік.

- Я — особиста учениця Селестії, - відповіла Твайлайт, якось умудрившись уникнути хвалькуватості. - Я впевнена, що зможу потрапити до неї без проблем.

- Ти учениця Принцеси? - перепитала Тріксі, роззявивши рота. - Мені вже не так соромно за те, що сталося в Понівілі.

- О, ну... Це нічого особливого, - Твайлайт мило почервоніла.

І саме в цей момент хтось вирішив зробити щось потенційно дуже дурне.

- Прокидайся! - вигукнув дівчачий голос, і я побачила, як Сінамон Свірл будить Доктора Страшилка.

- О ні! - закричала я. - Навіщо ти це зробив?

- Він теж був під контролем, - відповів жеребчик. - Пам'ятаєш? Тепер, після веселки, з ним має бути все гаразд.

Доктор прокинувся й обережно озирнувся.

- Ем. Привіт, поні. Чи не могли б ви сказати, де я і що я тут роблю?

Потім пішли нові пояснення, в які він спершу насилу вірив.

- Не вірю, - сказав він у якийсь момент.

Бачите?

Зрештою ми все ж переконали його, і він навіть не спробував встромити мені в задню частину голки, тож я вирішила довіряти йому — хоча б частково. Не настільки, щоб радіти, що він рушає з нами в Понівіль за ліками від отруйного жарту, але ви зрозуміли.

Я вирішила бодай спробувати замиритися. Тож підійшла й сказала:

- Слухай, Докторе Страшилко... е-е, Голко. Я вибачаюся за свої слова раніше. Ти не найнудніший лиходій усіх часів. Королева обігнала тебе на всі милі.

- О. Е-е. Дякую? - відповів він розгублено. Він не пам'ятав нічого після того, як прийшов до Скайгі тиждень тому.

- Не зрозумій неправильно, - додала я. - Ти все ще легко другий знизу. Просто Королева була набагато жалюгідніша.

- Дякую, - сухо повторив він.

- Без проблем! - сказала я й пострибала геть.

Так чи інакше, ми склали плани. Тепер, коли ми зупинили вторгнення, про яке навіть не підозрювали, ми могли повернутися в Понівіль, а звідти — до Кантерлоту, побачитися з Луною (або Селестією, якщо вона вже повернулася), і тоді мене остаточно повернуть назад. Все буде добре — якщо тільки нічого не піде не так.

Я знаю, що ви подумали. Я теж про це подумала щойно вимовила ці фатальні слова. Бо як тільки я подумала «якщо нічого не піде не так», одразу ж щось почало йти не так!

Спершу в мене смикнуло ліве заднє копито, потім і решта. Потім ноги стали ватними...

- Е-е, друзі? - сказала я, але мене не почули.

- Ми зможемо повернутися тим самим шляхом, що й прийшли, - говорила Твайлайт. - Недовго йти до Зекори, а далі й до Понівіля...

А я вже тремтіла вся, разом із хвостом, що смикався, мов скажений.

- Друзі..? - повторила я тривожніше.

- Я можу сьогодні вночі долетіти, принести додаткові припаси й зустріну вас завтра вранці на узліссі, - запропонувала Деш.

- Гарна ідея, - кивнула Твайлайт.

- ДРУЗІ! - заверещала я, і всі обернулися, побачивши, як мене трусить по підлозі, мов рожевого відбійного молотка.

- Пінкі! - Твайлайт злякано скрикнула. - Що з тобою?!

- О, нічого особливого, - байдуже відповіла я, обертаючись на місці від вібрації. - Думаю, це просто один із "Дзиги" Пінкі Пай.

Тут ми й почули гул. Спершу тихий, низький, поступово нарастав, доки ми його не усвідомили. Ми всі почали озиратися, і лише Флаттершай першою здогадалася.

- Дзеркало! - зойкнула вона, вказавши копитом.

Ми всі повернулися й побачили велетенське дзеркало в головній кімнаті Скайгі, що світилося м'яким сяйвом. Чим голосніший ставав гул, тим яскравішим ставало світло, доки воно не засліпило нас, немов сонце. Ми вже не чули одне одного й не бачили.

Особисто я була переконана: це знову Королева. Вона повертається в другій формі! І тільки тимчасова сліпота та відсутність зловісного латинського співу втримали мене від втечі. Не від страху — я знала, що ми знову її переможемо, — а від чистого роздратування!

А тоді дзеркало вибухнуло, розсипавшись на смертельні скалки, які чомусь не зачепили жодного з нас. Гул зтих, і ми почули розпачливий голос Скайгі:

- Моє дзеркало...

У світлі стояла постать — висока, зловісна, чорний силует на тлі сліпучого сяйва. Вона перевищувала нас усіх, випромінюючи чистий жах. Фігура зробила кілька кроків — на двох ногах! — і поступово деталі ставали чіткішими. І краще б я їх не бачила.

Висока й худя, у коричневому плащі, з таким же коричневим капелюхом-федорою, що сидів набік. Чорні штани, важкі чоботи, светр під плащем. Але на цьому подібність до людини закінчувалася.

Руки — величезні, опухлі, з товстими пальцями-ковбасками чорного кольору, стискали металевий жезл, що іскрився блискавками й димів чорною сажею. Обличчя — жах з фільму: довгий, мов у мурахоїда, писок під двома мертвотними, скляними, коماشиними очима, чорними й непрозорими, без жодного кліпу. Шкіра — гумова, чорна, без волосся, без вух чи інших рис.

Мені стало холодно до кісток від цієї демонічної істоти. Доктор Голка мене не лякав. Темна Королева? Сміховинно. Але це? Вперше з моменту, як я потрапила в Еквестрію, я відчула справжній жах. Не просто переляк — а той, що пробирає до самих копит.

Воно переступило в кімнату, озираючись. Світло позаду згасло, лишивши по собі тільки зруйновану стіну. І хоча мене ще трусило від «Дзиґи», мої друзі зімкнулися довкола мене, коли створіння кинуло свій жезл — він вдарився об підлогу й без причини вибухнув.

- Гарзд, - напружено прошепотіла Твайлайт, - якщо воно нападе, використаємо Елементи.

Демон зупинився, схилив голову набік, зробив якийсь дивний звук.

- Мппхмпх? - бурмотів він, крокуючи до нас. Ми відступили, і він зупинився.

- Мппх мпхх мпх мпхмпх? - додав він, простягаючи руки.

- Що? - спитала Твайлайт. - Ми тебе не розуміємо.

Він зняв федору, а тоді — свою «шкіру». Точніше, маску, противогаз.

Під нею — дуже людські, надто знайомі риси, які вмить посміхнулися нам. Я миттєво перестала тремтіти, усвідомивши, що це й було моє «Дзиг'а»-передчуття.

- Я сказала: “Ти моя мамця?” - весело промовила Пінкі Пай моїм голосом.

Ого. Такого я точно не очікувала.

От тоді все стало СПРАВДІ божевільним!

- Зрозуміли? - запитала Пінкі Пай, усміхаючись до нас. Бачачи, що зрозумів тільки я — і то був у повному ступорі від шоку — ніхто нічого не відповів. Саме тоді доктор Нідлз вирішив, що це чудовий час утекти, верещачи, у глибини Замку. Тріксі ж зникла значно тихіше, щойно побачила появу «демона». Ніхто так швидко не зникає, як Велика й Потужна Тріксі.

Скайгі? Вона просто втупилася в порожню стіну, де ще недавно було її дзеркало, з роззявленим ротом і витріщеними очима.

- Яка марна трата чудової підводки, - пробурмотіла Пінкі, стягуючи величезні гумові рукавички.

- Та хто ти взагалі така? - запитала Рейнбоу Деш, першою з нас отямившись.

- Та ну, Деші, ти ж знаєш! - хихотнула Пінкі.

- Ні! Ти просто якась дивна істота, що вирвалася із дзеркала!

- Ну, якщо ти не знаєш, хто я, то вона знає, - сказала Пінкі й ткнула пальцем у мене.

- Гей! - вигукнув я, вирваний із шоку легкою досадою. - Якщо вже збираєшся тикати в мене, міс Показуха, то хоча б використовуй правильний займенник! Я — “він”, Пінкі Пай!

- Ой, пробач, - сказала Пінкі саме в ту мить, як решта з Гриваста Шістка закричала: Пінкі Пай?!

- Ага, це я! - відповіла Пінкі. - Ну, типу. Це я, - вона знову ткнула в мене, - але я — це теж я!

- Зачекай, якщо ти — це ти й я, то хто тоді я? - спитав я, розгублений.

- Ти — це ти, звісно ж.

- Але ти теж я?

- Так!

- То я теж ти?

- Не вигадуй дурниць.

- Пінкі?! - шоковано вигукнула Твайлайт, і поні почали збиратися довкола своєї подруги. - Як ти сюди потрапила? Це справді ти?

- Саме так, Твайлайт! О, римується! Але часу небагато. У мене жахливі новини!

П'ятеро приголомшених поні з пересторогою презирнулися.

- Що сталося? - запитала Твайлайт.

- Наш світ у великій небезпеці, - урочисто мовила Пінкі.

- Я так боялась, що не встигну попередити! Давня й могутня сила намагається вторгнутися в Еквестрію. Темна Королева Фей!

Після цих слів у повітрі повисла низка багатозначних поглядів.

- Ем, Пінкі?.. - почала Твайлайт, але Пінкі вже не зупинити.

- Вона — легендарне зло ще з часів до заслання Луни. Має цілу армію фей і планує вторгнення. Я дізналась про це тільки тому, що вона була дуже балакучою, коли міняла мене на цього хлопця, - знову ткнула в мене пальцем! Чесно, усе життя обходилась без пальців, а тепер тиждень з руками — і вже не відлипне!

- Вона ще й сказала, що прибере мене з дороги, щоб ви не могли використати Елементи проти неї. І це було дуже тупо... не сам план, а те, що вона про нього розповіла! Хто таке робить?

- А я ж кажу! - вигукнув я. - Їй треба список Правил Злого Володаря.

- Мабуть, погана ідея, - сказала Пінкі.

- Пінкі?.. - знову спробувала Твайлайт.

- Вона ще й підкинула фейкову дипломатичну кризу в Грифонському королівстві, щоб забрати Селестію, бо думала, що з Луною впорається сама. Що сумнівно, бо вона трохи дурепа. Королева, я маю на увазі. Це вона дурепа, а не Луна.

Я енергійно закивав на знак повної згоди.

- Зачекай, Пінкі... - почала Твайлайт, але знову була перебита.

- Отже, нам треба якнайшвидше вирушати в Кантерлот, взяти Елементи Гармонії, потім дістатися до якогось замку Півтіні за Еверфрі й там силою дружби її зупинити. А потім Принцеси повернуть нас у наші тіла й відправлять його додому. Ну як? Чудовий план, еге ж?

- Було б чудовим, - сказав я. - Тільки ми вже це зробили.

Запала багатозначна тиша. Потім Пінкі спитала:

- Перепрошую, що?

- Ми вже це зробили, - повторив я. - Ну, майже. Зараз саме на етапі, де треба зустрітися з Принцесою, щоб нас поміняли назад.

Пінкі глянула на Твайлайт, яка кивнула.

- Справді? - спитала вона, трохи розчаровано.

- Йеп, - підтвердила Епплджек. - І виявилося досить легко.

- Оу. Тобто... жодної небезпеки нескінченної війни та хаосу через навалу Фей?

- Не зараз, - знизала плечима Твайлайт. - Може, колись у майбутньому. Хто знає?

- Але як вам вдалося?

- Ми використали Елементи! - гордо сказала Рейнбоу.

- Ми шарахнули її веселкою! - вигукнув я. - Я завжди мріяв щось ударити веселкою, але рідко ж така нагода випадає.

- Стривайте-но... - промовила Пінкі й важко сіла на підлогу. - Ви вигнали Королеву лише з п'ятьма Елементами?

- У нас були всі шість. Ми й досі в них, - сказала Рейнбоу й вказала на своє намисто. - Бачиш?

Пінкі витягла з кишені плаща мої окуляри, наділа й примружилась на Деші.

- Ага, - промовила вона тихо. - Дивно, що я цього не помітила.

А тоді глянула на мене — і застигла.

- Ти носиш мій Елемент! - обурено вигукнула Пінкі.

- А ти носиш мої штани! - огризнувся я. - Я б і запропонував обмін, але краще хай залишаються на тобі. Плащ і капелюх, до речі, нові.

- Ага, я їх від Мала взяла.

- Від кого?

- Слухай, а чого ти носиш мій Елемент? - вже серйозно спитала Пінкі.

- Ми попросили його допомогти, щоб перемогти Королеву, - пояснила Твайлайт. - Він замінив тебе.

- Ви замінили мене? - тихо спитала Пінкі, і я побачив, як (мої!) губи затремтіли.

- Будь ласка, не плач, Пінкі! - благально вигукнув я. - Ось, тримай печиво!

Я простягнув їй величезне цукрове печиво з лимонною глазур'ю.

- Ти... можеш користуватися Пінкі-Простором? -
прошепотіла вона, з широко розплющеними очима.

- То так ти його називаєш? Я думав — “Особливе Місце Пінкі Пай”. Хм... хоча вголос це звучить так, що брудні уми можуть неправильно зрозуміти.

Це, дивно, не допомогло. Пінкі почала ридати великими-чоловічими сльозами, і я сам ледь не розплакався. Це ж Пінкі Пай! Я застряг у її тілі кілька днів, і тепер вона була в розпачі! Якось навіть відчув себе винним.

Втім, сказати щось я не встиг — бо Флаттершай кинулась її обіймати й щасливо мовила:

- Ніхто й ніколи не зможе тебе замінити, Пінкі Пай.
Ніколи не сумнівайся в цьому! Але це не означає, що не можна знайти нових друзів!

- Правильно! - додала Рейнбоу. - Ми завжди будемо найкращими друзями!

- Авжеж, любонько. Я й уявити життя без тебе не можу,
- усміхнулася Періті.

Пінкі всхлипнула й витерла (мій!) ніс рукавом плаща (бр-р).

- Справді? - спитала вона. - Ви хочете, щоб я повернулась?

- Авжеж, голубонько! - сказала Епплджек.

Рейнбоу додала: - Пінкі, ми ж були готові йти на величезний квест по те Дзеркало Душ, щоб вас із ним поміняти!

- На квест, який би нас напевно вбив, - вставила Реріті.

- І де був величезний страшний дракон, - додала Флаттершай, здригаючись.

- Але виявилося, що в Принцеси вже є своє дзеркало, тож і не довелося, - усміхнулась Твайлайт.

- Але ми б точно пішли, якби не було! - вигукнула Рейнбоу з граматичною катастрофою.

Пінкі, усміхаючись крізь сльози, мовила:

- Ви — найкращі друзі у світі!

Поні кинулись до мого колишнього тіла, обіймаючи та радісно щебечучи. Погляд Пінкі зрадливий миттєво змінився на щасливий, а згодом — на трохи роздратований.

- А ти що робиш? - спитала вона мене.

- Е-е... Теж хотів обіймів? - спробував я. Вона лише насупилась, і я поспіхом відступив.

- Ех, от же ж ці кобили — завжди хлопця відштовхнуть, - пискнув Сіннамон Свірл, зухвало усміхаючись, а я йому висолопив язика.

Я сів і спостерігав, як подруги знову знаходять Пінкі, і зрозумів, чому вона так засмутилась. Як я вже казав, я рідко сумніваюсь у своїх друзях, але знаю, що сама Пінкі

іноді може. І сидючи осторонь, відчував трошки так само, як вона — ніби тебе замінили або залишили позаду. Тому я й перевірів свою гриву — все ще гарно пухнаста, тож, мабуть, не все так погано.

- Ну що ж, може, я розповім вам, як мені вдалося сюди дістатись? - нарешті мовила Пінкі, і я насторожився. - Все почалося, коли...

- Моє... дзеркало... - повільний, глухий і смертельно-загрозливий голос зашипів у нас за спинами.

Я обернувся, охоплений жахом. Скайгі стояла позаду, згорблена, обличчя її ховалося в тіні, які ніби самі собою згущувалися навколо неї. Клянуся, ті тіні виглядали живими — вони звивалися, мов щупальця. І не тільки це: крізь них пробивалося пульсуюче червоне сяйво, наче сама лють набрала матеріальної форми й замоталася в морок. Ми всі підхопилися й відступили, бо треба було бути ідіотами, щоб лишитися на місці.

А найгірше? У її кулаках була затиснута Мітла Загибелі.

- Я... думаю, нам час іти, - сказав я легким тоном. Інші, схоже, погодилися, і всі разом ми почали масово задкувати в бік коридору, що вів до виходу.

- Моє дзеркало! - заверещала Скайгі. І я не жартую — блискавка спалахнула зовні, а грім розкотисто вдарив просто в залі. Найстрашніше було те, що моє відчуття ілюзій — оте Пінкі-чуття — мовчало, як миша.

- О, це наш сигнал, - сказала Пінкі, хапаючи Синнамон Свірла, мов футбольний м'яч, і стрімголов кидаючись до дверей.

- Мені дуже шкода! - крикнула Флаттершай, мчачи слідом за подругою.

- Дзеркало було чудове, така прикрість! - заверещала Реріті, у паніці майже наступаючи пегасці на хвіст.

- Чекайте мене, народ! Ну, тобто, я ж не боюся! - сказала Рейнбоу Деш, але полетіла за ними дуже швидко.

Твайлайт глянула на мене, потім на відьму й пробурмотіла:

- Мені дуже шкода, але...

- Ти знаєш, скільки воно коштувало?! - заревіла Скайгі, замахуючись мітлою. І саме тоді Епплджек рвонула з місця, натягнувши капелюха мало не на очі.

- Е-е... може, я попрошу Принцесу купити нове? - спробувала посміхнутися єдиноріжка.

- Раааах! - відповіла Скайгі й кинулася на неї.

Твайлайт подарувала мені винувату посмішку, риг її засяяв.

- Біжи, - порадила вона... і миттю телепортувалася.

Скайгі зупинилася ковзком, потім розвернулася й почала насуватися вже на мене.

- Е-е... здається, я залишив торт у ванні. Піду заберу, поки він не розкис. Бувай! - випалив я і рвонув так швидко, як тільки могли нести мої маленькі рожеві копитця. Але Скайгі, підживлена чистою люттю, лишалася всього за кілька кроків позаду, й тоді мене справді охопив страх. Пам'ятаєте, я казав, яка швидка Пінкі? Так от, Скайгі встигала за мною, а може, навіть потроху наздоганяла!

Вона замахнулася, і я міг би поклястися, що почув, як мітла тріщить і гуде від потойбічної енергії, коли ледь не зачепила мій зад. Цей жах дав мені новий приплив швидкості, і я лишив рожеву смугу за собою, вилетівши з замку й швидко наздогнавши подруг.

Скайгі, розмахуючи мітлою над головою й вигукуючи такі слова, що їх краще не повторювати, лишилася на порозі замку Пенумбри, підстрибуючи в несамовитій люті. Я на мить занепокоївся за тих, хто залишився там — Тріксі й Дока Нідлса, але перша могла постояти за себе, а другий, мабуть, заслужив усе, що на нього чекало.

- Це... було страшно, - сказала Пінкі, ставлячи Синнамон Свірла на землю й падаючи поряд, важко дихаючи. Людей узагалі-то не створили для бігу на чотирьох, та й форма в мене, чесно кажучи, була так собі. Утім, ми, мабуть, відійшли милю від божевільної кіцуне, а поки цього вистачить.

- Може... ти зможеш... розповісти, що сталося... поки ми йдемо... - прохрипіла Реріті. - Я б дуже хотіла... піти далеко... дуже далеко від цього жахливого місця.

- Підтримую, - сказала Твайлайт, свіжа, як ромашка після телепорту. - Мені це звучить чудово. Пінкі?

- Без проблем, дівчата, - відповіла вона. - Справа була так...

- Зачекай! - урвав я, і всі витріщилися на мене, поки я обдивлявся довкола.

- Ем, що відбувається? - спитала Рейнбоу Деш.

- Є щось дивне в Еквестрії, - сказав я. - Щоразу, як хтось намагається пояснити щось важливе, трапляється якась дурня й перебиває.

- Не щоразу, - заперечила Твайлайт.

- Гаразд, майже щоразу, - визнав я. - Скільки разів я намагався розповісти вам свою історію, перш ніж мені нарешті вдалося зробити це без перешкод?

Твайлайт відкрила рота, щоб заперечити, але потім замислилася й закрила його.

- Добре, у цьому є сенс. То ми в безпеці?

- Так, нічого не бачу. На землі — чисто, в небі — теж. Думаю, можна починати.

- Чудово, - сказала Пінкі. - Отже, справа була так...

І саме тоді на нас напали Діамантові пси. Жартую. Ну добре, слухайте! Довгоочікувана історія Пінкі Пай!

- Я щойно з'їла кекс... гаразд, чотири кекси, коли піднялася у свою кімнату за речами для розіграшів. Рейнбоу хотіла піти того дня жартувати, і це звучало

супер весело, тож я мала зібрати свої штуки. Але коли я туди дісталася, побачила в дзеркалі це дивне й моторошне обличчя.

- Гей! - сказав я, але Пінкі мене проігнорувала.

- Вона назвала себе Королевою Фейрі й щось там теревенила про те, що використає замок Пенумбри як плацдарм для вторгнення. Сказала, що хоче прибрати мене з дороги, і все те, що я вже вам казала. А тоді — шух! свиш! — і раптом я вже в іншому тілі!

- Я швидко здогадалася, що сталося. Буває, я даю думкам блукати, і тоді бачу такі світи у своїй уяві, але, мабуть, ніколи не розуміла, що це справжні паралельні світи. Так, Твайлайт, я знаю, що таке паралельні світи, не перебивай.

- От я й стояла, думала, що робити. Знала: мушу повернутися, щоб зупинити Королеву... Досі не можу повірити, що ви впоралися без мене! Коротше, треба було повертатися. А для цього треба було з'ясувати, де я й що в мене під рукою.

Тут я помітив, що Пінкі говорить не дуже по-пінківському, але, мабуть, це логічно. Я ж теж не говорю дуже по-... ну, як там мене звати. Гей, може, Пінкі знає?

Я не хотів перебивати, бо вона нарешті могла розповісти свою історію. За її словами, поки ми йшли луками в бік Еверфрі, вона дізналася мою адресу з водійського посвідчення, але так і не змогла зрозуміти, де це насправді.

Тож вона попросила у Таргета викликати таксі, що означає: мою машину, мабуть, уже тиждень як евакуювали й відправили на штрафмайданчик, бо вона просто залишила її на парковці. Що мене, втім, особливо не засмутило. Ви уявляєте Пінкі за кермом?

Що змусило мене трохи скреготати зубами, то це те, що вона віддала таксистові всі гроші, які знайшла в моєму гаманці. Якщо я правильно пам'ятаю, там було близько сотні баксів. Непогані чайові за три милі, але гаразд.

Вона знайшла мою квартиру, довго бавилася з ключами, поки підбрала потрібні...

- Серйозно, навіщо тобі два замки й десь із двадцять ключів? - спитала вона мене.

- Мені важко викидати старі ключі, - зізнався я тихо.

Коротше, вона зайшла до квартири й почала думати, що ж робити.

- Я трохи посиділа, напружуючи мізки, як раптом почувся дивний стогін, - розповідала Пінкі. - І просто посеред кімнати з'явилася велика синя будка! Звідти вийшов чоловік, назвався Доктором, назвав мене "міжвимірною точкою часової конвергенції" й запросив всередину. І, вау! Усередині будка була набагато більшою! Він сказав, що спробує допомогти мені повернутися додому. Я була врятована! Або так мені здалося...

Я лише витріщився на неї. Справді?.. Це що, сам Доктор з'явився в моїй квартирі? Мій фанбойський мозок

вибухнув і відключив півсвідомості, решта лише потріскувала й іскрила.

- Ми разом трохи помандрували, але він випадково залишив мене на якомусь космопорті. Там я зустріла Мела та його команду. Вони запропонували взяти мене з собою на корабель *Сереніті*, доки Доктор мене не знайде. Вони дали мені цього капелюха й фетровий, щоб я краще вписувалася.

Стій, сказав мій мозок. Це вже *Світлячок*? Що за...

- У нас виникли проблеми з Альянсом, і я потрапила в рятувну капсулу...

У Сереніті були рятувні капсули? здивувався я.

- ...і я приземлилася посеред гарного сільського краєвиду, де жили люди десь уполовину нижчі за мене. Виглядали майже як люди, тільки з великими ногами. І, коротше, я втягнулася в похід, щоб знищити якесь Кільце, яке було в одного з них...

Стій-стій-стій.

- Пінкі, - спробував я. Марно.

- ...що ми зрештою зробили, але тоді відкрився портал і засмоктав мене. Наступне, що я пам'ятаю, — я тікаю від білих блукачів за Стіною! Зима прийшла!

- Пінкі! - ще раз. Нуль реакції.

- Коротше, я бігла, поки не зустріла якогось Неда Старка, який мені страшенно нагадав одного хлопця з

Середзем'я. Він познайомив мене зі своїм кузеном Тоні, і той відвіз мене назад на твою Землю, але потім йому знадобилася моя допомога у відбитті іншого вторгнення інопланетян.

- Стій хвилинку...

- Тож, ми разом збудували велетенського робота! Він одягнув свій костюм Залізної Людини, я сіла в Залізного Велетня, і ми відбили напад! Після того він допоміг мені створити міжвимірний ключ. Це та палка, яку я тримала, коли сюди потрапила. А рукавички я вдягла через велику ймовірність вибуху при використанні. Ось так я й опинилася тут!

Пінкі зупинилася, сяючи усмішкою. Поні лише витріщалися, геть розгублені. І правильно — вона ж щойно протягла їх крізь половину поп культури Землі за кілька хвилин.

- Я тобі не вірю, - сказав я рівно.

- Ти... не віриш? - спитала вона, зненацька занервувавши.

- Ні.

- Чому?

- Просто якось дивно, що ти побувала лише в тих світах, які є в моїй DVD-колекції.

Пінкі знітилася, і я зрозумів, що мав рацію.

- Ти весь цей тиждень сиділа в моїй квартирі й дивилася DVD, так? - запитав я.

Вона відвела погляд, знітилася, потім нарешті зізналася:

- Так.

- Але... чому? Чому ти нам не сказала?

- Бо я мала повертатися, щоб урятувати всіх, але не знала як! - відповіла вона схвильовано. Чудово, тепер я відчував вину. - Я не хотіла, щоб усі подумали, ніби я просто... веселилася, поки інші були в біді!

Я зітхнув.

- Ну, я, мабуть, можу це зрозуміти. Я ж був досить добре знайомий з Еквестрією ще до того, як потрапив сюди, але навіть я б не знав, куди на Землі йти, щоб дізнатися, як потрапити сюди».

- О, це нагадало мені. Я знайшла DVD з собою та своїми друзями, - сказала Пінкі надто вже невимушено, щоб це не злякало. - Експрес Дружби?

Я почав трохи панікувати, а Твайлайт, яка намагалася встигати за розмовою (славна вона), нарешті втратила терпіння.

- Гаразд, що таке "ді-ві-ді" і чому ми там?

- Це важко пояснити, Твайлайт. Але ти знала, що в нього є фігурки з нами? Маленькі іграшки, деяким навіть можна розчісувати гриви.

- Е-е... - почав я, намагаючись перебити. Чомусь я раптом увесь спітнів.

- Він справді тебе любить, Твайлайт, - продовжила Пінкі з дразливим усміхом. Думаю, вона досі не пробачила мені, що я скористався її Елементом.

О, так ось як виглядає тунельний зір! Круто, сьогодні я дізнався.

- Що? - спитала єдиноріжка.

- Так, у нього фігурок із тобою більше, ніж із кимось іншим.

Твайлайт подивилася на мене підозріло, і я розривався між тим, щоб почати гіпервентилювати чи просто знепритомніти прямо зараз. Я обрав панічну спробу відволікти, яка ніколи не працює.

- Гей, стривайте! Пінкі ж досі не розповіла, як вона сюди потрапила!

- Ой, справді, - сказала Твайлайт, відвернувшись від мене. - Пінкі?

Свята Селестіє! Спрацювало!

Пінкі підморгнула мені, і я зрозумів, що ми ще обов'язково обговоримо *Мій Маленький Поні*, але наразі вона мене відпустила.

- Ну, як я казала. Я просто сиділа в квартирі кілька днів, дивилася ті ваші DVD. Потім мене осінила ідея. Мовляв, там не було магії, але була технологія. І, можливо, я

могла змусити технологію працювати так, як колись змушувала працювати магію.

- А як ти змушуєш магію працювати? - запитала Твайлайт, пожвавившись. Уявляю, що вона сподівалася нарешті почути довгоочікуване пояснення щодо *Пінкі-чуття*, але розчарувалася, бо відповів я.

- Ось так, - сказав я, витягши з-за її вуха кекс.

- Що?.. Як? Звідки це взялося? - спитала Твайлайт.

- Ти забуваєш, із ким говориш? - відповів я й простягнув кекс. - Хочеш шматочок?

Вона похитала головою, а я з'їв усе одним шматком. Трохи черствий, але смачний.

- Бачиш, він розуміє, - сказала Пінкі. - Треба просто очікувати, що все спрацює, — і воно працює. Тож я почала майструвати, вірячи, що будь-що, що я зберу, зможе повернути мене додому.

- Ого, це круто! - сказав я.

- Довелося розібрати ту велику металеву коробку на твоєму столі на деталі, - сказала вона.

- Велику... металеву коробку? - спитав я, відчуючи, як кров холоне.

- Так, вона була чорна? Під'єднана до чогось, що виглядало як менша версія дзеркала, на якому я дивилася ті DVD?

- Мій... комп'ютер... - промимрив я, сам почавши відчувати себе Скайджі.

- Все гаразд? - спитала Пінкі, щиро стурбована. - Це не було погано, правда?

Аргх. Хоча знаєте що? Пінкі якось розібрала мій комп'ютер, щоб створити пристрій, який переніс її з Землі в Еквестрію. Це ж неймовірно круто. А комп'ютер я завжди можу купити нови...

- І довелося розібрати те велике DVD-дзеркало теж, - сказала Пінкі.

Я відчув, як сіпнулося моє ліве повіко при новині про загибель майже нового п'ятдесятидвохдюймового плазмового телевізора. Пінкі продовжила пояснювати.

- Я не жартувала, коли казала, що боялася вибуху ключа виміру, коли його використаю. Я ж не хотіла підірвати твоє тіло...

- Дякую, - сказав я, похитуючи головою, щоб очистити думки. Усього лише телевізор, його можна замінити.

- ...тож я пішла в місце, яке називається "молл", і купила там товстий плащ, важкі рукавиці й протигаз — на випадок, якщо все вибухне. А капелюх я взяла, бо він мені здався крутим.

Я глянув на капелюх. Виглядав він, справді, непогано.

- Гарний вибір, - схвалив я.

- Дякс! - сказала вона.

- Він справді виглядає круто, - додала Рейнбоу Деш.
- Таки правда, еге ж? - погодилася Пінкі.
- Стояти! - вигукнув королівський гвардієць.
- Що? - сказали ми всі разом.

Так, я скоро повернуся. Треба розібратися з цим.

Не хвилюйтесь, все добре.

Я маю на увазі, мене ж не заарештовують чи щось таке. Але все одно я гадки не маю, як це сталося так, що ми навіть не помітили. Раптом — пегаси всюди! Вони приземлилися довкола нас, кілька навіть із колісницями, в яких було ще більше поні, включно з двома дуже знайомими. Один єдиноріг одразу ж приклав копито до обличчя, щойно нас побачив, а інший, земний поні, зробив ось що:

- Оце вони! Ота втекла з божевільні, а це ті, хто допомагав їй втікати! - закричав Більше-не-Флетс, вказуючи на мене копитом. Він, мабуть, встиг повернутися в Понівіль, поки ми продиралися крізь ліс, швиденько прийняти трав'яну ванну в спа, а тоді викликати вартових, щоб ті нас забрали.

- Бачите? - продовжував він. - Оце, мій сержант! Я знаю, що він виглядає як маленька лошиця, але це все через отруйний жарт, крізь яку нас змусила пробігти та божевільна кобила!

- Террас, заспокойся, - озвався до нього своїм милим дитячим голосом Сіннамон Свірл. - Насправді виявилося, що...

- А це якийсь дивний інопланетянин! - знову перебив Террас, його голос злетів у істериці на найвищі ноти, поки він показував на Пінкі. - І тепер я взагалі нічого не розумію!

- Твайлі, хочеш це пояснити? - спитав Шайнінг Армор, зістрибуючи з колісниці, закінчивши своє фейспалм-копито.

- Привіт, братику, - усміхнулася Твайлайт.

- У тебе є брат? - спитав я, удавано здивовано. - І відколи?

- Від завжди, - відповіла Твайлайт, кинувши на мене розгублений погляд і повністю пропустивши повз увагу мою жартівливу, але не таку вже й смішну репліку.

- Вона твоя сестра? - перепитав Террас, виглядаючи водночас і спантеличеним, і трохи наляканим.

- Я вже жартував про це, - нагадав я.

- Террас, - знову спробував Сіннамон Свірл. - Це правда, гаразд? - Схвильований жеребець глянув вниз на маленьку лошицю. - Я знаю, це звучить божевільно, так? Але та рожева кобила — не псих. Дивна, так, але не псих. Він справді інопланетянин, і саме цей інопланетянин — та кобила. Вони застрягли в тілах одне одного.

Террас кілька секунд витріщався на нього, потім заверещав:

- Вони й до тебе дісталися! О, Серже, пробач! Я знав, що не варто було залишати тебе з ними!

Він підхопив протестуючу лошицю в обійми, заливаючись сльозами.

- Будь ласка, пробач мене, напарнику! Тебе зазомбували, і всього за два дні до твоєї відставки з поліції Понівіля!

- Відпусти мене, ідіоте! - закричав Сіннамон Свірл, обрушуючи на нього шквал вражаючих ударів копитами.

- Пане, будь ласка, відпустіть і відійдіть від неповнолітнього, - сказав один із вартових.

- Та, чи всі вже заспокоються?! - гримнув Шайнінг Армор. - Я зараз розберуся, що тут відбувається. Твайлайт? Поясни, будь ласка, чому я тільки-но продерся через пів Еквестрії за, можливо, не зовсім стабільним поліцейським, аби знайти тебе, твоїх друзів, лошицю й інопланетянина посеред глушини.

Тож, ми влаштували імпровізований табір, бо й так уже сутеніло. Вартові привезли купу припасів, ми мали намети, і скоро багаття весело палало, поки Твайлайт усе пояснювала. Ну, майже все. Думаю, були частини, в які навіть вона не могла до кінця повірити, хоч і бачила все на власні очі.

Коли вона закінчила, Шайнінг Армор підсумував це так:

- Гаразд. Отже, я маю, що твоя подруга Пінкі та цей інопланетянин помінялися тілами, бо якась там “Королева Блискуча Чихуахуа” хотіла захопити Еквестрію, - він читав із нотаток, - і через це всі в місті подумали, що Пінкі збожеволіла, коли насправді інопланетянин у її тілі казав правду. Потім “моторошний лікар із голковою манією” замкнув інопланетянина, а той

утік, бо “Пінкі Пай”, і “по-ніндзяшному” добрався до “деревобібліотеки”. Ви зібрали друзів, використали Елементи Гармонії, щоб побити Королеву, тоді справжня Пінкі Пай з’явилася нізвідки, “бо вона ж крута”, і в процесі розбила дуже дороге дзеркало. Це більш-менш так?

- Е-е. Було б логічніше, якби Пінкі-Хлопець не перебивав увесь час, - сказала Твайлайт.

- Зачекай, Пінкі-Хлопець? - перепитала Пінкі.

- Я не пам’ятаю свого справжнього імені, - пояснив я. - Королева щось накрутила в моїй голові.

- Ох, Господи, - сказала Пінкі. - Чого ж ти відразу не сказав? Ось.

Вона витягла мій гаманець, дістала водійське посвідчення й показала мені. Я кліпнув від щасливого здивування, коли моє ім’я раптом стало на своє місце в пам’яті.

- Ого, - промовив я, відчуючи приємне тремтіння в мозку. - Дякую, Пінкі! Ти навіть не уявляєш, що значить не знати власного імені!

- Нема за що. Хочеш, я потримаю це при собі? - сказала вона, вказуючи на гаманець.

- Так, будь ласка, - відповів я, і вона сховала його назад. Я повернувся до Шайнинга й сказав. - ...

Далі я не встиг, бо мене одразу перебила Рейнбоу Деш.

- Стій! Не тримай нас у напрузі! Як тебе, дідька, звати?

- Ой! Вибачте, поні. Я мав би представитися як слід. - Я підвівся й злегка вклонився. - Радий знайомству, мене звати Ален.

- Раді знайомству, Ален, - сказали всі, крім Деш. Вона ж просто витріщилася на мене, а тоді вибухнула реготом.

- Ален-інопланетянин! - вигукнула вона, в захваті від власної дотепності. Її сміх виявився заразним, і скоро ми всі вже реготали до сліз. Звучить безглуздо, і жарт не аж такий кумедний, але, чорт забирай... день був довгим. Ми щойно перемогли Королеву Фей після того, як упоралися з її голкоманіячним поплічником, і втекли від сказаної Скайгі та її демонічної мітли, тож не дивно, що нас накрило післястресовим сміховим нападом!

Після цього ми чудово провели час. Просто балакаючи, сміючись, ївши та жартуючи. Це був найкращий момент відтоді, як я потрапив у Еквестрію, і це багато про що говорить. Було неймовірно.

Ми співали пісні, я вивчив кілька нових еквестрійських табірних пісень — це було круто! Ділилися історіями, жартували... навіть Сіннамон Свірл долучився, коли зрозумів, що вартові не збираються глузувати з його... проблеми.

- Важко, друже, - сказав понурий земний з варту, коли Сіннамон закінчив свою історію.

- Та не так уже й погано, коли звикнеш, - відповіла лошиця. - І я знаю, що зможу знову стати собою, щойно

повернуся в Понівіль. Ще одна ніч у тілі лошиці мене не вб'є.

Ага, точно. Вартові мали відвезти нас усіх назад у місто, висадити Сіннамона й Терраса, а решту доставити в Кантерлот до Принцес. Ура, не доведеться знову продиратися крізь Еверфрі!

І, звісно, була одна незручна розмова. Та сама, де мені довелося пояснювати, чому в мене в квартирі є поні-ляльки всієї шістки й чому з Твайлайт їх більше. Хоча, чесно, їх не так уже й багато. Пара фігурок з «blind bag», одна лита, одна з гривою для розчісування, ще кастомна й плюшева, які я купив на фан-сайті. Це ж не божевілля, правда?

- Ну, що я можу сказати? - виправдовувався я. - Ми ж не дивимося на вас напряду. Ми дивимося історії, які пишемо на основі вас, і вони випадково збігаються з тим, що справді відбувається з вами, більш-менш.

- А чому ж тоді так багато фігурок зі мною? - спитала Твайлайт, виглядаючи трохи наляканою.

- Ага, а чому не зі мною? - втрутилася Рейнбоу Деш. - Я ж найкрутіша!

Я почервонів, а тоді почав пояснювати:

- Так, ти найкрутіша, Рейнбоу Деш. А Флаттершай — наймиліша, Реріті — найгарніша, Пінкі — найсмішніша, а Епплджек — найпрактичніша й найнадійніша. У вас у всіх є свої чудові риси, і я вас усіх люблю. Але Твайлайт... вона *адоркублива*.

- Адоркублива? - перепитала Твайлайт, скрививши мордочку від нерозуміння. - Це взагалі слово?

- Бачите?! - вигукнув я, вказуючи на неї. - Адоркублива! Поєднання "чарівна" і "дурна". Вона така мила й ботанська, що я ледве стримуюсь, аби не пищати від розчулення щоразу, як її бачу!

Шайнінг Армор виглядав розривається між бажанням захистити сестру і бажанням розреготатися з її очевидного збентеження. Він обрав сміх, коли Твайлайт видала «іп!» на рівні Флаттершай і сховалася під копита.

Оце було фатально. Усі інші теж розсміялися з бідної Твайлайт, і вона не вийшла з-під копит, доки регіт не стих. Коли ж підняла голову, то тільки щоб зиркнути на мене.

- І це все? - спитала вона, явно сердита.

- Ну... ти ще й фантастична в магії, - додав я. - Це багато важить. І ти можеш планувати й організовувати краще за будь-кого! У тебе неймовірні навички, просто бракує трохи соціальної обізнаності. Оце й робить тебе такою милою.

Вона знову зашарілася. Точніше, продовжила червоніти ще сильніше, ніж до того, й сказала:

- Ти справді вважаєш мене милою?

- Ви всі милі! Усі поні милі! - випалив я в паніці, бо Шайнінг Армор явно перейшов із «піджартовую» в режим «захистити молодшу сестру». - Це ж, як мінімум,

90% того, що значить бути поні! Еквестрія працює на к'ютонії!

- А Шайнінг Армор милий? - спитала Твайлайт, злегка хіхікнувши.

Я глянув на жеребця. Він глянув на мене. Я підняв брову. Він насупив свої в попереджувальному стилі. Я у відповідь скосив очі й почав смішно смикати бровами. Він розсміявся, а це означало, що переміг я.

- Він був би значно милішим, якби зробив щось із гривною та хоч трохи підфарбувався, - сказав я, і напруга розсіялася ще одним вибухом сміху.

Ми знову перейшли до безпечніших тем, і Пінкі та я довели табір до сліз сміху нашими імпровізованими комедійними номерами. Ми безупинно підхоплювали один одного, хтось починав жарт, а інший завершував його, або ж імпровізували разом, мов відточений комедійний дует. Уявляєш? Дві Пінкі Пай! До кінця вечора у мене так боліли ребра, що заснути я зміг лише через повне виснаження від сміху.

Але все ж я заснув. Пінкі, надто висока, щоб поміститися в будь-який понячий намет, спала в одному з екіпажів під ковдрою. Вартові тримали чергування, щоб усі решта могли спокійно відпочити.

Вранці сніданок приготували гвардійці, що, на жаль, означало — більше ніяких Флаттер-млинців. Шкода, ті штуки неймовірно смачні! Мушу не забути запитати, як вона їх робить. Потім ми все зібрали, сіли в екіпажі...

Ну, я навіть не знаю, чи зможу адекватно пояснити, як це — летіти у відкритому екіпажі, що його тягнуть пара пегасів. Це. просто. неймовірно! На мить я навіть побажав бути Рейнбоу Деш замість Пінкі Пай, бо політ ось так — це щось неймовірно круте!

Вітер шарпав наші гриви, окрім Реріті, яка наклала якийсь захисний бар'єр, аби врятувати свою зачіску. На жаль для неї, цей заклин мав побічний ефект — усе, що вона говорила, звучало так, ніби йде з дна колодязя. Ніхто їй не сказав, як це смішно... і ми тихенько реготали!

Земля мчала під нами з приголомшливою швидкістю: коричневі рівнини змінилися темною зеленню Еверфрі, а ті швидко перейшли в ніжні й лагідні зелені відтінки Понівіля ще до того, як я встиг усвідомити. Ми плавно приземлилися неподалік міста й вирішили влаштувати перерву на обід перед останнім ривком до замку.

Гвардійці рушили до кав'ярні відпочити й перекусити, а мої понячі друзі попрямували до Цукрового Куточку, окрім Флаттершай, якій треба було швидко перевірити, чи з її тваринами все гаразд, і Твайлайт, яка хотіла впевнитися, що Спайк у порядку.

Я ж пішов із Сіннамон Свірлом і Террасом у пошуках спа. Террас, гадаю, пішов через почуття провини перед Сіннамоном, а я — ну, з тієї ж причини, чесно кажучи. Адже саме мій жарт це з ним зробив.

Мушу сказати, Понівіль мене й досі вражає! Я йшов поруч із ними, хихотів сам до себе якимось моторошним

сміхом, думаючи, що веду лошицю на бульбашкову ванну. Та далеко ми не встигли, бо в натовпі пролунав крик:

- Це мій малюк? Це мій Сіннамон Свірл?!

- Вибач, Сіннамон, - винувато сказав Террас до наляканої лошиці. - Я... трохи розповів твоїй мамі, що сталося.

- Що?! - заверещав лоша в паніці.

- Вибач! Вона мене лякає!

Вулицею на нас мчала кремова, кремезна, середнього віку кобила з голодним блиском в очах. Я глянув на лошицю поруч із собою — він скиглив, трясся й вчепився мені в ногу, зблідлий, як крейда. З відчаєм глянув на мене й простогнав:

- Допоможи!

- Що?

- Це моя мама! Вона завжди хотіла доньку! У мене п'ятеро братів! П'ятеро! Вона ніколи не припиняла намагатися, і тепер думає, що в неї нарешті є дочка! Допоможи!

Коли та кобила мчала на нас вулицею, я підняв Сіннамона й притис до себе, а він уперше не спробував зацідити мені копитом у ніс.

- Відійди від мого малюка! - заверещав я, а вона різко зупинилася, ошелешено кліпаючи. Подивилася на Терраса, але той тільки знизав плечима й відвернувся.

- Це мій малюк! - закричала вона у відповідь. Довкола вже зібрався натовп.

- А от і ні! Мій, божевільна! - огризнувся я.

- У тебе немає малюка, Пінкі Пай! - недоречно вигукнула з натовпу Бон-Бон.

- О, дякую, цукрова-дупо! - огризнувся Сіннамон, чіпляючись за мою шию, мов за рятівний круг.

Я вже відкрив рота, аби видати дотепну відповідь, коли мати Сіннамона врізалася в мене, наче таран. Лошиця полетіла вбік, а його мати зробила вражаючий кидок і зловила його. Лежачи, задихаючись, я бачив, як вона тягне Сіннамона геть.

- Мій! Моя маленька донечка! Нарешті!

- Ніііі! - кричав Сіннамон, тягнучи копита. - Допоможіть, ви, колосальні придурки!

- Мій син! - радісно вигукувала кобила. - Моя донька! Це мій син і моя донька!

- Ви всі прииидурки! - відлунювало ще деякий час, а я нарешті перевів подих.

- Ми повинні йому допомогти! - видихнув я.

Террас поклав мені копито на плече й сумно мовив:

- Забудь, Аллене. Це Понівіль.

Я витріщився на нього в повному здивуванні, а тоді різко відкинув його копито.

- Ти не міг цього сказати. Це неможливо.

- Що?

- Де вона живе?

- Не знаю. І навіть якби знав, не пішов би туди. Та кобила повністю з'їхала з глузду.

Я насупився, потім зітхнув і рушив сам шукати лоша. Террас же поплівся геть, мабуть, на роботу. Чесно, цей хлопець... Ледь став більш об'ємним персонажем — і відразу виявився боягузом. Таке розчарування.

Я ще годину тинявся Понівілем, прислухаючись, чи не почую малого. Бо ж скільки в Понівілі може бути лайливих лошиць, що волають на всю глотку?

Після п'ятої спроби вискочити з-за рогу на «А-га!» перед наляканими Даймонд Тіарою чи Сілвер Спун я здався. Може, після того, як ми з Пінкі поміняємось назад, варто буде попросити її підсунути мамі Сіннамона «особливу» пляшечку трав'яної ванни.

Я зустрівся з іншими в Цукровому Куточку, прихопив коробку кексів на дорогу (адже настав час вирушати) і розповів, що сталося. Деш, звісно, ледь не померла зі сміху, інші теж хихотіли. Та Твайлайт і Пінкі погодилися, що спробують знайти його і підкинути мамі пляшечку з ліками.

Пегаси знялися в небо, і Понівіль лишився позаду. Коли ми пролітали, я побачив знайоме обличчя: блондиниста лошиця з косичками, запхнута у мереживну рожеву

сукенку, тягнула копита з вікна другого поверху одного з будинків. Він щось кричав, і, мабуть, добре, що я не чув слів. Я лише сумно махнув.

Прощавай, Сіннамон Свірл. Прощавай.

Але попереду був політ, кекси й друзі для розмови, тож я вирішив зосередитися на цьому. Наступна зупинка — Кантерлот!

Це місце — просто неймовірне!

Я серйозно, я не хочу викликати заздрість, чи щось подібне, але... вау!

Сонце вже було трохи за полудень, коли ми влетіли за межі Кантерлота. Місто виявилось значно більшим, ніж я уявляв: уздовж дороги тяглися маленькі передмістя. Сам Кантерлот сяяв білизною, прикрашений безліччю золотих акцентів — саме так, як і очікувалося. Справжні водоспади спадали зі схилів гори, виблискуючи на сонці й розсипаючи веселки донизу. Це було захопливо красиво.

Звісно, це нас не змусило замовкнути. Замовкнути мене змусило лише те, що я звисав з усіх боків карети водночас і безперервно белькотів про все, що бачив. Я не міг себе стримати! Це було так круто, а он там удалині вже виднівся Кантерлот!

Карет у нас було кілька. Я їхав із Пінкі, Реріті та Флаттершай. Твайлайт була в іншій — разом із братом та Епплджек. Думаю, їй було трохи ніяково зі мною після тієї «дуже мила» минулої ночі.

Та нічого. Я все одно чудово провів час! На жаль, кексики не пережили поїздки. Їхню жертву буде згадано з теплотою.

Я був надто збуджений, щоб вести бодай якусь осмислену розмову, окрім «Подивись туди! Ооо! Вау, глянь сюди!», тож інші троє спілкувалися без мене.

Пригадую, що Пінкі щось згадувала про Землю чи щось таке, але, чесно, уся та подорож для мене була суцільною розмитістю.

Нарешті ми приземлилися у дворі замку й вистрибнули з карет. Моє серце калатало з шаленою швидкістю. Та це ж я стою просто біля Кантерлотського замку! І він такий високий! І гострий!

Нас провели всередину, і я був страшенно знервований, крокуючи коридорами. Усюди стояли речі, які, мабуть, були дуже стародавні: картини й гобелени, вази на п'єдесталах і в нішах, дивні маленькі статуетки... усе це скидалося на музей, у якому просто мешкають поні.

Невдовзі нас вісьмох (Шайнінг Армор теж приєднався) попросили зачекати біля приймальні Принцес, одразу за тронною залю. За кілька хвилин нас запросили всередину, і там була вона: Принцеса Луна.

Вона піднялася з трону (того самого, що можна побачити у вступі до мультфільму) й зійшла сходами назустріч нам.

- Твайлайт Спаркл! Як добре бачити тебе знову! І вас усіх також!

Я був вражений. Вона глянула на Пінкі в моєму тілі й навіть оком не моргнула, хоча, здається, ніхто тут і гадки не мав, що таке «людина».

Ми швидко розповіли їй, що сталося. Луна іноді ставила питання, але загалом давала нам викласти всю історію. Коли ми закінчили, вона повернулася до мене й

подивилася так уважно, що я відразу відчув сильне хвилювання.

- Отже. Що наш відвідувач думає про Кантерлот? - запитала вона. І цього вистачило, щоб моя тривога розвіялася, а язик увімкнувся на повну.

- О боже, це так супернеперевершено-фантастично, що я досі не можу повірити, що тут, це як сон, ого, цей замок просто дивовижний і все тут таке старе, ну я не про вас, Принцесо, хоча ви, мабуть, і справді старенька, трохи, але ви зовсім не виглядаєте, ви така гарна, а ваша грива — це щось неймовірне, я хотів би доторкнутися, а ще картини класні, і гобелени теж, і ці скульптури виглядають дуже дорогими, і я не впевнений, чи це справжнє золото на підлозі, але, думаю, так, і я дуже хочу доторкнутися до вашої гриви, як вона так робить?!

Луна лише кліпнула очима після цього словесного шквалу, а я стояв перед нею з усмішкою й кліпав у відповідь.

- Ну й що? - спитав я за хвилю.

- Ну й що? - розгублено перепитала вона.

- Можна? Ну, доторкнутися до вашої гриви?

- Я... ні. Вибач, маленький... поні?

- Ех... - надувся я.

- Прошу, не роби так.

- Не робити що, Принцесо?

- Ці очі... ці кляті, щирі... арг'х! Гаразд! Ти можеш доторкнутися до королівської гриви, але лише на мить!

- Ура-а-а!

Я підскочив і занунив копито в ефірну гриву Луни. Це відчуття просто неможливо описати. Мабуть... як прохолодна суха вода, що тече й кружляє навколо мого копита й ноги, з відчуттям прихованої сили, майже ніби воно гуло електрикою. Це не зовсім правильно, але ближче описати я не можу.

- Досить, - сказала вона за мить. Для мене цього було замало, але для неї, мабуть, уже забагато, особливо коли я почав хихотіти. Що скажеш? Лоскотно ж!

- Я накажу принести одне з Дзеркал Душ Селестії й доставити його в передпокій, - сказала Луна, й один зі слуг одразу побіг виконувати наказ. - Також я негайно напишу сестрі, повідомивши про те, що сталося. Не маю сумнівів, що вона захоче негайно повернутися й розібратися в цих справах особисто.

Потім Луна наказала Шайнінг Армору повернутися на службу, що він і зробив, а нам — піти перекусити й чекати неподалік на її поклик. Ми так і зробили. Але під час трапези мене раптом щось почало непокоїти. Я щось забув. Щось важливе. Я ставав дедалі тихішим, і зрештою Твайлайт запитала:

- Алене, щось сталося?

- Так, - відповів я низьким голосом. Усі розмови вмиють стихли, і решта подивилися на мене з тривогою. - Але я не можу згадати... щось не так...

І раптом мене осінило. Я зрозумів, що це було!

- Що саме? - стурбовано спитала Твайлайт.

- Я... я не можу повірити, що забув це... - відповів я.

- Що саме? - перепитала Реріті, широко розплющивши очі.

- Стільки часу минуло. Стільки часу... - промовив я з недовірою.

- Та вже скажи нарешті! - вигукнула Пінкі, звучачи роздратовано.

- Пінкі! - підскочив я на задні ноги й ухопив її (якимось дивом) копитами. - Я зовсім забув! І ти теж забула!

- Що?! - злякано відповіла вона.

- Я новенький!

- А?

- Новенький! Я ж новенький! Не лише в Понівілі, а й у самій Еквестрії! І я так і не отримав своєї вечірки!

Усі інші лише застогнали й повідкидалися на спинки стільців, але Пінкі схопила мене за голову й пильно глянула мені в очі.

- О, бідолаха! - сказала вона, а тоді обійняла мене. І це було дивно. Я ж отримував обійми від Пінкі Пай і від

себе самого водночас. Важко це уявити, чи не так? - Перш ніж тебе відправлять додому, я особисто обіцяю влаштувати для тебе найбільшу й найкрутішу вечірку, яку тільки можна скласти менш ніж за годину!

- Дякую, Пінкі! - сказав я, ледь стримуючи сльози від хвилювання. - Дякую тобі величезне!

- Ви двоє — просто смішні, - сказала Твайлайт, на що Пінкі відповіла: - Адоркабл!

Твайлайт почервоніла й знову втупилася у свою тарілку.

Невдовзі після цього Луна знову покликала нас. Цього разу ми зустріли Принцесу в її особистому кабінеті, і там уже стояло дзеркало. Я подивився на нього з легкою розгубленістю.

- Я очікувала чогось крутішого, - сказала Рейнбоу Деш. Я з цим повністю погодився.

Дзеркало виявилось великою, сильно відполірованою брилою, схоже, срібла. Але як би не полірувати срібло, воно все одно не зрівняється з гарним скляним дзеркалом. У ньому ми виглядали трохи як у кривому відображенні.

- Отже. Ось дзеркало, - сказала Принцеса. - Бажаєте повернутися у свої тіла просто зараз?

Я здивувався. Думав, нам доведеться знову йти до Скайгі. Хоча після всієї тієї історії з її дзеркалом я сумнівався, що вона буде рада нас бачити.

- Ем... Ви зможете це зробити, Принцесо? - несміливо запитав я.

- Так, - коротко відповіла вона. - Селестія не єдина, хто вміє користуватися чарами цих дзеркал.

- О. Може, нам все ж варто почекати на неї? - сказала Пінкі, з недовірою поглянувши на дзеркало.

- Не будь смішною. Це не складно. А тепер ідіть сюди, і я поміняю ваші мізки місцями.

- Ніііі! - вигукнули ми з Пінкі одночасно.

- Не змушуйте мене кликати варту, - сказала Луна. - Довіртеся мені. Я це зроблю. Ви нічого навіть не відчуєте.

Пінкі й я глянули одна на одну, потім на Луну — й кивнули. Її ріг засвітився, і Дзеркало Душ теж почало світитися. Твайлайт спостерігала з пильною цікавістю, мабуть, намагаючись розібратися, як саме працює закляття.

- Ну, якщо тільки все не піде жахливо шкереберть, - додала Луна, коли її ріг спалахнув яскравіше.

Стривайте, що?

Відчуття було дивне. Наче мене раптом хтось почав тіснити. Мене відкинуло назад, я гепнувся на бік, копита вислизнули з-під мене.

- Уф, - видушив я, кліпаючи очима й намагаючись підвестися. Ноги чомусь не слухалися. - Хтось запам'ятав номер того автобуса?

- Ноупі-доупі, - відповіла Пінкі Пай. - Але вдарило добряче!

Ми обоє зрозуміли, що щось не так, приблизно одночасно.

- Що за хей щойно сталося?! - вигукнули ми в один голос, тим самим ротом.

- Упсі, - сказала Луна. - Зачекайте, дозвольте глянути мої записи.

Принцеса швидко вийшла з кімнати, залишивши інших витріщатися водночас і на мене, і на Пінкі. Це було нескладно: ми обоє тепер сиділи в одному тілі. У її тілі, якщо точніше.

- З ким ти говориш? - запитала мене Пінкі. - Так, саме тебе я питаю.

Ем. Добре. Знаєш ті свої здібності — коли ти мрієш і бачиш інші світи?

- Ага.

Практично відтоді, як я тут опинився, я намагався використати цю силу, щоб передавати повідомлення у свій світ.

- О, круто! Виходить?

Поняття не маю.

- Пінкі, що відбувається? - втрутилася Твайлайт.

- Аллен і я зараз застрягли в одному тілі, - пояснила вона. Потім глянула на моє тіло, яке легенько штовхала Флаттершай.

- Здається, з ним усе гаразд, - мовила пегаска. І це було величезне полегшення, мушу сказати.

Ти збираєшся й далі так робити? - пролунав голос у моїй голові. *Власне, це моя голова.*

Це вже звичка. Вибач, якщо дратує.

Та ні, все окей.

Але тут доволі тісно, - додав маленький голос у моїй голові.

Хто це був?

Ой, вибач. Це моє підсвідоме.

О, круто! У мене теж є таке! Привітайся!

Привіт, приємно познайомитись. Я підсвідоме Пінкі Пай.

Це вже занадто.

Гей, ми не божевільні! Те, що в моїй голові одночасно розмовляють чотири голоси, ще не робить мене божевільною!

Ніхто так і не сказав! Я про ситуацію!

А, ну гаразд.

Може, допоможе, якщо уявлятиму свій внутрішній голос синім? - запропонував я.

Класна ідея!

- Пінкі Пай?

- Так, Твайлайт?

- Ти вже кілька хвилин просто стоїш і дивишся на стіну, кліпаючи. Все гаразд?

- Ага! Просто зараз у мене в голові купа додаткових голосів, ось і все!

Ну, гаразд... Можна я далі буду розповідати?

Та будь ласка.

Дякую. Отже, Пінкі пояснила іншим, що ми обоє мешкаємо в одному тілі, ще й з підсвідомими (які, до речі, відразу подружилися. Вони обмінювалися історіями про те, як важко нас стримувати, і які ми обоє буваємо безтолкові). Твайлайт та решта сприйняли це нормально. А Твайлайт навіть сказала: - Це не найчудернацькіша річ, яка трапилася цього тижня.

Мудрі слова, Спаркл.

Луна повернулася невдовзі, несучи у повітрі, оповитий магією, давній пожовтілий сувій.

- Здається, я бачу свою помилку, - сказала вона. - Я хочу спробувати ще раз.

- Може, почекаємо на Селестію? - обережно запропонував я. Очі Луни звузилися.

- Слухай, людячино! Я цілком здатна...

- Це Пінкі сказала!

- Ох ти, хитрюга, ні! - відрубала вона, забравши контроль над ротом.

- Тихо! - різко обірвала Луна, і ми удвох приземлили рожеву Пінкіну дупу на підлогу та замовкли. Її ріг знову засвітився.

Удачі, Пінкі Пай.

І тобі. Пам'ятай, я винна тобі вечірку!

Чекаю з нетерпінням!

Ріг Луни спалахнув, і цього разу я відчув потужний ривок, а потім ще один, ніби мене жбурнуло через кімнату. І саме тоді я зрозумів, що втрачаю доступ до...

Ха-ха! Оце сміхота! Він тепер у голові Флаттершай! О, мабуть, я можу робити те саме, що він... Привіт усім! Я Пінкі Пай! Луна знову облажалась, і Аллен опинився в голові Флаттершай. Вона не надто щаслива. Ну, ще б пак! Адже від самої себе не сховаєшся!

Луна знову накладає чари. Ой, тепер він у голові Реріті, а Реріті — у Флаттершай! Ми граємо у «мюзикл мізків», це так кумедно! Гаразд, Луна знову читає свої записи... Знову пробує. Сподіваюсь, цього ра...

Що за... Де я тепер? О, чудово. Я в тілі Пінкі Пай. Як Луна може так феєрично псувати це закляття? Воно ж не таке складне! Це просто варіація на тему «Вищої Альтернативної Когнітивної Кон'юнкції» Старсвірла Бородатого. Якби я був сильніший, міг би й сам його накласти! Стій, вона знову пробує...

Ааа! Дідько! Що сталося? О, прекрасно. Тепер я — Пінкі Пай! Оце вже важкувато буде пояснити вдома, особливо якщо Біг Мак має на Пінкі око. Чорт забирай, не можу повір...

Аааааа!!! Добре! Гаразд! Мене зараз знудить! Забагато переселень! Що тепер? О, знову в тілі Пінкі. З цим я впораюся. Краще скажу Луні, щоб...

Віііі! Це весело! Привіт, усьо...

Що?! Ніііі! Це так не кльово! Де мої крила? Чому я рожева?! Луна краще б...

Що? О ні, знову! Ну, це краще, ніж бути Реріті. Принаймні я земляна поні. Але все одно, мабуть, треба сказати Луні, що...

Бльорг? Що? Знову Пінкі? Добре, досить!

- Гаразд, Луна, досить уже! - вигукнув я. Принцеса здивовано глянула на мене, мабуть, бо ще ніхто й ніколи на неї так не кричав. - Серйозно, думаю, нам краще... зачекати. Бо від усіх цих переселень у тіла мене вже трохи нудить.

- Добре тоді, - сказала Луна з удаваною холодністю. - -
Якщо ти бажаєш дочекатися Селестії, тоді ми й
дочекаємося Селестії.

Принцеса Ночі розвернулася й гордо вийшла з кімнати,
а я озирнувся на решту.

- Ох, боже мій, ох, боже мій, - бурмотіла Твайлайт,
згорнувшись на підлозі й затуливши очі передніми
ногами.

- Це абсолютно неприйнятно, - сказала Рейнбоу Деш,
косо позираючи крізь розкуйовджену гриву.

- Ну, я гадаю, Пінкі має рацію. Краще дочекатися
Селестії, - сказала Флаттершай. Потім підійшла до
Епплджек, зняла з неї стетсон і рішуче насунула його
собі на рожеву гриву.

- Гей, ти могла б просто попросити! - сказала Епплджек,
широко всміхаючись і підстрибуючи на копитах.

- Фу, забагато волосся! - покаржилася Раріті. - І крил
недостатньо! Це жахливо!

- Е-е. Гей, - озвався я, швидко порахувавши. - А хтось
бачив Твайлайт?

І в цей момент моє тіло застогнало й піднялося.

- Що щойно сталося? - воно сказало. - О. Чудово. Тепер
я — людина.

Отже, підсумуємо:

Я знову в тілі Пінкі, Флаттершай — у тілі Твайлайт, Раріті — у тілі Рейнбоу Деш, Епплджек — у тілі Флаттершай, Пінкі — у тілі Епплджек, Рейнбоу — у тілі Раріті, а Твайлайт — у моєму.

Ура, гарна робота, команда!

Ми посиділи в передпокої в незручній тиші деякий час. Нікому не хотілося говорити.

На щастя, незабаром відчинилися двері, і Селестія спокійно увійшла. Вона... виглядала... неймовірно. Справді неймовірно. Слово «велична» навіть не передає того. Від неї йшло відчуття спокою, сили. Здавалося, вона цілковито контролює будь-яку ситуацію й власні емоції.

Вона тільки глянула на нас сімох і розсміялася.

- Це не смішно, Селестіє, - буркнула Луна позаду сестри.

- Ох, Луна, пробач, але це таки смішно, - відповіла Селестія, а ми, переселені в тіла, лише ніяково посміхнулися у відповідь.

- Я була певна, що згадала закляття правильно! Минуло ж понад тисячу років відтоді, як я востаннє його використовувала, але ж воно не таке й складне!

- Ні, - сказала Селестія, заходячи в кімнату й озираючись. - Не складне. Але варто було не користуватися єдиним Дзеркалом Душ у нашій колекції, яке несправне.

Всі одночасно повернулися до відполірованого срібного дзеркала в кутку кімнати. Магія Селестії обгорнула його й розвернула. На звороті дзеркала був великий стікер: *«Дефектне, не використовувати!»*

- Ох, - слабо мовила Луна, і моє серце (де б воно тоді не було) стислося від співчуття.

- Може, варто було наклеїти це й спереду? - запропонував я. - Щоб важче було проґавити?

- Гарна думка, - сказала Селестія. - Зроблю помітку. А тим часом... - Її ріг знову засвітився золотом, і з'явилося інше дзеркало. Це сяяло, наче ртуть, у бездоганно відполірованій рамі.

- Гадаю, я можу це виправити. Дозволите?

Ми всі нетерпляче закивали. Ріг Селестії засяяв ще сильніше, і я відчув, як нерви натягнулися, мов струни. Спалах — і я відчув знову, що мене кудись несе...

тук-тук-тук

Гей? Гей? Цей запис іде?

Ха-ха, жартую! Привіт, поні! Це я, Пінкі Пай, знову! Аллен попросив мене продовжувати його «звіт». Він навіть не певен, що це кудись передається, але хоче, щоб ви знали, що сталося. Якщо взагалі хтось читає.

Отже, Селестія розібралася з усім миттєво, що смішно казати, бо я знаю поні на ім'я Лікеті з Понівілю! У будь-якому разі, Аллен був дуже радий повернутися у власне тіло, а я — у своє, тож ура! Всі щасливі!

Ми сіли з Селестією й розповіли їй, що трапилось.
Почувши про Темну Королеву, Селестія тільки зітхнула й закотила очі.

- Вона більше дошкуляє, ніж становить небезпеку, - сказала Принцеса. - Дуже хотілося б, щоб вона припинила намагатися захопити Еквестрію.

- Вона виглядає, як блискучий піксі-чіха-хуа з рогом, - серйозно промовив Аллен.

Селестія тільки глянула на нього на мить, а потім розсміялася.

- І справді, схожа, чи не так?

У будь-якому разі, Селестія запропонувала одразу відправити Аллена додому, хоча й попередила, що шлях буде в один бік.

- Я можу відправити тебе додому, але не зможу повернути назад, - сказала вона серйозно. - Як тільки підеш, повернення до Еквестрії вже не буде можливим.

- Зачекай, - заперечив Аллен. - Але ж Пінкі якимось сюди потрапила, значить, це можливо!

- Хм. Так, вірно, - сказала Селестія, здивовано глянувши на мене. - Цікаво. Доведеться це дослідити. Може, є спосіб, про який я не знаю?

- Та й він не може йти зараз, - сказала я. - Я винна йому вечірку!

- О! А можна влаштувати її в Понівілі? - сказав Аллен. - Я хочу познайомитися з іншими поні на задньому плані! І обійняти Шукачів Пригод!

- Ну ти й справді фанат обіймів, - сказала Епплджек.

- О, це нагадало мені, - відповів Аллен із усмішкою, і тоді ніщо у світі не могло зупинити його від того, щоб обійняти нас усіх. Окрім Флаттершай, яка виглядала трохи схвильованою. Він зупинився, опустився на коліна й розкрив руки.

- Флаттершай? - сказав він. - Тобі не обов'язково, але я дуже хотів би обійняти тебе. Тобто... якщо я не надто страшний?

- Ти зовсім не страшний, - сказала Флаттершай із усмішкою й обійняла людину так само міцно, як він її.

Оу, як мило!

У будь-якому разі, того ж дня ми полетіли назад до Понівілію. Я мала спланувати вечірку для мого нового друга! Ми трохи поговорили дорогою.

- Мені так хотілося б залишитися довше, - сказав Аллен, коли ми летіли у возику, запряженому пегасами.

- Ну, а чому б і ні? - запитала я.

- У мене ж є друзі на Землі. І сім'я, яка хвилюватиметься, якщо я не повернуся. Та й... ну, мені подобаються людські дівчата, а тут із ними трохи дефіцит.

Це зрозуміло, мабуть.

- О, це нагадало мені, - сказала я. - У тебе на столі був такий прямокутничок, що дзижчав.

- Прямокутник? О, мій телефон?

- То воно так називається? Ну, гаразд. Я якось натиснула кнопочку “відповісти”, коли він задзижчав, і тоді воно заговорило, і сказало, що це твій бос, і чи ти виходиш на роботу.

- Аргх! - вигукнув Аллен.

- Я сказала, що в мене тут відбуваються дивні речі, і чи можна мені трохи відпочити. Бос сказав, що розуміє, і хай беру пару тижнів відгулу й повертаюся, коли почуватимуся краще.

- Справді? Вау. Дякую, Пінкі! Може, тоді я зможу залишитися трохи довше!

- А потім телефонувала якась Рейчел.

- Аргх! - сказав Аллен, ще голосніше. Усі поні глянули на нього. - Вибачте, - промовив він до них, а потім до мене: - Це моя дівчина.

- О. Ну, вона почала кричати на мене з приводу чогось, щойно я відповіла. Щось там про пропущену річницю?

- Аргх! - сказав Аллен. - Зачекай... але ж у нас немає річниці.

- Вона казала, що ти пропустив шестимісячну річницю, чи щось таке.

- Справді? Вау.

- Я сказала їй, що нічого про це не знала. Тоді вона ще більше накричала. Я сказала їй перестати бути вередливицею, і вона одразу замовкла. Потім сказала, що ви з нею “розійшлися” чи щось таке.

- Арр... почекай. Знаєш що? Мабуть, ти мені навіть допомогла.

- Справді?

- Так, вона трохи... божевільна.

- О, чудово!

У будь-якому разі, ми нарешті приземлилися в Понівілі, де я одразу ж заходилася влаштовувати найбільшу й найкрутішу вечірку з усіх можливих у *Цукровому Куточку*. На Аллена, звісно, витріщалися, але ж і на мене витріщалися, коли я була в його тілі.

Та він був настільки відкритим і привітним, що практично всі швидко його прийняли. Він навіть зробив, як обіцяв: знайшов ШП і обійняв їх! Вони залилися сміхом, коли він це зробив, і витріщилися на нього широко розплющеними очима, коли він сказав, що знає, що вони обов’язково знайдуть свої особливі таланти, і що він їхній великий фанат. А потім він додав:

- І навіть якщо ви ще не отримали к’юті-марки, хіба вся ваша праця й пошуки не варті того хоча б заради дружби, яку ви знайшли, та пригод, які пережили?

І всі троє закивали й усміхнулися. А тоді ще раз його обійняли.

Ми грали в купу ігор, з'їли надто багато солодощів, і просто весело проводили час і багато сміялися. А потім, коли вечірка закінчилася, сама Селестія з'явилася й запитала, чи хоче він уже додому.

- Можна я залишуся ще тиждень? - спитав він, і Селестія сказала «так»!

Отож, Аллен ще побув у містечку, відвідав усе й розмовляв із тими, кого він називав «поні на задньому плані», коли тільки мав нагоду. Здебільшого він питав їхні імена та чим вони займаються, і просто слухав із тією щасливою усмішкою на обличчі. З якоїсь причини його особливо зацікавила наша поштарка-пегас.

Нарешті тиждень минув, і ми всі сіли на потяг до Кантерлоту. Там на нього чекали Селестія та Луна. І Аллен, на подив усіх, запитав, чи можна йому їх обійняти! Я не могла повірити! А ще більше не могла повірити, коли вони погодилися! І він таки обійняв Принцес!

А потім настав час йому йти додому, і це було дуже сумно. Ми попрощалися, ще більше обіймалися (у мене аж м'язи для обіймів заболіли!). Ми плакали. Він плакав. Принцеси не плакали, але сумно усміхалися.

І тоді він сказав:

- Не знаю, чи зможу коли-небудь повернутися. Але повірте, я витрачу стільки часу, скільки буде потрібно, щоб знайти спосіб. Прощайте всі. Зустріч із вами — це найкраще, що сталося в моєму житті.

І тоді Принцеси наклали свої закляття. Яскраве світло осяяло Аллена, і потім — «поп!» — він зник.

І Аллен пішов, і мені стало трохи сумно, тож я завершу на цьому.

Бувайте, поні... тобто, всі! З вами була Пінкі Пай, кінець зв'язку!

Ага. Це знову я.

Знаєте, після того як я повернувся з Еквестрії, я думав, що більше не буду пробувати оці свої «репортажі». Тобто ж я втратив здібності Пінкі “ламати четверту стіну” й усе таке, правда? То який був сенс навіть пробувати.

Але справа в тому, що я дещо зрозумів. Останні кілька тижнів мені снилися дивні сни. Сни про Еквестрію, а іноді й про інші місця. Мені знадобився час, аби збагнути, що це були не просто сни. Я ламав четверту стіну, як це робила Пінкі. Як і вона, я міг «прокладати» собі шлях у інші світи.

Якимось чином частинка здібностей Пінкі перейшла до мене, і я аж ніяк не збираюся на це нарікати.

Тож, природно, я почав шукати спосіб повернутися в Еквестрію. Я сумував за своїми друзями. Моя робота нудна. Родина в мене нормальна, але ми майже не спілкуємось останнім часом. А після того, як ми з Рейчел розійшлися, я знову відкрив для себе радощі холостяцького життя. Не так уже й багато мене тут тримало. Питання було лише в тому, як повернутися?

Ну, а як повернулася Пінкі? Вона просто брала всякий електронний мотлох, щось майструвала й вірила, що воно спрацює та кине її назад. Тож я зробив так само.

Новий телевізор я так і не купив — задорого, а гроші я не друкую. Зате розібрав стару техніку, навіть одного дня навідався на звалище. Мій новий комп'ютер я не

чіпав — вирішив, що зберу все з дешевих запчастин. Та й не хотів залишитися ще й без компа, якби це не спрацювало.

Але я навіть не дозволяв собі думати, що воно може не спрацювати. Навіть на мить. Просто продовжував — день за днем, не замислюючись, а лише вірячи.

Я проводив дні з паяльником і купою деталей. Те, що я зібрав, більше скидалося на сучасне мистецтво, ніж на пристрій, який міг би закинути мене в інший світ, але я не зупинявся. Ну й що з того, що кілька десятків годин праці та купа опіків на руках і передпліччях — якщо на кону можливість повертатися в Еквестрію коли заманеться?

Нарешті я зробив цей пристрій, чи принаймні так відчувалося. Він був настільки готовий, наскільки йому судилося бути. Я взяв відпустку на кілька тижнів, наперед оплатив оренду на два місяці, лишив повідомлення всім знайомим — і зробив усе, що міг, аби підготуватися.

Мій апарат виглядав зовсім не так, як у Пінкі. Навіть близько. Це було товсте кільце з ручками, обмотаними ізоляційною стрічкою. Я зібрав речі, які планував взяти з собою, підключив батарейки та натиснув на вимикач.

Дві хвилини по тому я підняв себе обгорілого з підлоги. Воно не спрацювало, і мене це неабияк розлютило. Чортів пристрій просто вибухнув у мене в руках, на щастя, не завдавши великої шкоди. Хіба що доведеться

прощатися із заставою за килим — бо коли я кинув те, що від нього лишилося, воно пропало в ньому діру.

Я піднявся й пішов у ванну. Хотів перевірити, чи не обгорів, чи не стікаю кров'ю. І от тоді на мене чекав справжній шок. Метафоричний, а не той, що хвилину тому. Я увімкнув світло, глянув у дзеркало — і побачив знайоме обличчя. Але, як ви вже здогадалися, то було не моє. У мене ж немає зелених очей.

Я знову відчув те саме дивне переміщення, яке останнім часом траплялося надто часто, — і раптом опинився в спальні якоїсь кобили, дивлячись у дзеркало. На мить у відображенні майнула моя власна розгублена фізіономія, а потім зникла. Лишилося тільки обличчя тієї, чиє тіло я тепер займав.

Ну що ж, я так і не зрозумів — це спрацювала моя саморобка, чи це Королева Темряви знову бавиться, чи ще щось зовсім інше. Але одне я знаю точно: я знову в Еквестрії. А отже — знову побачу друзів і, може, навіть матиму нову пригоду!

Я вийшов зі спальні рясом, радий, що пам'ятаю, як ходити на чотирьох (це як з велосипедом, не забувається). За хвилину повернувся назад, взяв стетсон і насадив його на свою світлу гриву. Без нього чомусь відчувався голим. Останній погляд у дзеркало — чи добре сидить капелюх — підморгнув самому собі та рушив до дверей.

Час навідати Твайлайт. А заодно й усіх інших друзів.
Тільки сподіваюся, що Епплджек там, на Землі, не дуже
хвилюється на самоті.

А, певно, все з нею гаразд. Тим паче, у нас є Дзеркало
Душ, аби помінятися назад, коли схочемо.

Це Аллен, який, мабуть, скоро стане відомим як
«Епплгей», виходжу в ефір з Еквестрії. Їй-хо-хо-хооу!